

சங்கம் தமிழர்

காந்தகன்

சங்கம் தமிழும்

தமிழ்நூல்

தமிழ்நூல்

தமிழ்நூல் சுவர்ணம் - 80

சங்கம் தமிழும்

சங்கம் தமிழரும்

அகஸ்ட் கன்

வளியீடு :

வெளியா கலை கிள்கிய நண்பர்கள் வட்டம் - 39

சங்கமும் தமிழரும்

(ஆய்வுக் கட்டுரைகள் - தமிழ் இலக்கியம்)

- பெயர் :- சங்கமும் தமிழரும்
வகை :- ஆய்வு (தமிழிலக்கியம்)
எழுதியவர் :- அகளாங்கன் (நா.தர்மராஜா)
முகவரி :- 90, திருநாவற்குளம், வவுனியா.
பதிப்புரிமை :- திருமதி பூரணேஸ்வரி தர்மராஜா B.A (Hons)
வெளியீடு :- வவுனியா கலை இலக்கிய நன்பர்கள் வட்டம்.
முதற்பதிப்பு :- 24.04.2018
அட்டை :- ச.தர்ஷன்
அச்சுப்பதிப்பு :- வானி கணனிப் பதிப்பகம்.
இல 85, கந்தசுவாமி கோவில் வீதி, வவுனியா
024 - 2223658
விலை :- ரூபா 300/=
ISBN :- 978-955-7654-15-7
-

Name :- Sangamum Thamizharum

Type :- Research (Tamil Literature)

Author :- Agalangan (N.Tharmarajah)

Address :- 90, Thirunavatkulam, Vavuniya

Copy Rights :- Mrs.Pooraneswary Tharmarajah.B.A(Hons)

Publication :- Circle Of Arts And Literary Friends.
Vavuniya.

First Edition :- 24.04.2018

Cover :- S.Tharshan

Printers :- Vaani Computer Printing Centre
No 85, Kanthasamy Kovil Road
Vavuniya. 024 2223658

Price :- Rs. 300/=

Email :- akalankan04@gmail.com

ISBN :- 978-955-7654-15-7

தமிழ் வாழ்த்து

இசைத்திட இனி தாகும் எங்கள் பெரு மை - தமிழ்
இன்பமோ சொல் லினிலே சொல்லல் அரு மை
திசைதோறும் எங்கள் மொழி செய்யும் புது மை - இது
தேவர்க்கும் கடவு ளர்க்கும் என்றும் இனி மை.

(இசைத்....)

பக்தியின் மொழி தமிழாம்
பரவசந் தரும் புதிராம்
நித்தியம் வளம் பெருகும்
நிகரிலா மொழி தமிழாம்.

கம்பனும் வள்ளு வரும்
கவிஇளங் கோவுந் தந்த
செம்மை மிகு கவிதை
சிந்தை தனை நிறைக்கும்.

(இசைத்....)

ஓளவையின் அறி வுரைகள்
அருண கிரிப் புகழ்கள்
செவ்வை மிகு தமிழில்
சேக்கிழார் தரும் கவிகள்

முவர் தமிழ் அழுதும்
முடி மன்னர் ஆதரவும்
தேவர் களும் பருகும்
திருவா சகப் பொலிவும்

(இசைத்....)

நல்லூர் நா வலரும்
நல்ல விடு ஸானந்தரும்
பல்லோர் புகழ்ந் தேத்தும்
பாரதி வள்ள ஸாரும்

குமர குரு பரரும்
குரு தாயு மானவரும்
உமறுப் புல வரோடு
உயர் வீர மாமுனிவர்.

(இசைத்....)

அகளங்கள்

பொருளடக்கம்

01. வெளியீட்டுரை	07
02. இந் நூலாசிரியர்	08
03. இந் நூலாசிரியரின் நூல்கள்	10
04. அணிந்துரை	13
05. முன்னுரை	15
06. சமர்ப்பணம்	18
07. தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்பு	19
08. சங்க காலம் பற்றிய சர்ச்சை	43
09. விநாயகப் பெருமானும் தமிழிலக்கியமும்	69
10. புறநானாறும் தமிழரும்	81
11. சிங்கப்பூரைச் சொர்க்கபுரியாக்கிய தமிழ்ப் பெண்புலவர்	134

வெளியீட்டுரை

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தின் முப்பத்து ஒன்பதாவது வெளியீடாக மலரும் கலாநிதி தமிழ்மணி அகளங்களின் சங்கமும் தமிழரும் எனும் நூல், ஆசிரியரின் நாற்பத்து எட்டாவது நூலாக வாசகர் கைகளில் தவழ் இருக்கிறது.

ஏற்கனவே இலக்கியச் சிமிழ், இலக்கியச்சரம், நறுந்தமிழ், கம்பனில் நான், வாலி முதலான பழந்தமிழ் இலக்கியக் கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என பத்து நூல்களை இவர் வெளியிட்டுள்ளார். அந்நூல்கள் வாசகர் மத்தியில் பலத்த வரவேற்பையும், அரசு, மாகாண இலக்கியக் குழுக்களின் மட்டங்களில் பலபரிசுகளையும் பெற்றவை.

இவ்வாண்டுக்கான சென்னை எஸ்.ஆர்.எம். பல்கலைக் கழக தமிழ்ப் பேராயம் வழங்கும் விபுலானந்தர் படைப்பிலக்கிய விருது, அகளங்களின் முற்றத்துக்கரடி எனும் சிறுகதை நூலுக்காக வழங்கப்படுகிறது.

இலக்கியம் சார்ந்த வாழ்வையே தமது தவ வாழ்வாகக் கொண்ட அகளங்கள் அவர்கள் கவிஞராகவும், சிறுகதை எழுத்தாளராகவும், நூலாசிரியராகவும், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தை வளப்படுத்துபவர்.

சாந்துணையும் கல்வி எனும் வள்ளுவரின் வாக்குக்கேற்பவும், தொடரும் கல்வி எனும் நவீன கல்விச் சிந்தனைக் கேற்பவும் இடைவிடாது எழுத்துப்பணியில் இயங்கும் வன்னி வளநாட்டின் படைப்பாளியும், வட்டத்தின் தலைவரும் ஆகிய அகளங்கள், மேலும் பல சிறப்புக்கள் பெற வாழ்த்துவோமாக.

1997 மாசிமாதத்து முழு நிலவொன்றில் தொடங்கப் பெற்ற எமது வட்டம், நூல் வெளியீட்டிலும் சாதனைபுரிவது இளைய தலைமுறைக்கு ஒரு வழிகாட்டலாய் அமையட்டும்.

கலாநிதி கந்தையா ஸ்கேனேசன்
செயலாளர், வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டம்

04.12.2017

நெந் நூலாசிரியர்

யற்ற யட்டங்களில் சில...

காவிய மாமணி, கவி மாமணி, திருநெறிய தமிழ்வேந்தர், பல்கலை எழில், புராண படன புகழ்தகை, புராண படன வித்தகர், இலக்கியச் சூடர், சிவனருட்செல்வர், வாக்ச கலாநிதி, செஞ்சொற்செல்வர், வித்தியா சுரபி, முத்தமிழ்ச்சுரபி, செந்தமிழ்க் கொண்டல், விநாயகர்புராண வித்தகர், சைவத் தமிழியற்கோ, முத்தமிழ்க் கலைச்சூடர், தமிழியல் வித்தகர், செம்பணிச் சிகரம், செந்தமிழ்ப் பாரிவேள், கலாபூஷணம், தமிழ்மணி, கலாநிதி.

யற்ற கௌரவங்களில் சில ...

இலங்கையில்

- ஆளுனர் விருது (வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம்)
- நாவலர் விருது (மன்னார் அறநெறிப்பாடசாலைகளின் ஒன்றியம்)
- கலைப்பேரரசு ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை விருது (நாடகம்-யாழ். இலக்கிய வட்டம்)
- முத்தமிழறிஞர் சொக்கன் விருது (முத்தமிழ் - யாழ். இலக்கிய வட்டம்)
- பாரதி விருது (கவிதை - மன்னார் மாவட்ட சைவக் கலை இலக்கிய மன்றம்)
- நுழைபுலம் ஆய்வு விருது (ஆய்வு-கொழும்பு கம்பன் கழகம்)
- வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது (எழுத்து-கல்வியமைச்சு, கொழும்பு)
- வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது (இரா உதயனன்-இலங்கை, இலண்டன் தமிழ் இலக்கிய நிறுவகம்)

நெந்தியாவில்

- விபுலானந்தர் படைப்பிலக்கிய விருது (தமிழ்நாடு எஸ். ஆர்.எம். பல்கலைக்கழக தமிழ்ப்பேராயம்)

- தமிழ்நாடு திருப்பூர் விருது.
- தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற விருது.
- தமிழ்நாடு திருவையாறு தமிழ் ஜயா கல்விக் கழக விருது.
- பாண்டிச்சேரி குழந்தைகள் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக் கழக விருது.

நூல்களுக்காகப் பயற்ற விருதுகள்.

இலங்கை

- தேசிய சாகித்திய மண்டல விருது - இரண்டு நூல்கள்.
சிறப்புச் சான்றிதழ் - இரண்டு நூல்கள்.
- வடக்கு கிழக்கு மாகாண சிறந்த நூல் பரிசு - இரண்டு நூல்கள்
- வடக்கு மாகாண சிறந்த நூற்பரிசு - ஜந்து நூல்கள்.
- எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மைய தமிழியல் விருது-நான்கு நூல்கள்.
- இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது - ஒரு நூல்.
சிறப்புச் சான்றிதழ் - இரண்டு நூல்கள்.

தமிழ்நாடு

- முன்று நிறுவனங்கள் - இரண்டு நூல்கள்
 1. கங்கையின் மைந்தன் (நாடகத் தொகுப்பு)
தமிழ்நாடு கலை இலக்கிய பெருமன்ற அறந்தை நாராயணன் விருது.
 2. முற்றத்துக்கரடி (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
தமிழ்நாடு திருப்பூர் கவிஞர் சுகந்தி சுப்பிரமணியம் நினைவு விருது.
- தமிழ்நாடு எஸ்.ஆர்.எம்.பல்கலைக்கழக
தமிழ்ப்பேராய விபுலானந்தர் படைப்பிலக்கிய விருது.

இந் நூலாசிரியரின் நூல்கள்

- 1) “செல்” “வா” என்று ஆணையிடாய் (அஞ்சலிக் கவிதை-1977)
- 2) சேரர் வழியில் வீரர் காவியம் (குறுங்காவியம்,-1982)
- 3) சமவெளி மலைகள் (அகளங்கன்.சு.முரளிதூரன் கவிதைகள் -1985)
- 4) வாலி (ஆய்வு நூல்.மூன்று பதிப்புகள்.1987, 1989, 2006-இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சிறந்த இலக்கிய நூலுக்கான சான்றிதழ்- 1987)
- 5) இலக்கியத் தேறல் (கட்டுரைகள்-1988)
- 6) நளவெண்பா (கதை-1989)
- 7) அன்றில் பறவைகள் (நாடகங்கள், 1992-தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு- 1992)
- 8) முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விடுலானந்தர் (வரலாறு-1992)
- 9) இலக்கியச் சிமிழ் கட்டுரைகள் - இருபதிப்புக்கள் - 1992, 1993)
- 10) தென்றலும் தெம்மாங்கும் (கவிதைகள்-1993)
- 11) பன்னிரு திருமுறை அறிமுகம் (சமயம்-1994)
- 12) மகாகவி பாரதியாரின் சுதந்திரக் கவிதைகள் (ஆய்வு-1994)
- 13) இலக்கிய நாடகங்கள். (நாடகங்கள்,-1994, வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பரிசு-1994)
- 14) ஆத்தி சூடி (விளக்கவுரை-1995)
- 15) கொன்றை வேந்தன் (விளக்கவுரை-1996)
- 16) அகளங்கன் கவிதைகள் (கவிதைகள்-1996, வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு-1996)
- 17) வாக்குண்டாம் (மூதுரை - விளக்கவுரை-1997)
- 18) சிவபுராணம் (பொருளநூற்றை-1997)
- 19) செந்தமிழும் நாப்பழக்கம் (பேச்சுக்கள்- இரு பதிப்புக்கள் 1997, 2015)

- 20) நாமறிந்த நாவலர் (சிறு குறிப்புக்கள்- இரு பதிப்புக்கள், 1997, 2008.)
- 21) நல்வழி பொழிப்புரை -விளக்கவுரை-1998)
- 22) இசைப்பாமாலை (இசைப் பாடல்கள்-1998)
- 23) கவிஞர் ஜின்னாஹ்வின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு (ஆய்வு-1999)
- 24) இலக்கியச் சரம் (கட்டுரைகள்- 2000)
- 25) வெற்றி வேற்கை (நறுந்தொகை - உரை-2000)
- 26) கவவாத குயில்கள் (நாடகங்கள்-2001)
- 27) திருவெம்பாவை உரை (சமயம்-2002)
- 28) பாரதப் போரில் மீறல்கள் (கட்டுரை-2003)
- 29) சுட்டிக் குருவிகள் (மழலைப் பாடல்கள்-2003)
- 30) சின்னச் சிட்டுக்கள் (சிறுவர் பாடல்கள்-2005)
- 31) நறுந் தமிழ் (கட்டுரைகள்-2006)
- 32) பாரதியாரும் பாஞ்சாலி சபதமும் (ஆய்வு-2007)
- 33) பத்தினித் தெய்வம்(நாட்டிய நாடகங்கள்-2008-வடமாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 2008)
- 34) வேரும் விழுதும் (கட்டுரைகள்-2008, வட மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 2008)
- 35) கங்கையின் மைந்தன் (நாடகங்கள் - 2009, வட மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு, தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றப் பரிசு, தமிழியல் விருது, தேசிய சாகித்திய மண்டல சான்றிதழ், இலங்கை இலக்கியப்பேரவை விருது -2009)
- 36) பந்து அடிப்போம் (சிறுவர் பாடல்கள்-2010)
- 37) சிரிக்க விடுங்கள் (சிறுவர் பாடல்கள்-2010)
- 38) சகல கலா வல்லிமாலை-(உரையுடன்-2011)
- 39) அலைக்குமிழ் (நாவல்-2011,கொடகே தேசிய சாகித்திய சான்றிதழ். இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சான்றிதழ்.

சங்கமும் தமிழரும்

- தேசிய சாகித்திய மண்டல சான்றிதழ். தமிழியல் விருது-2011)
- 40) சின்னஞ் சிறிய சிறகுகள். (குழந்தைப் பாடல்-2012, தேசிய சாகித்ய மண்டலப் பரிசு, வடமாகாண சிறந்த சிறுவர் இலக்கியப் பரிசு, தமிழியல் விருது.-2012.)
- 41) கம்பனில் நான். (கட்டுரைகள். 2013.)
- 42) முற்றத்துக் கரடி (சிறுக்கதைகள்-2014- தமிழ்நாடு திருப்பூர், கவிஞர் சுகந்தி சுப்பிரமணியம் நினைவுப் பரிசு - 2014, தமிழ்நாடு எஸ்.ஆர்.எம்.பல்கலைக்கழக தமிழ்ப்பேராய விருது-2017)
- 43) தமிழ்த் தூது. வண. பிதா. தனிநாயகம் அடிகளார். (சிறு குறிப்புக்கள் -2014)
- 44) வன்னிப் பிரதேச வயற் பண்பாடு.(ஆய்வு- 2014, வடமாகாண சிறந்த நூற்பரிசு,தமிழியல் விருது-2014, கொழும்புக் கம்பன் கழகம் நுழைபுலம் ஆய்வுவிருது - 2017)
- 45) ஞானப்பழம் (பாநாடகம்-2017)
- 46) ஆணைக்ட்டிய அறியாத்தை (நாடகம்-2017)
- 47) சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள் (2017)
- 48) சங்கமும் தமிழரும் (ஆய்வு-2018)

அணிந்துரை

கலோகீர்த்தி உஞ்சை எஸ்.தில்லைநடராசா

வடக்கின் நுழைவாயில் என அழைக்கப்படும் வவுனியா நகரிலிருந்து மன்னார் செல்லும் பாதையில் சுமார் எட்டு கிலோ மீற்றர் தூரத்திலுள்ள பம்பைமடு கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகவும், தூய பணியாகிய கற்பித்தல் கடமைகளை பல இடங்களில் அர்ப்பணிப்புடன் நிறைவேற்றி, வவுனியா நகருக்கு அணித்தாயுள்ள திருநாவற்குளத்தை வாழ்விடமாகவும் கொண்டவர் பன்முக ஆளுமை நிறைந்த எழுத்தாளர் காவிய மாமணி அகளங்கன்.

இவருக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் தர்மராசாவாக இருந்த போதும், அகளங்கன் என்ற புனை பெயர் மூலமே எழுத்துலகில் அறியப்பட்டவர்.

மாணவப் பருவத்திலேயே கலை இலக்கிய முயற்சி களில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட ஆரம்பித்தவர்.

பெற்றோர் மற்றும் குழந்தைகளுடன் ஒன்றாக அமர்ந்து படிக்கத்தக்கதாக அரசியலோ ஆபாசமோ சிறிதளவும் கலக்காமல் எழுதி வருவதால் மட்டுமன்றி, அனுவாவளவும் களங்கமற்ற வாழ்வாலும் அகளங்கனாகவே வாழ்ந்து வருபவர். அற்புதமான படைப்புகளை உருவாக்கி அழகிய நூல்களாக்கி வருபவர் கலாநிதி. அகளங்கன்.

நாற்பத்தைந்து வருட கால நட்பை என்னுடன் பேணி வரும் அகளங்கனுக்கு, நன்கு அறிமுகமான நன்பர்களும், அவரை நன்கு தெரிந்து கொண்ட வாசகர்களும், உலகின் பல நாடுகளிலும் உள்ளனர்.

எளிதாக உள்ளத்தில் பதியவைத்திடும் எழுத்தாற்றலும், சபையோருக்குத் தேவையான தகவல்களை ஒழுங்காக ஆயத்தம் செய்து நிகழ்த்தும் உரையாற்றலும் தமிழ்மணி அகளங்கனுக்கு கைவந்த கலை.

இலங்கையிலிருந்தவாறே கடல்கடந்த நாடுகளில் இயங்கும் அச்சு மற்றும் இலத்திரனியல் ஊடகங்களில்

சங்கமும் தமிழரும்

ஆக்கங்களை வெளியிடுவதுடன், கணீர் என்ற குரலையும் ஒலிக்க வைக்கும் திறன் கொண்டவர்.

வவுனியாவில் அண்மையில் கலை இலக்கிய விற் பன்னர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகரிக்கவும், அரங்க ஆற்றுகைகள் மற்றும் இலக்கியப் படைப்புகளின் தரம் உயரவும், உந்துவிசையாகச் செயற்படும் அகளங்கள் மாகாண, தேசிய ரீதியில் மாத்திரமன்றி, உலகளாவிய ரீதியிலும் விருதுகள் பெற்றவர்.

வவுனியாவில் தொடர்ந்து நடைபெறும் கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்ட மாதாந்த முழு நிலா கருத்தாடல் நிகழ்வுகளுக்கும், தொடர்ந்து வெளிவரும் “மாருதம்” சஞ்சிகைக்கும் மூல வேர் இவர் என்பதும் பதிவுக்குரியது.

இப்போதெல்லாம் எங்கள் பகுதியில் தமிழ் வாழ்த் தாக முழங்குவதும் அகளங்கள் யாத்த பாடலே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது

படைப்புக்கள் பொழுது போக்கவல்ல. வாழ்வோடு இணைந்ததாக தமிழ்பேசும் இனத்துக்கு தேவையானதாக அமைய வேண்டும் என அயராது உழைக்கும் அகளங்களின் புதிய நூல் சங்கமும் தமிழரும்.

எக்காலத்துக்கும் பொருத்தமான ஆக்கங்களைத் தந்த சங்கம் தொடர்பான தகவல்களையும், தமிழரின் பெருமைகளையும் சித்தரிக்கும் அருமையான நூல் இது.

திறமான புலமைகளை உள்ளடக்கிய பெறுமதியான “சங்கமும் தமிழரும்” நூலை எமக்குத் தந்த காவியமாமணி, தமிழ்மணி, கலாநிதி அகளங்களை நெஞ்சம் மகிழ் வாழ்த்தி இன்னும் எமக்குத் தேவையானவற்றைப் படைத்திட வாழ்த்துகின்றேன்.

உடுவை.எஸ்.தில்லைநடராசா

முன்னுரை

பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும், விழா மலர்களிலும் ஐநாறுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளேன். பழந்தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த கட்டுரைகளே அவற்றில் அதிகம்.

இரசனையோடு கூடிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளாகிய அவை பலரது வரவேற்பையும், பாராட்டையும் பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றுள் பல நூல் வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன.

இலக்கியத் தேறல், இலக்கியச் சிமிழ், இலக்கியச் சரம், நறுந் தமிழ், வேரும் விழுதும், என்பவை அவை.

எனது பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. வாலி, பாரதப் போரில் மீறல்கள், கம்பனில் நான், என்பவை அவை.

பிற்கால இலக்கிய ஆய்வாக பாரதியாரும் பாஞ்சாலி சபதமும், மகாகவி பாரதியாரின் சுதந்திரக் கவிதைகள், கவிஞர் ஜின்னாவின் இரட்டைக்காப்பியங்கள் ஒர் ஆய்வு, ஆகிய ஆய்வு நூல்களையும் எழுதியுள்ளேன்.

எனது பழந்தமிழ் இலக்கியக் கட்டுரைகளுக்கும், ஆய்வுகளுக்கும் நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்ததை மகிழ்ச்சியோடு நினைவு கூருகிறேன். நன்றி பாராட்டுகிறேன். சங்கமும் தமிழரும் என்ற ஆய்வு நூலை இப்பொழுது வெளியிடுகிறேன்.

இந்நால், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பகுப்பை இன்றைய தலைமுறையும், அடுத்த தலைமுறையும் அறிந்துகொள்ள வழிசமைக்கும் என்பதால், முதலாவது கட்டுரையாக தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்பு என்ற கட்டுரை அமைகிறது.

பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு ஆய்வாளர்கள் செய்த இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பகுப்பை ஒரே கட்டுரையில் பார்க்கக் கூடியதாக இக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

அத்தோடு, இத்தொகுப்பில் உள்ள ஏனைய கட்டுரை களுக்குத் திறவு கோலாகவும் இது விளங்குகிறது.

சங்கமும் தமிழரும்

குறிப்பாக அடுத்த கட்டுரையான சங்ககாலம் பற்றிய சர்ச்சை என்ற கட்டுரைக்கு இக்கட்டுரை அவசியமானது.

சங்ககாலத்தில் பிள்ளையாரை ஏன் அறிந்திருக்கவில்லை என்ற கேள்வி அடுத்த கட்டுரையான விநாயகப் பெருமானும் தமிழிலக்கியமும் என்ற கட்டுரைக்கு வழி சமைத்தது.

புறநானூறும் தமிழரும் என்ற கட்டுரை புற நானூறு பற்றி ஒரே பார்வையில் ஓரளவுக்கு அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக எழுதப் பட்டுள்ளது.

இந்த ஆண்டில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில், கொழும்புத் தமிழ் சங்கத்தின் தொடர் சொற்பொழிவு நிகழ்வில், புறநானூற்றுச் சிந்தனைகள் என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினேன். அவ்வரை இக்கட்டுரைக்கு வழி சமைத்தது. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தாருக்கு எனது நன்றி.

சிங்கப்புரைச் சொர்க்க புரியாக்கிய தமிழ்ப்பெண் புலவர் என்ற கட்டுரை பலருக்கும் ஆச்சரியந்தரக் கூடிய கட்டுரை. இக்கட்டுரையை ஞானம் சஞ்சிகை பிரசுரித்தது. அதன் ஆசிரியர் திரு.தி.ஞானசேகரன் அவர்களுக்கு எனது நன்றி.

நான் முறைப்படி தமிழிலக்கியம் கற்பதற்கு முன்னர், சரித்திர நாவல்கள் மூலமாகவும், இலக்கியக் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல்கள் மூலமாகவும், இலக்கிய ஆய்வு நூல்கள் மூலமாகவுமே தமிழிலக்கியத்தைக் கற்றேன். அறிந்தேன். சுவைத்தேன், மகிழ்ந்தேன். தமிழனாகப் பிறந்ததற்காகப் பெருமிதம் அடைந்தேன்.

அதனால் அந்த வழியிலேயே “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற அடிப்படையில் இத்தகைய நூல்களை வெளியிடுகிறேன். தமிழுலகம் இதையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் என நினைக்கிறேன்.

இந்நாலை அழகாக அச்சிட்டுத்தந்த வவுனியா வாணி கணனிப் பதிப்பகத்தாருக்கு என் நன்றி.

எனது நூல் வெளியீடுகளுக்கு உதவிவரும், சிவநேறிப் புரவலர் சி.எ.இராமஸ்வாமி அவர்களுக்கும், அருட்கலைவாருதி

ஸ்தபதி.ச.சண்முகவடிவேல் அவர்களுக்கும், வவுனியூர் இரா உதயணன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

எனது பல நூல்களை வெளியிட்ட எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மைய மேலாளர் டாக்டர் ஓ.கே.குணநாதன் அவர்களுக்கும்.

வவுனியா கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்ட வெளியீடாக வரும் இந்நாலுக்கு வெளியீட்டுரை வழங்கிய செயலாளர், கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

அணிந்துரை வழங்கிய என் பெருமதிப்பிற்குரிய கலா கீர்த்தி உடுவை எஸ் தில்லை நடராசா அவர்களுக்கு என் நன்றி.

எனது எல்லா நூல் வெளியீடுகளுக்கும் உதவி வரும் எனது தம்பியும் உலகத் தமிழர் பூப்பந்தாட்டப் பேரவையின் ஸ்தாபகரும், தலைவருமாகிய திரு.க.குமாரகுலசிங்கம் (சிங்கம்) அவர்களுக்கு எனது நன்றி.

இந்நால் பிரதியை பார்வையிட்டு திருத்தியுதவிய எனது முத்த சகோதரர் திரு.நா.தியாகராசா B.A அவர்களுக்கும் திரு.த.பிரதாபன் B.A அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

வழமைபோல இந்நாலையும் அச்சுப்பிழை திருத்தி, ஆலோசனை வழங்கி, இரசித்துப் பாராட்டி மகிழ்ந்து, உற்சாகப் படுத்திய எனது மனைவிக்கும், எனது நன்றி.

இந்த நூல் மூலமாக நாம் தமிழர், எமது மொழி மிகவும் பழைமை மிக்கது, சிறந்த இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கொண்டது என்ற உணர்வைப் பெறப்போகின்ற வாசகர்களுக்கு எனது நன்றி.

“தமிழன் என்று சொல்வோம். தமிழால் உலகை வெல்வோம்”.

அகளங்கன்
“தமிழ் அதர்”

90, திருநாவுற் குளம், வவுனியா.
024 2221676, 077 9606893

தமிழ் வளர்த்த
சான்றோர்களுக்கும்,
தமிழைப் பாதுகாக்கத் தூருக்கும்
கிளையோர்களுக்கும்
நெந்நால்
காணிக்கை

தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பகுப்பு

தமிழிலக்கிய நூல்களைத் தேடிப்பெற்ற தமிழ்நினர்கள், அந் நூல்கள் எழுந்த காலப்பகுதிகளை ஆராய்வதிலே பெரும் முயற்சிகளைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

கிடைத்த நூல்களைப் பல்வேறு வகையாக ஆராய்ந்தும், சிலாசாசன முடிவுகளைப் பொருத்திப் பார்த்தும் நூல்களைக் காலப் பகுப்புச் செய்தனர்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்புக்கு வித்திட்டவர் எமது சூழநாட்டைச் சேர்ந்த சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களே என்பது எமக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது.

தமிழ்நினர்கள் மற்றும் மேலைத்தேய ஆய்வாளர்கள் செய்த காலப் பகுப்புக்களையும், அக்காலங்களில் எழுந்த வையாக அவர்கள் குறிப்பிடும் முக்கிய நூல் களையும் இக்கட்டுரையிலே காட்ட முயல்கின்றேன்.

இதனை வாசிக்கும் போது நிச்சயமாக யாவருக்கும் ஆச்சரியமாகவே இருக்கும். எல்லாக் காலப் பகுப்பாளர்களும் தமது காலப்பகுப்புக்களுக்கும், அப்பகுப்புக்களுக்குள் தாம், அந்தந்த நூல்களை அடக்கியதற்குமுரிய காரணங்களையும், தமக்குத் தெரிந்த வகையிலே தெரிவித்தே முடிவு கட்டியுள்ளனர்.

சங்கமும் தமிழரும்

இருப்பினும் இங்கே காரணங்களை நான் காட்டாமல், காலப் பகுப்பையும், நூல்களுக்கும் அக்காலங்களுக்குமிரிய தொடர்பையும் மட்டுமே காட்டப் போகின்றேன்.

காரணங்களை எழுதின் விரியும் என்பதால் விட்டு விடுகிறேன். விரும்பியோர் தேடிப் பெற்று அறிவு பெறுக.

சி.வெ.தாமோதரம் பிள்ளை (1881) :-

பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களைத் தேடிப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையருக்கு முன்னே டியாக விளங்கிய ஈழத்தவரான சி.வெ.தாமோதரம் பிள்ளையின் பகுப்பை முதலிற் காண்போம்.

இவர் ஒன்பது பகுப்பாகப் பகுத்து தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆய்வை மேற்கொண்டார். இவர் வீரசோழியம் என்ற இலக்கண நூலின் பதிப்புரையில் (ஜெ வருடம் மார்கழி மாதம் 1881இல் வெளிவந்தது. பக்கம் 11 - 22,) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

- (1) அபோத காலம் :- வரிவடிவின்றி ஒலிவடிவு மாத்திர மாய் நிகழ்ந்த காலம். இது அகத்தியர்க்கு முன் சென்ற காலமாகும்.
- (2) அகஷ்ரகாலம் :- அகத்தியரால் நெடுங்கணக்கு ஏற்பட்டது முதல் அகத்தியம் நிறைவேறியது வரைக்குஞ் சென்ற காலம். (அகஷ்ர காலமே தமிழுக்கு ஆதி இலக்கிய காலம் என்கிறார் இவர்.)
- (3) இலக்கண காலம் :- இது, தொல்காப்பியன், அதங் கோட்டாசான், தூராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவினையன், காக்கைப் பாடினியன், நற்றுத்தன், வாமனன், என்னும் பன்னிரு சீஷரும் அகத்திய ரிஷி யிடத்தில் அவர் செய்த பேரகத்தியம், சிற்றகத்தியம் இரண்டும் முற்றக் கற்றுத் தத்தம் பெயரால் வேறு வேறிலக்கணமும், அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து புறப்பொருட் பன்னிரு படலமும், எழுதிய காலமாம். வடமொழிச் சொற்கள் தமிழிற் புகுந்தன.
- (4) சமுதாய காலம் :- இதுவே மதுரைச் சங்கத்தார் காலம். முதற்சங்கம் 4500 ஆண்டுகள்.

இரண்டாம் சங்கம் 3500 ஆண்டுகள்.

மூன்றாம் சங்கம் 2000 ஆண்டுகள்.

சங்க காலம் 10,000 ஆண்டுகள். (மொத்தம்)

- (1) இவற்றுள் முதற்சங்கம், காய்சின வழுதி முதற் கடுங்கோன் வழுதி ஈராக எண்பத்தொன்பது பாண்டியர் ஆட்சி செய்த காலம். இக்கால நூல்கள் தொல்காப்பியம், காக்கைப் பாடினியம், அவினையம், நற்றத்தம், வாமனம், புறப்பொருட் பன்னிரு படலம், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், பரிபாடல், முது நாரை, முது குருகு, களரியாவிரை முதலியன்.

அவர்க்கு நூல் அகத்தியம். அதில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் மூன்றும் வகுத்துரைக்கப்பட்டன.

அவற்றுள் தொல்காப்பியம் முதலியவற்றுள் இயற்றமிழும், பெருநாரை, பெருங்குருகு முதலிய வற்றில் இசைத்தமிழும், முறுவல், சயந்தம், குண நூல், செயிற்றியம் முதலியவற்றில் நாடகத் தமிழும் விரித்துரைக்கப்பட்டன.

இச்சங்கம் இருந்த இடம் கடலால் கொள்ளப்பட்ட தென்மதுரை

- (II) இடைச்சங்கத்து நூல்கள், கலி, குருகு, வெண்டாளி முதலியன். இவர்க்கு நூல் அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசை நுணுக்கம், பூத புராணம் என்பன.

வெண்டேர்ச் செழியன் முதல் முடத்திருமாறன் ஈராக ஜம்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியர் ஆட்சி புரிந்த காலம். இச்சங்கம் இருந்த இடம் கபாட புரம்.

- (iii) கடைச்சங்கத்து நூல்கள் நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, அக நானூறு, புறநானூறு, ஜங்குறு நாறு, எழுபது பரிபாடல், கலி, பதிற்றுப்பத்து நூற்றைம்பது, சுத்துவரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலியன்.

சங்கமும் தமிழரும்

இவர்க்குரிய இலக்கண நூல்கள் மேலே கூறப்பட்டவையும், புதியானுப்பம், பிரணிகை, சாயித்தியம் முதலானவையும்.

முடத் திருமாறன் முதல் உக்கிரப் பெருவழுதி ஈராக நாற்பத்தொன்பது பாண்டியர் ஆட்சி செய்த காலம் இக்காலமாகும்.

இச்சங்கம் இருந்த இடம் தற்காலத்துள்ள உத்தர மதுரை. இது கபாடபுரம் கடல்கொண்டபின் தோன்றியது.

சங்கத்தார் நூல்கள் பல கடல் கோளால் அழிந்து போயின. தமிழ் சமஸ்கிருத நாயகனை மணந்தது இக்காலத்தில் தான்.

- (5) அநாதர காலம் அல்லது புத்தர் காலம் :- கி.மு 150 - கி.பி 50.

திருவள்ளுவரின் திருக்குறளே கடைச்சங்க காலத்தில் அரங்கேறிய கடைசி நூலாகும்.

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஈராயிரம் வருசத்தின் முன்பு, உக்கிரப் பெருவழுதி காலத்திற் சங்கத்தார் அகந்தை கொண்டு, தெய்வ சிந்தனை இல்லாராய்ப் புலவர்களை அவமதித்துத் தம்நெறி பிச்கினபோது, தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாராலும், ஓளவை, இடைக்காடராலும் அவமானப் பட்டுக் கர்வபங்கமடைந்து அதோடு சங்கம் முடிவதாயிற்று.

அதன்பின் ஏறக்குறைய இருநாறு ஆண்டுகள் தமிழ் பேராதரவின்றி இருந்தது. இதுவே அநாதர காலம். அல்லது புத்தர் காலம்.

- (6) சமனர்காலம் :- கி.பி.50 முதல் கி.பி.350 வரை.

சிந்தாமணி இக்காலத்து நூல். சமஸ்கிருதச் சொற்கள் மிகுதியாகத் தமிழில் வந்து கலந்த காலம்.

- (7) இதிகாச காலம் :- கி.பி.350 - கி.பி 1150.

நெடதம், பாரதம், இராமாயணம், இரகுவம்சம் முதலியன தோன்றிய காலம். வடமொழியிலிருந்து புராண இதிகாசங்கள், சமய சாஸ்திர ஸ்தல

மான்மியங்கள், கணித சோதிடாதிகள், சமஸ்கிருதா காரமாய்த் தமிழில் மொய்க்கத் தலைப்பட்டதும், வடமொழிப் பிரளயத்தைக் கண்டு தமிழ் சகிக்கலாற்றாது முழ்கியதும் இக்காலத்திலே தான்.

போகர் முதலிய ஆயுணுலாரும், பிரகர் முதலிய கணித வல்லாருஞ் செந்தமிழனங்கின் திருமேனி யெல்லாம் புண்படச் செய்ததும் இக்காலமே.

அதிவீரராமன், புகழேந்தி, ஓட்டக் கூத்தர், கம்பர், அம்பிகாபதி, தமிழ்த்தன்டி, வில்லி புத்தூரர், வரந்தருவார், முதலிய புலவர்கள் சேர, சோழ, பாண்டிய தேசங்களில் வாழ்ந்த காலம்.

தொண்டை மண்டலத்தில் கச்சியப்ப சுவாமிகள், சேக்கிழார் முதலிய புராண கலீச்சுரர்கள் சிறப்புப் பெற்ற காலம்.

ஆழ மண்டலத்தின் அரசுகேசரி, செகராச சேகரர் முதலிய தமிழ் வல்லோர் வாழ்ந்த காலம்.

(8) ஆதீன காலம் :- கி.பி.1150 - கி.பி.1850.

சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள், கோயிற் புராணம், இலக்கணக் கொத்து, பறியலூர்ப் புராணம், காஞ்சிப் புராணம், திராவிட மகா பாஷ்யம், முதலியன தோன்றிய காலம்.

தருமபுர ஆதீனம், திருவண்ணாமலை ஆதீனம், மதுரை ஆதீனம், மங்கல புரத்துச் சங்கமாதீனம் முதலிய மடங்கள் ஆதீனங்கள் தோன்றிய காலம்.

குமரகுருபர சுவாமிகள், வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், சந்தான குரவர்கள் முதலியோர் காலம்.

(9) தற்காலம் :- கி.பி.1850. -

சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளையின் இந்தப் பாகு பாட்டைத் தொடர்ந்து பரித்திமால் கலைஞர் எனத் தன் பெயரைச் சுத்த தமிழில் பொருள் மாற்றமின்றி மாற்றிக் கொண்டு தனித்தமிழ் வளர்த்த வி.கோ.குரிய நாராயண

சங்கமும் தமிழரும்

சாஸ்திரியாரின் பாகுபாட்டை நோக்குவோம். அவரது தமிழ்மொழி வரலாறு நூலில் இது இடம் பெற்றுள்ளது.

பரிதிமால் கலைஞர் (1907)

(வி.கோ.குரிய நாரயண சாஸ்திரியார்.)

(1) ஆதிகாலம் :- கி.மு.8000 - கி.பி.100

மூன்று சங்கங்களும் இருந்த காலம்.

(2) இடைக்காலம் :-

i) முற்பகுதி : கி.பி.100 - கி.பி.600.

ஜம்பெருங் காப்பியங்கள், ஜஞ்சிறு காப்பியங்கள், திருவாசகம், திவாகரம், முத்தொள்ளாயிரம், முதலியன தோன்றிய காலம்.

ii) பிற்பகுதி : கி.பி.600 - கி.பி.1400.

தேவாரம், கல்லாடம், திருவாய்மொழி, அகப் பொருள், புறப்பொருள், இராமாயணம், நள வெண்பா முதலியன தோன்றிய காலம்.

(3) தற்காலம் :- கி.பி.1400 முதல்

அதிவீரராம பாண்டியன், வில்லி புத்தூரர், அருணகிரி, பரஞ்சோதி, சிவப்பிரகாசர், தத்துவராயர், தாயுமானவர், வீரமாழனிவர் முதலானோர் காலம்.

இப்பாகுபாட்டைத் தொடர்ந்து டாக்டர் கால்ட் வெல் முதலிய மேனாட்டு ஆய்வாளர்கள் தந்துள்ள பாகுபாடுகளை நோக்குவோம்.

டாக்டர் கால்ட் வெல் (1856) (Dr.Robert Caldwell)

(1) ஜௌன் காலம் :- கி.பி. 800 அல்லது 900 முதல் கி.பி.1200 அல்லது 1300 வரை.

குறள், நாலடியார், சிந்தாமணி, திவாகரம், நன் னால் முதலியன தோன்றிய காலம்.

(2) இராமாயண காலம் :- கி.பி.1200 - கி.பி.1300

கம்பன், புகழேந்தி, ஓட்டக்கூத்தர், ஒளவையார் முதலியோர் காலம்.

(3) சைவ மீட்சிக் காலம் :- (Saiva Revival) கி.பி.1200 - கி.பி.1400.

தேவாரம், திருவாசகம் முதலியவற்றின் காலம்.

(4) வைஷ்ணவ காலம் :- கி.பி.1200 -கி.பி.1400

நாலாயிர தில்லிய பிரபந்தம் தோன்றியது.

(5) இலக்கிய மீட்சிக் காலம் :- (Literary Revival) கி.பி.1400 - கி.பி.1600.

ஞானா வாசிட்டம் முதலிய வேதாந்த நூல் களும், சைவ சித்தாந்த நூல்களும் தோன்றிய காலம். அதில்லீராம பாண்டியன், வில்லிபுத்தூரர் முதலானோர் காலம்.

(6) பிராமண எதிர்ப்புக் காலம் :- கி.பி.1600 - கி.பி.1700

அகஸ்தியர், சிவவாக்கியர், திருமூலர், பத்திர கிரியார், பதினெண் சித்தர்கள் முதலானோர் காலம்.

(7) தற்காலம் :- கி.பி.1700 - 1900 பட்டினத்தார், தாயுமானவர், சிவப்பிரகாசர், வீரமாழனிவர் முதலானோர்காலம்.

ஸ்ரீ வில்லியம் ஹண்டர், டாக்டர் க்ரையர்ஸன், டாக்டர் ஜோஸ்ட், முதலியோர்களும் பெரும்பாலும் டாக்டர் கால்ட் வெல்லின் பாகுபாட்டினையே பின் பற்றியிருக்கிறார்கள் என்றும்,

ஆசிரியர் ப்ரேஸர் சிலாசாசன ஆராய்ச்சி முதலியவற்றால் துணியப் பட்டுள்ள பல முடிபுகளை மேற்கொண்டு வேறொரு பாகுபாடும் செய்துள்ளார் என்றும், அவற்றில் தக்க சான்றுகளால் நிறுவப்படவில்லை என்றும் பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார்.

ஆய்வாளர் ஜீலியன் வின்ஸன் செய்த பாகுபாட்டை இனிப்பார்ப்போம். இவர் “கி.பி 7ம் நூற்றாண்டுக்கு முன் தமிழிலக்கியம் தோன்றியுள்ளதாக நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது”. என்று கூறி ஐந்து காலப் பகுப்புக்களைத் தருகிறார்.

1. கி.பி 6 அல்லது கி.பி 7ம் நூற்றாண்டுகள் :-
தொகை நூல்கள் தோன்றிய காலம்.
2. கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டு :-
ஜெனர்கள் மேம்பட்டு விளங்கிய காலம்.
3. கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டு :-
ஜெனர்களும், சைவர்களும் வாது புரிந்தகாலம். ஈழத் திலிருந்து பெளத்தர்கள் இவ்வாதிற் கலந்து கொண்டனர்.
4. கி.பி.10ம் நூற்றாண்டு :- சைவர்கள் மேம்பட்ட காலம்.
5. கி.பி.15, 16ம் நூற்றாண்டு :- வைஷ்ணவர்கள் காலம்.

மேலைத் தேயத்தவர்களின் தமிழ் இலக்கியக் காலப் பகுப்பு மிகவும் ஆத்திரம் ஊட்டுவதாகவே இருக்கின்றது.

அடிமைப்பட்ட நாட்டு மக்களின் மொழியில் எழுந்த இலக்கியங்கள், அடிமைப்படுத்திய நாட்டு மக்களின் மொழி யில் எழுந்த இலக்கியங்களுக்குப் பிற்பட்டதாகவும், சிறப்புக் குன்றியதாகவும் இருந்தேயாக வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு, எமது மொழியையும், எமது இலக்கியங்களின் தொன்மையையும் பழிப்பதாகவே இக்காலப்பகுப்பு ஆராய்ச்சி இருப்பதைப் பார்த்து ஆத்திரப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இப்பகுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட ஆங்கில ஏகாதிபத்திய அடிவருடிகள் அக்காலத்தில் இருந்தனர். இதனை அடியொற்றித் தமது ஆய்வுகளை வெளிப்படுத்தி தமிழ்த் தாயைக் களங்கப்படுத்திப் பதவி உயர்வு பெற்று வாழ்ந்தும் முடித்துள்ளனர்.

கிறீஸ்துவுக்கு முன் என்று தொடங்க கிறீஸ்தவ வெள்ளைக்காரர்களுக்கு விருப்பமில்லை. எம்மவர்க்குத் துணிவுஇல்லை.

இதற்கு மாறாக இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்புச் செய்தவர் எம்.ஆர்ஜிவாஸ் அய்யங்கார். அவரது “தமிழ் ஸ்டடிஸ்” (Tamil studies) என்ற ஆங்கில நூலிலுள்ள காலப் பாகுபாட்டைப் பார்ப்போம்.

எம்.ஆர்நிவாச அய்யங்கார். (1914)

காலம்	மதம்	இலக்கியம்	இலக்கணம்
1) கி.மு600-கி.மு200 கி.மு.200-கி.பி 150	(i). ஸ்ரவாத்துமம் (ii). பெளத்தம்	i. சங்க இலக்கியம் (தொல்காப்பியம் குறள் முதலியன.)	i.ஆதி இலக்கணங்கள் (அகஸ்தியம், தொல்காப்பியம்)
2) கி.பி.150- கி.பி.500	(iii). ஜௌனம்	ii. பேரிலக்கியம். (சிலப்பதிகாரம் மனிமேகலை, பத்துப்பாட்டு முதலியன)	
3) கி.பி.500-கி.பி.950	(iv). பிராம்மண மதம்	iii. பக்தி இலக்கியம். (தேவாரம், திருவாசகம் திருவாய்மொழி முதலியன.	ii. மத்திய கால இலக்கணங்கள், தொல்காப்பியம், கல்லாடம், வீரசோழியம்
4) கி.பி.950-கி.பி.1200	(v). சமய பேதங்கள்	iv. மொழி பெயர்ப்பு (கம்பராமாயணம், கந்த புராணம் முதலியன.)	
5) கி.பி.1200 -கி.பி.1450	(vi). பரிஷ்காரம்	v. வியாக்கியானங்கள் நங்சினார்க்கினியர் அடியார்க்கு நல்லார் முதலியோர்.	iii. தற்கால இலக்கணம் வீரசோழியம், நன்னூல்
6) கி.பி.1450-கி.பி.1850	(vii). தற்காலத் துக்குரியது.	vi. பல திற இலக்கியங்கள்	

“இப் பாகுபாட்டில் கி.மு.600 முதல் கி.பி.500 வரை யுளவாகக் கருதும் பாகுபாடுகளைத் தவிர, மற்றைப் பகுதிகள் பொதுப்பட ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியனவே. இப் பகுதிகள் சிலாசாசனம் முதலிய சான்றுகளால் துணியப்பட்ட முடிபுகளுக்கு இனங்கவே பெரும்பாலும், அமைந்துள்ளன. ஆனால் முதலிரண்டு பகுதிகள் தற்கால ஆராய்ச்சியின் முடிவுகளுக்கு ஒத்து நிற்பனவாகக் கருத முடியாது. கல்லாடம் ஒர் இலக்கணம் அன்று.”

சங்கமும் தமிழரும்

எனத் தனது கருத்தை வெளியிட்ட பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை தனது காலப் பகுப்பையும் தனது “தமிழ் இலக்கிய சரிதத்தில் காவிய காலம்” என்ற நூலில் வெளியிட்டுள்ளார்.

பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை

- (1) முற்சங்க காலம் :- கி.பி.100 - கி.பி.350
தொகைச் செய்யுட்கள். பத்துப்பாட்டிற் பல. (பண்டைத் தமிழ்)
- (2) தொகை செய்காலம் :- கி.பி.400 - கி.பி.500
முற்சங்கப் பாடல்களைத் தொகையாகத் தொகுத்தது. நற்றினை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, பதிற்றுப்பத்து, அகம், புறம் என்பன.
- (3) பிற்சங்க காலம் :- கி.பி.600 - கி.பி.750.
கலித்தொகை, பரிபாடல்.
- (4) பக்தி நூற் காலம் :- கி.பி.600 - கி.பி.900.
தேவாரம், திவ்யப் பிரபந்தம், முருகாற்றுப்படை, திருவாசகம் முதலியன்.
- (5) நீதி நூற் காலம் :- கி.பி.600 - கி.பி.850.
திருக்குறள் முதலிய கீழ்க் கணக்கு நூல்கள்.
- (6) முற்காவிய காலம் :- கி.பி.750 - கி.பி.1000.
பஞ்ச காவியங்கள்.
- (7) பிற் காவிய காலம் :- கி.பி.1100 - 1300.
பாரதம், இராமாயணம் முதலியன
- (8) தத்துவ நூற்காலம் :- கி.பி.1000 - கி.பி.1350.
மெய்கண்டதேவர், வைஷ்ணவப் பெரியார்கள் முதலியோரது தத்துவ நூல்கள்.
- (9) வியாக்கியான காலம் அல்லது உரையியல் காலம் :-
கி.பி.1200 - கி.பி.1500.
இளம்பூரணர், குணசாகரர், பேராசிரியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியார், முதலியோரது உரைகள். (6,7,8,9 பின் இடைக்காலத் தமிழ்)

- (10) புராண - பிரபந்த காலம் :- கி.பி.1500 - கி.பி.1850. குமரகுருபரர், பிள்ளைப்பெருமாள்ஜயங்கார், சிவப் பிரகாச முனிவர் முதலினோரது நூல்கள். கந்த புராணம். திருவிளையாடல் முதலியனவும் தோன்றின. (பிற்காலத் தமிழ்)
- (11) தற்காலம் :- கி.பி.1850 - (தற்காலம்). இராமலிங்க சுவாமிகள், நாவலர், சுந்தரம்பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாதையர், பாரதி முதலியோர்.

பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களது பகுப்புப் பற்றிய விமர்சனம் பலராலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவரது காலப்பகுப்பை இங்கு கண்டோம்.

பேராசிரியர் மு.இராகவையங்கார் சங்க காலத்தைக் குறித்தும் சிலப்பதிகாரத்தின் காலத்தைக் குறித்தும் முதன் முதல் ஜயத்தை உண்டு பண்ணி, தமது சேரன்-செங்குட்டுவன் என்ற நூலின் முதற் பதிப்பில், கி.பி.5ம் நூற்றாண்டே செங்குட்டுவனும், சங்கத்துச் சான்றோரும், சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகளும் வாழ்ந்த காலமாதல் வேண்டு மென்று முடிபுகட்டினார்.

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி சங்க காலத்தை கி.மு.2 - கி.பி 2 நூற்றாண்டு வரையான நானூறு ஆண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதி என்கிறார்.

1930ல் இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலை வெளியிட்ட கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையோடு ஓரளவுக்கு ஒத்துப் போகக் கூடியதாகத் தொடங்கி, கடைச் சங்க காலத்திலும் பின்பும் மாறுபடுகின்றார்.

கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை (1930) :-

முதற்சங்க காலம் 4400 வருடங்கள்

இடைச் சங்க காலம் 3700 வருடங்கள்

கடைச் சங்க காலம் 1850 வருடங்கள்.

என முதல், இடை, கடைச் சங்க காலங்களின் அளவைக் குறிப்பிடும் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை பல்வேறு

சங்கமும் தமிழரும்

ஆதாரங்களைக் காட்டி, கடைச்சங்கம் கி.பி.3ம் நூற்றாண்டில் முடிவு பெற்றதாகவும், அதற்குமன் கி.மு 12ம் அல்லது 15ஆம் நூற்றாண்டிலேயே கடைச் சங்கம் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டுமெனவும் நிறுவுகிறார்.

இக் கணக்கிலிருந்து முதற் சங்க, இடைச்சங்க, காலங்களை நிர்ணயம் செய்து கொள்ளலாம். முதற்சங்கப் புலவராக அகத்தியரையும் அவர் செய்த இலக்கண நூலையும், அவரது பன்னிரு சீடர்களில் ஒருவராக தொல்காப்பியரையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இடைச் சங்க நூல்களாக எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, முத்தொள்ளாயிரம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பதின் எண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அத்தோடு, கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது என்பவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

கடைச்சங்க காலத்தை கி.மு. 1600 முதல் கி.பி.250 வரையான காலப்பகுதி எனக் குறிப்பிட்டு கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியோடு இக்காலம் முடிவடைவதாக இவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மாணிக்க வாசகர் காலம் :-

கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் நான்காம் நூற்றாண்டு முற்பகுதி முடியச் சைவந் தழைத்தோங்கிய காலம்.

சமணர் ஆட்சிக் காலம் :-

கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டு நடுவிலிருந்து கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டு நடு வரையான காலம்.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் திருக்குறள் தவிர்ந்த ஏனையவை சில இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டன. கொங்குவேள் மாக்கதை, கல்லாடம், திருமந்திரம்.

தேவார காலம் :- கி.பி மூதல் கி.பி. 8 வரையான காலம்.

புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, நிகண்டுகள்.

ஆழ்வார் காலம் :- கி.பி. 8முதல் கி.பி. 10வரை.

ஆழ்வார்கள், சங்கராச்சாரியார் காலம்.

திருவிசைப்பாக் காலம் :- கி.பி.10முதல் கி.பி.13 வரை.

திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி, சூளாமணி, யசோதர காவியம், நன்னூல், வீரசோழியம், நேமிநாதம் முதலியன்.

சைவக் காப்பியகாலம் :- கி.பி11ம் கி.பி.12ம் நூற்றாண்டுகள்.

கலிங்கத்துப் பரணி, பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம், நளவெண்பா முதலியன்.

கம்பர், கச்சியப்பர், சேக்கிழார், ஓட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, ஒளவையார் முதலானோர் காலம்.

உரையாசிரியர் காலம் :- கி.பி.13ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலம். கி.பி.14ம் நூற்றாண்டு வரை.

தத்துவ நூல்கள் :- கி.பி.14ம் நூற்றாண்டுக்கு மேல்.

இவ்வகையாகப் பிரித்த, கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை இதன்பின் சிலரின் காலங்களைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டு -

காளமேகப் புலவர், இரட்டையர், அருணகிரிநாதர், வில்லிபுத்தூராழ்வார்.

கி.பி. 16ம் நூற்றாண்டு -

தத்துவப்பிரகாசர், மறைஞான சம்பந்தர், அதிவீரராம பாண்டியர்.

கி.பி. 17ம் நூற்றாண்டு -

குமரகுருபரர், அந்தக்ககவி வீரராகவ முதலியார், அரசகேசரி, சிவப்பிரகாசர்.

கி.பி 18ம் நூற்றாண்டு -

பலபட்டடைச் சொக்க நாதப்புலவர், வீரமாழனிவர், நல்லாப் பிள்ளை, நமச்சியவாயப் புலவர், அருணாசலக் கவிராயர், சிவஞான முனிவர், கடவுள் மாழனிவர்.

கி.பி 19ம் நூற்றாண்டு -

ஆங்கிலச் சார்புக் காலம் - சேனாதிராயர், மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலர், தாண்டவராய முதலியார், ஆறுமுகநாவலர், இராமலிங்க அடிகள், மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, வேதநாயகம்

சங்கமும் தமிழரும்

பிள்ளை, கோபால கிருஷ்ண பாரதியார், சிவசம்புப் புலவர், கால்டுவெல், வீராசாமிச் செட்டியார்.

தற்காலம்:- கி.பி.20ம் நூற்றாண்டு என.கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை தமது இலக்கிய வரலாறு நூலில் தனது காலப் பகுப்பையும், அவ்வக்காலத் தெழுந்த நூல்களையும், புலவர் களையும் பட்டியற்படுத்தி ஆராய்ந்துள்ளார்.

மா.இராச மாணிக்கனார் (1963) :-

“தமிழ் மொழி - இலக்கிய வரலாறு” என்ற நூலில், டாக்டர் மா.இராச மாணிக்கனார் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பகுப்பை எவ்விதமாக மேற்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை இனி நோக்குவோம்.

1963ல் வெளியிடப்பட்ட இந்நூலில் அவர் தனது முடிவுகளை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவியுள்ளார்.

“சங்ககாலம் கி.பி.முதல் இரண்டுநூற்றாண்டுகளாகலாம், சங்ககாலம் கி.பி.முதல் நான்கு நூற்றாண்டுகளாகலாம்” என்று இருவிதமாக, கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் பகுத்ததை (A History south India) மா.இராசமாணிக்கனார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இதனைக் கண்டித்து எழுதும் போது “ஒரு மொழிக்குரிய நூல்கள் திடீரென்று கி.பி.முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளை மட்டும் குறிக்குமென்றோ, அந்நூற்றாண்டுகளில் செய்யப் பெற்ற பாடல்கள் மட்டுமே கிடைக்கக் கூடுமென்றோ என்னுதல் பொருத்தமற்றது.”

எனக் குறிப்பிடும் இராசமாணிக்கனார் சங்க காலத்தை பின்வருமாறு வரையறுக்கிறார். “ஏறத்தாழக் கி.மு.1000த் திலிருந்து கி.பி.300 வரையில் இருந்த பரந்து பட்ட காலமே சங்ககாலம் என்று கூறலாம்.”

இதற்கு முற்பட்ட முதற் சங்க, இடைச்சங்க காலத்தையும் அவர் வரையறுத்துள்ளார்.

“முதற் சங்கம் - சிவபெருமான், முருகக் கடவுள், அகத்தியர் உள்ளிட்ட 549 பேர் இருந்தனர். 4449 புலவர் தமிழாராய்ந்தனர். அச்சங்கம் 4440 ஆண்டுகள் நிலைத்திருந்தது.

இச்சங்கம் “இன்றுள்ள கண்ணி முனைக்குத் தெற்கே ஒரு காலத்தில் பாண்டிய நாடு விரிவடைந்திருந்தது. அங்குப் பாண்டியன் தலை நகரம் இருந்தது. அக் கோ நகரில் பாண்டியன் ஆதரவில் தமிழ் வளர்க்க சங்கம் ஒன்று தோற்றுவிக்கப் பெற்றது.” என்கிறார். அதாவது முதற் சங்கம் தென்மதுரையில் இருந்தது என்கிறார்.

இடைச்சங்கம் - கபாட புரத்தில் இருந்தது. தென்மதுரை கடல் கொள்ளப்பட கபாட புரத்தில் இரண்டாம் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. அகத்தியர், தொல்காப்பியர் உள்ளிட்ட 59 பேர் இருந்தனர். 3700 புலவர் தமிழ்ப் பாடல்களைச் செய்தனர். இச்சங்கம் 3700 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது.

கடைச்சங்கம் - கபாட புரமும் கடலுள் ஆழந்து போக இன்றுள்ள மதுரையில் மூன்றாம் சங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இச்சங்கத்தில் நக்கீரர் உள்ளிட்ட 49 புலவர் இருந்தனர். 449 புலவர் தமிழ்ப் பாக்களைச் செய்தனர் இச்சங்கம் 1850 ஆண்டுகள் இருந்தது.

எனக் குறிப்பிடுகிறார், மா.இராசமாணிக்களார். சங்க கால இலக்கியம் எனக் கடைச் சங்க காலத்து இலக்கியங்கள் சிலவற்றையும் இவர் பட்டியலிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன சங்ககால நூல்கள் எனக் குறிப்பிட்டு,

இவற்றில் தொல்காப்பிய காலத்தை ஏற்ததாள கி.மு.300 என்றும், சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுந்தன என்றும், திருக்குறள் எழுந்த காலம் கி.மு.1ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.300 இற்கு உட்பட்டது என்றும், புறநானுநற்றின் காலத்தை ஏற்ததாழக் கி.மு.1000 - கி.பி.300 என்றும், இவ்வகையாக இவர் முடிவு கட்டுகிறார்.

இவர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்து,

1. சங்ககாலம் 2. இடைக்காலம் 3. பிற்காலம்,
- என்று பாருபடுத்துகிறார்.

சங்கமும் தமிழரும்

- (1) சங்க காலம் :- கி.மு.1000 முதல் கி.பி.300 வரை. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மனிமேகலை.
- (2) இடைக்காலம் :- கி.பி. 300 முதல் கி.பி.1300 வரை (சமய வளர்ச்சிக்காலம்)
- i. பல்லவர் காலம் :- கி.பி.300 முதல் கி.பி.875 வரை.
- பல்லவரும், பாண்டியரும் தமிழகத்தை ஆண்ட காலம். சைவமும், வைணவமும், சமணத்தையும் பொத்தத்தையும் எதிர்த்துப் போரிட்ட காலம். பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் பெரும்பாலன இப்பல்லவர் காலத்தன. நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் தத்தம் சமயத்தை வளர்த்த காலம்.
- ii. சோழர் காலம் :- கி.பி.875 முதல் கி.பி.1300 வரை.
- சிந்தாமணி, பெரியபூராணம், கம்பராமாயணம், கலிங் கத்துப்பரணி, மூவருலா, யாப்பருங்கலம், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம், நன்னூல் முதலியன தோன்றிய காலம்.
- (3) பிற்காலம் :- கி.பி.1300 ற்குப் பிற்பட்டகாலம்.
- விசயநகர வேந்தர் காலம், நாயக்கர் காலம், கர்நாடக நவாப்புக்கள் காலம், இறுதியில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குப்பட்ட காலம். (1300 - 1947)

தலபுராணங்கள், உலா, தூது போன்ற சிற்றிலக்கியங்கள், இஸ்லாம், கிறீஸ்தவப் பெருநூல்கள், திருவருட்பா, மனோன்மனீயம் முதலியன தோன்றிய காலம்.

இவ்வகையாக டாக்டர்.மா.இராச மாணிக்கனார் தனது தமிழ் மொழி இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பகுப்பைச் செய்துள்ளார்.

டாக்டர்.சி.பாலசுப்பிரமணியன் (1959) :-

டாக்டர்.சி.பாலசுப்பிரமணியன் தனது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை 1959ல் வெளியிட்டார். இவர் தொல்காப்பியர் காலத்தை கி.மு 4 என நிறுவ முயல்கிறார்.

வித்துவான் வெள்ளை வாரணனார் தொல்காப்பியர் காலத்தை கி.மு.1500 இற்கு முற்பட்டதெனக் குறிப்பிடுவதை நிராகரித்து, தனது காலப்பகுப்பை ஏழு வகைக்குள் அடக்குகிறார்.

1. சங்க காலம் :- கி.மு.500 - கி.பி.100
2. சங்கமருவிய காலம் :- கி.பி.100 - கி.பி. 600
3. பல்லவர் காலம் :- கி.பி.600 - கி.பி. 850
4. சோழர் காலம் :- கி.பி.850 - கி.பி. 1350
5. நாயக்கர் காலம் :- கி.பி.1350 - கி.பி. 1750
6. ஜேரோப்பியர் காலம் :- கி.பி. 1750 இற்குப்பின் 19ம் 20ம் நூற்றாண்டுகள்.
7. இக்காலம் :-

இதே காலப்பகுப்பு (பெயரளவில்) பேராசிரியர் வி.செல்வ நாயகம் அவர்களாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இக்காலப் பகுப்புக்குள் அடங்கும் நூல்கள் பற்றியும் சிற்சில ஒற்றுமைகளும் வேற்றுமைகளும் இருவர்க்கும் உண்டு.
டாக்டர்.மு.வரதராசன் (1972) :-

டாக்டர் மு.வரதராசன், இந்திய சாகித்திய அக்கடமி மூலம் 1972ல் வெளியிட்ட தனது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பகுப்பை முன்று பெரும் பிரிவுகளுக்குள் அடக்குகிறார்.

இவர் தமிழிலக்கியம் பற்றிப் பிறமொழியார் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ற வகையில் தாம் பாகுபடுத்தியுள்ளதாகக் கூறுகிறார். இவரின் காலப்பகுப்பு பின்வருமாறு அமைகிறது.
பழங்காலம்.

சங்க இலக்கியம் :- கி.மு.500 முதல் கி.பி.200 வரை.

அகம், புறம் பற்றிய பாட்டுக்கள்.

நீதி இலக்கியம் :- கி.பி.100முதல் கி.பி.500 வரை.

திருக்குறள் முதலிய நீதி நூல்கள்,
கார்நாற்பது முதலிய வெண்பா நூல்கள்.

பழைய காப்பியங்கள் :- கி.பி.100 முதல் கி.பி.500 வரை.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, முத்தொள்ளாயிரம் முதலியன்.

இடைக்காலம்

பக்தி இலக்கியம் :- கி.பி.600 - கி.பி.900.

நாயன்மார், ஆழ்வார்கள், கலம்பகம், முதலிய பலவகை நூல்கள்.

சங்கமும் தமிழரும்

காப்பிய இலக்கியம் :- கி.பி.900 - கி.பி.1200.

சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை, முதலிய சமண, பெளத்த நூல்கள். இறையனார் களவியல் முதலிய இலக்கண நூல்கள்,

சேக்கிழார், கம்பர், ஓட்டக்கூத்தர், ஒளவையார் முதலியோர்கள். உலா, பரணி, பிள்ளைத்தமிழ்.

உரை நூல்கள் :- கி.பி.1200 - கி.பி.1500.

இளம்பூரணர், பேராசிரியர் முதலியோர்.

வைணவ விளக்க நூல்கள்.

சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூல்கள்,

சிறு நூல்கள், தனிப்பாடல்கள்.

புராண இலக்கியம் :- கி.பி.1500 - கி.பி.1800.

புராணங்கள், தலபுராணங்கள். இஸ்லாமிய இலக்கியம், கிறீஸ்தவர் தொண்டு, வீரமாழனிவர் முதலானவர்கள். உரை நடை வளர்ச்சி.

இக்காலம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு :-

கிறீஸ்தவ இலக்கியம். இராமலிங்கர், வேதநாயகம் பிள்ளை முதலியோர். நாவல் வளர்ச்சி, கட்டுரை வளர்ச்சி.

இருபதாம் நூற்றாண்டு :-

பாரதி, கல்கி, புதுமைப்பித்தன், சிறுகதை, நாவல், நாடகம், வாழ்க்கை வரலாறு, கட்டுரை, ஆராய்ச்சி முதலானவை.

இவ்வகையில் இவரின் காலப்பகுப்பு அமைந்துள்ளது. இனி நாம் ஈழத்தில் பாடத்திட்டத்தில் பயன்படுத்தப்படும் எமது பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் பகுப்பைப் பார்ப்போம்.

பேராசிரியர்.வி.செல்வநாயகம் (1951)

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் தனது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலை 1951ல் வெளியிட்டுள்ளார். இவரின் காலப் பகுப்பை இங்கு நோக்குவோம்.

முச்சங்கங்கள் பற்றியும் அச்சங்கங்களின் காலத்தில் எழுந்த நூல்கள் பற்றியும் குறிப்பிடும் பேராசிரியர் வி.செல்வ நாயகம் முதலிரு சங்கங்கள் பற்றி பெரிதாக எதுவும் சொல்ல வில்லை. அவற்றின் காலம் பற்றியும் சொல்லவில்லை.

முதற்சங்கம் :-

அகத்தியர், முருஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதலிய புலவர்கள். முதுநாரை, முதுகுருகு.

இடைச்சங்கம் :-

தொல்காப்பியர், வள்ளுர்க் காப்பியன், முதலிய புலவர்கள் வெண்டாழி, வியாழமாலை அகவல்.

கடைச்சங்கம் :-

கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய புலவர்கள். என்ற விபரங்களையும், பாண்டியர் தென்மதுரையில் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் தமிழை வளர்க்க நிறுவியது முதற்சங்கம் என்றும்,

அவர்கள் கபாட புரத்தில் இருந்த காலத்தில் நிறுவிய சங்கம் இடைச்சங்கம் என்றும்,

இப்பொழுதுள்ள மதுரையில் அவர்கள் இருந்த காலத்தில் நிறுவிய சங்கம் கடைச்சங்கம் என்றும்,

இறையனார் களவியலுரையை ஆதாரம் காட்டிச் சுருக்கமாகச் சொல்லி அகத்தியம் பற்றிய அறிமுகத்தையும் செய்கிறார்.

“பண்டைக் காலத்து நூல்களுள் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப் பொருள் என்னும் இலக்கண நூல்களும், எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்னும் இலக்கிய நூல்களுமே இப்பொழுது எமக்குக் கிடைத்துள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இவரது பகுப்பு வருமாறு.

சங்க காலம் :- கி.பி.300 ஆண்டுகள்.

நூல்கள் - எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு.

சங்ககாலம் பற்றி இவர் தனது ஆராய்ச்சி முடிவாக ஒன்றும் சொல்லாது “கி.பி.முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதியைச் சங்க காலம் என்பர்.” என்று மேலெழுந்த வாரியாகச் சொல்கிறார்.

எவரை இவர் பின்பற்றி இக்காலத்தைக் குறிப்பிட்டார் என்பதைத் துல்லியமாக அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. “என்பர்” என்று இவர் குறிப்பிடுவது யாரை என்ற கேள்வி பெரிதாகவே எழுகின்றது.

சங்கமும் தமிழரும்

தானாக ஆய்வு செய்து முடிவு கட்டியிருந்தால் அதற்குரிய விளக்கத்தைத் தந்திருப்பார்.

இவர் அத்தகைய முயற்சியைச் செய்யவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. அப்படியாயின் இவருக்கு முன் சங்ககாலத்தை கி.பி.300 ஆண்டுகள் என வரையறுத்தவர் யார் என்ற கேள்வி எம்போன்றோர்க்கு எழுவது இயல்லே.

இன்னொருவர் முடிவு கட்டியதாயின் அவர் நிச்சயம் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் பின்பற்றக்கூடிய தகுதியாளர் என்பதால், அவர் பெயரையும் அவர் செய்த இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வையும் அறிய என் மனம் பெரிதும் அவாவுகிறது.

சங்கமருவிய காலம் :-

கி.பி.முன்றாம் நூற்றாண்டோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சங்க காலத்திற்கும் கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்த பல்லவராட்சிக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி சங்கமருவிய காலமெனப்படும்.

அது ஏற்குறைய முந்நாறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது. திருக்குறள் உள்ளிட்ட பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள், தொல்காப்பியம், காரைக்காலம்மையாரின் பிரபந்தங்கள். முதல் மூன்று ஆழ்வார்களின் பாடல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை முதலியன.

“பண்டைக் காலத்து நூல்களுள் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப் பொருள் என்னும் இலக்கண நூல்களும், எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு என்னும் இலக்கிய நூல்களுமே இப்பொழுது எமக்குக் கிடைத்துள்ளன.”

என சங்க காலம் பற்றிய தனது ஆரம்பப் பகுதியில் குறிப்பிட்ட பேராசிரியர் தொல்காப்பியத்தை சங்க இலக்கிய மாகக் கூட சேர்க்காமல் சங்கமருவிய காலத்துள் சேர்த்து விடுகிறார்.

அதற்குரிய காரணத்தை நிறுவவும் முயன்றிருக்கிறார். காலப் பகுப்புக்கான வரைவிலக்கணத்தை அவர் பின்வருமாறு வரையறுக்கிறார்.

“ஒரு நூலின் மொழிநடை, யாப்பமைதி, அந்நூல் குறிக்கும் பண்பாட்டு நிலை, மக்கள் வாழ்க்கை நிலை, பழக்கவழக்கங்கள்

முதலியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்நால் எழுந்த காலத்தை நிச்சயிக்கலாம்.”

என வரையறுத்த பேராசிரியர் தொல்காப்பியம் சங்க காலத்தின் முடிவில் எழுந்திருத்தல் கூடும் எனத் துணிகிறார்.

தொல்காப்பியத்திற்கும் பிந்தியது திருக்குறள் என்றும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பவை திருக்குறளுக்குப் பிந்தியவை என்றும் பேராசிரியர் முடிவு கட்டுகிறார்.

தொல்காப்பியரின்காலம் பற்றிய முன்னையோர் முடிபுகளைப் பின்வருமாறு பேராசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

ரா.இராகவஜயங்கார் :- கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன். (தமிழ் வரலாறு)

எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை :- கி.பி.நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டு (தமிழ்ச் சுடர் மணிகள்)

வித்துவான் சு.வெள்ளை வாரணன் :- கி.மு. 5320 (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தொல்காப்பியம்)

எனக் குறிப்பிட்டு, “தொல்காப்பியம் எழுந்த காலத்தை ஆராய்ந்தறிதல் இலகுவானதல்ல” எனக் குறிப்பிட்டு, ஒருவாறு “இந்நால் சங்க காலத்தின் முடிவில் எழுந்திருக்கலாம் என ஒருவாறு துணியலாம்.” என முடிவு கட்டுகிறார்.

இப்படி, தொல்காப்பியத்திற்கு தனது ஆய்வை வெளிக் காட்டி, காரணம் காட்டி, தனது முடிவைத் துணிந்து வெளியிட்ட (சரியோ - பிழையோ) பேராசிரியர், சங்க காலத்துக்கு மட்டும் ஏன் “என்பர்” என யாரிலோ பழிபோட வேண்டும்.

பல்லவர் காலம் :-

கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சங்கமருவிய காலப்பகுதிக்கும் கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்த சோழராட்சிக் காலப் பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி பல்லவர் காலம் எனப்படும். அது ஏறக்குறைய முந்நாறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், முதல் மூவர் தவிர்ந்த ஏனை ஒன்பது ஆழ்வார் பாடல்கள், திருக்கைலாய்

சங்கமும் தமிழரும்

ஞான உலா, பொன்வண்ணத்தந்தாதி, பாண்டிக்கோவை, முத்தொள்ளாயிரம், நந்திக்கலம்பகம், பாரத வெண்பா, சங்க யாப்பு, பாட்டியல் நூல், கயசிந்தாமணி, ஸ்ரீபுராணம் முதலியன.

சோழர் காலம் :-

சோழ மன்னர் தனியாட்சி செய்யத் தொடங்கிய காலமாகிய கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதற் பதினான்காம் நூற்றாண்டு வரையும் உள்ள காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே சோழர்காலப்பகுதி எனப்படும். அது ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை தவிர்ந்த ஏனைய பெருங்காப்பியங்கள், சிறு காப்பியங்கள், கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், திருவிசைப்பா, திருப் பல்லாண்டு, கலிங்கத்துப்பரணி, மூவருலா, தக்கயாகப் பரணி, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ் முதலியன்.

யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, வீர சோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், நம்பியகப் பொருள், தண்டியலங்காரம் முதலிய இலக்கண நூல்கள்.

சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள், மற்றும் உரை யாசிரியர்கள், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர் முதலியோர் காலம்.

நாயக்கர் காலம் :-

பதினாலாம் நூற்றாண்டோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சோழர் காலத்திற்கும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்த ஐரோப்பியர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி நாயக்கர் காலமாகும். அது ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

பாரதம், அரிச்சந்திர புராணம், இரகுவம்சம், பிரபந் தங்கள் பல.

அருணகிரிநாதர், இரட்டையர், அதிவீரராம பாண்டியர், குமரகுருபரர், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், முதலானோர் காலம்.

அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகர் முதலிய உரை யாசிரியர்கள் காலம்.

ஜூரோப்பியர் காலம் :-

நாயக்கர் காலத்தின் பின் உள்ள பதினெட்டாம் பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஜூரோப்பியர் காலம் எனப்படும்.

உரைநடை இலக்கியம், தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, திராவிட மாபாடியம், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி முதலியன்.

இரட்சணிய யாத்திரிகம், சீறாப்புராணம், மனோன் மணியம், தேம்பாவணி முதலியவை.

இருபதாம் நூற்றாண்டு :-

பாரதியும் ஏனையோரும்.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலிலிருந்து அவரது காலப் பகுப்பையும் அவ்வக் காலத்து எழுந்தனவாக அவர் குறிப்பிட்ட சில நூல்களையும், சில புலவர்களையும் இங்கே காட்டியுள்ளேன்.

டாக்டர் ஆ.வேலுப்பிள்ளையவர்கள் தமது “தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்” என்ற நூலை 1969ல் வெளியிட்டார்.

அவர் இலக்கிய வரலாற்றை, இயற்கை நெறிக்காலம், அறநெறிக்காலம், சமய நெறிக் காலம், தத்துவ நெறிக்காலம், அறிவியல் நெறிக்காலம் என ஐந்து பகுப்பாகப் பகுத்துள்ளார்.

இவரது இயற்கை நெறிக்காலம், பேராசிரியர் வி. செல்வ நாயகத்தின் சங்க காலமாகவும், அறநெறிக்காலம் சங்கமருவிய காலமாகவும், சமய நெறிக்காலம், பல்லவர், சோழர் காலச் சில பகுதிகளாகவும், தத்துவ நெறிக்காலம் சோழர்கால, நாயக்கர் காலப் பகுதிகளாகவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பல்வேறு தமிழறிஞர்களின் இலக்கிய வரலாறுகளில் காலப்பகுப்பு பல்வேறு விதமாக அமைந்துள்ளதை இங்கு பார்த்தோம்.

சங்ககாலம் பற்றிய சர்ச்சையும், திருக்குறள், தொல்காப்பியம் ஆகியவற்றின் காலங்கள் பற்றிய சர்ச்சைகளுமே இக்கட்டுரையை எழுதத் தூண்டின.

சங்கமும் தமிழரும்

தமிழிலக்கியம் கற்போர், ஒரே பார்வையில் சிலமுக்கிய ஆய்வாளர்களின் ஆய்வு முடிவுகளை அறிந்து கொள்ளவும், நூல்களைத் தேடிப் படிக்கவும் இது உதவும் என்ற நம்பிக்கையில் இதனை எழுதினேன்.

நன்றி

1. வீரசோழியம் இலக்கணநூலின் பதிப்புரையில் (ஜய வருடம் மார்கழி மாதம் 1881) சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை.
2. தமிழ் ஸ்டடிஸ் (Tamil Studies) என்ற ஆங்கில நூல் எம்.ஸ்ரீநிவாஷ ஜயங்கார்.
3. தமிழ் இலக்கிய சரிதத்தில் காவியகாலம், தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் பேராசிரியர், எஸ் வையாபுரிப்பிள்ளை
4. இலக்கிய வரலாறு (1930)
கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை
5. தமிழ்மொழி - இலக்கிய வரலாறு (1963)
டாக்டர்.மா.இராச மாணிக்கனார்
6. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1959)
டாக்டர்.சி.பாலசுப்பிரமணியம்
7. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1972) இந்திய சாகித்திய அக்கடமி
டாக்டர்.மு.வரதராசன்
8. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1951)
பேராசிரியர்.வி.செல்வநாயகம்
9. தமிழ் வரலாறு
ரா.இராகவ அய்யங்கார்
10. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (தொல்காப்பியம்)
வித்துவான் சு.வெள்ளை வாரணன்

சங்ககாலம் பற்றிய சர்ச்சை.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் தமது “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” (1951) என்ற நூலில்,

“உலகில் வழங்கும் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் நம் தமிழ்மொழி, பண்டைக் காலந் தொட்டு வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அது சிறந்த கவி வளமுடையதாய்ச் செய்தியிலே பெற்று விளங்கிற ஹென்ச் சங்க நூல் களால் அறியக் கிடக்கின்றதே யன்றி அதன் ஆரம்ப நிலையைப் பற்றியாவது, தமிழிலக்கியத்தின் தோற்றுத்தைப் பற்றியாவது நாம் இப்பொழுது யாதும் அறிய முடியாதிருக்கின்றது.”

எனத் தொடங்கி “கி.பி. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதியை சங்ககாலம் என்பர்” என்று சங்ககாலம் பற்றிய அறிமுகத்தைச் செய்கிறார்.

இது, அவர் மேலே கூறியதற்கு முரணாக இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இங்கு பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள், இக்காலப் பகுப்பைத் தான் செய்ததாகச் சொல்லாமல், தனக்கு

சங்கமும் தமிழரும்

முன்பே வேறு யாரோ, ஒருவரோ, பலரோ செய்து விட்டதாக “என்பர்” என்ற சொல்லால் புரியவைக்கிறார்.

பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரி பிள்ளையைப் பெருமளவு அடியொற்றியே பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் தமது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதியிருப்பதால், என்பர் என்பது பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரி பிள்ளையையே குறிக்கும் எனப் பெரிதும் நம்ப வேண்டியிருக்கிறது.

அல்லது வேறுசில ஆய்வாளர்களும் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் கருத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திச் சிந்தனையைச் சிதைத்திருக்கலாம் என்றும் என்னத் தோன்றுகின்றது.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் குறிப்பிட்டுள்ள சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, இம்முடிவு மிகவும் தவறானது என்பதற்குச் சான்றுகள் பலவற்றை முன்வைக்க முடியும்.

“பாண்டியர் தென்மதுரையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த காலத்திலே தமிழை வளர்த்தற்கு அந்நகரில் நிறுவிய தமிழ்ச் சங்கம், முதற் சங்கம் என்றும், அவர்கள் கபாடபுரத்திலிருந்த காலத்தில் நிறுவிய சங்கம் இடைச் சங்கம் என்றும், இப்பொழுதுள்ள மதுரையிலே அவர்கள் இருந்த காலத்தில் நிறுவிய சங்கம் கடைச் சங்கம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன.

முதற்சங்கத்திலே அகத்தியர், முரஞ்சியூர், முடி நாகராயர், முதலிய புலவர்களும், இடைச் சங்கத்திலே தொல்காப்பியர், வள்ளூர்க் காப்பியன் முதலிய புலவர்களும், கடைச்சங்கத்திலே கபிலர், பரனர், நக்கீரர் முதலிய புலவர்களும் இருந்து தமிழை ஆராய்ந்தனரென்பர்.”

எனவும் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் “என்பர்” என வேறு ஆய்வாளர்களின் கூற்றுக்களையே தனது நூலில் எழுதியிருக்கிறார். இந்த “என்பர்” யார், அல்லது யாவர் என்பதை அவர் எந்த இடத்திலும் வெளிப்படுத்தவில்லை.

இருப்பினும் கடைச் சங்கத்தையே சங்ககாலம் என இவர் கருதியிருக்கிறார் என்பதை கடைச் சங்கப் புலவர் வரிசையைப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“இப்பொழுது கிடைத்திருக்கின்ற இலக்கிய நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, நூல்களில் உள்ள பாடல்களின் யாப்பு, பொருள் மரபு, சொற்கள், சொற்றொடர்கள், சொற்புணர்ச்சி, பழமொழிகள், உவமானங்கள் முதலானவற்றையும்,

அக்கால மக்களின் சமய நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டு முறைகள், பண்பாட்டுக் கோலங்கள், நாகரிகம், ஆடைகள், அணி மணிகள், உணவுகள், போர்க்கருவிகள், தொழில் முறைகள் முதலான இன்னோரன்ன பலவற்றையும் ஆராய்ந்தே எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களை சங்க காலத்தன என்றும், சங்ககாலம் கி.பி.300 ஆண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதி என்றும், தமிழகத்து ஆய்வாளர்கள் யாரோ சிலர் பகுக்க, பேராசிரியர். வி. செல்வநாயகமும் அதனை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு “என்பர்” என முத்திரை குத்தித் தப்பித்துக் கொள்கிறார்.

உண்மையில் சங்ககாலம் என்று சொன்னால், இப்பொழுது “சங்கமருவிய காலம்” என்று குறிக்கப்படுகின்ற காலப்பகுதியைத் தான் ஆதார பூர்வமாகச் சொல்ல முடியும்.

அதாவது பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்களது கருத்துப்படி “கி.பி.முன்றாம் நூற்றாண்டோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சங்க காலத்திற்கும், கி.பி.ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்த பல்லவராட்சிக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி சங்கமருவிய காலமெனப்படும். அது ஏற்குறைய முந்நாறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.”

கி.பி.470 இல் சமனத் துறவியாகிய வச்சிரநந்தி என்பார் திராவிட சங்கம் என்ற பெயரில் சங்கம் ஒன்றை மதுரையில் அமைத்ததற்கான ஆதாரபூர்வமான சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

இதனை பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் அக்காலத்தை எந்த ஒரு ஆய்வானும் சங்க காலம் எனக் குறிப்பிடவில்லை.

சங்கம் தமிழ்ச் சொல்லா?

சங்கம் என்பது தமிழ்ச் சொல்லே அல்ல. அது “பாளி” மொழிச் சொல் என்று கருதுகிறார்கள். இச்

சங்கமும் தமிழரும்

சொல்லை பெளத்தர்களே அதிகம் பயன்படுத்தினார்கள். பயன்படுத்துகிறார்கள்.

பெளத்த துறவிகள் புத்தரையும், அவரது கருத்துக் களையும், அக்கருத்துக்களின் அடிப்படையில் இயங்குகின்ற அமைப்பையும் தாம் ஏற்றுக்கொண்டதற்கு அடையாளமாக, “புத்தங் சரணங் கச்சாமி, தர்மங் சரணங் கச்சாமி, சங்கம் சரணங் கச்சாமி” என்று சத்தியஞ் செய்கின்றதை யாவரும் அறிவர்.

சங்கம் என்பது கூட்டம், சபை முதலான பொருட்களைத் தருகின்ற ஒரு பாளி மொழிச்சொல். இங்கு சங்கம் என்பது புத்த சபையைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

இப்பொழுது முழுமையாகக் கிடைத்திருக்கின்ற முதல் தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் “ச” மொழிமுதலில் அதாவது தமிழ்ச்சொல்லின் முதலெழுத்தாக வராது என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“க த ந ப ம எனும் ஆவைந் தெழுத்தும்
எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.”

(தொல்.குத்.28)

க, த, ந், ப், ம் என்று கூறப்பட்ட அவ் ஜந்து தனி மெய் எழுத்துக்களும், பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துக்களோடும் மொழிக்கு (சொல்) முதலாக வரும்.

சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ, ஐ, ஓ எனும் மூன்றலங் கடையே.

(தொல்.குத்-29)

சகரமாகிய எழுத்தும் அ, ஐ, ஓ என்னும் மூன்றும் ஒழிந்த பிற எழுத்துக்களோடு மொழிக்கு முதலாக வரும்.

ச் ஆகிய மெய் எழுத்து அ, ஐ, ஓ ஆகிய உயிரெழுத்துக்களுடன் சேர்ந்து மொழி முதலில் வராது.

அதாவது ச, சை, செள ஆகிய எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலாக, அதாவது ஒரு சொல்லின் முதலெழுத்தாக வரா என்பதே இதன் பொருள்.

இதன்படி சங்கம் என்ற சொல் தமிழ்ச் சொல்லாக இருக்க முடியாது. தொல்காப்பியின் காலத்தை சங்கமருவிய காலம் என்கிறார் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம்.

அப்படியாயின் தொல்காப்பியருக்கு முன் சங்கம் என்ற சொல்லோ, “ச” வை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட சொற்களோ செல்வாக்கோடு இருந்திருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை.

இருந்திருப்பின் தொல்காப்பியர் ஏன் “ச” வை மொழிமுதலில் சேர்க்கவில்லை என்ற கேள்வி எழுவது இயற்கையே.

அல்லது தொல்காப்பியம் சங்ககாலத்திற்கு முற்பட்ட கால நூலாக, அதாவது முச்சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட கால நூலாக இருந்திருக்க வேண்டும். இதுவும் சாத்தியப்படவில்லை.

சோழர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூலாகிய நன்னா லில், பவணந்தி முனிவர் “ச” கரம் மொழிமுதலில் வரும் என ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

பன்னீ ருயிருங் க, ச, த, ந ப, ம, வ,ய
ஞ, ங, வீ ரைந்துயிர் மெய்யு மொழிமுதல்.

(நன்னால் சூத்-102)

இதில் வ,ய,ஞ,ங் ஆகிய மெய் எழுத்துக்கள், சில உயிர் எழுத்துக்களோடு மட்டுமே மொழி முதலில் வரும் என சிறப்பு விதி வகுத்த பவணந்தி முனிவர், க,ச,த,ந,ப,ம் ஆகிய ஆறுமெய்களும் பன்னிரு உயிர்களோடும் மொழிமுதலில் வரும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களின் ஆய்வின் படி, தொல்காப்பியர் சங்கமருவிய காலத்து கி.பி.நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் எனக் கருதினால், இவருக்கு சற்றேறக் குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்தவர் பவணந்தி முனிவர்.

இந்த ஆயிரம் ஆண்டு காலத்தில் “ச” கரம் மொழிமுதலில் பெருமளவுக்கு வந்து நிலைத்து விட்டதால் பவணந்தி முனிவர் தமது நன்னாலில் “ச” வை மொழிமுதலில்

சங்கமும் தமிழரும்

ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார், என இலக்கிய, மொழியியல் ஆய் வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்புதல் தானே முறை. இலக்கியத்தில் “ச” மொழிமுதலில் வந்து தவிர்க்க முடியாது நிலை பெற்றதால், பவணந்தி முனிவரால் “ச” வை ஒதுக்க முடியவில்லை.

தொல்காப்பியருக்கு முன்பே முதல் மூன்று சங்கங்கள் இருந்ததாக பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் உட்பட பலரும் எழுதியுள்ளனர்.

அப்படியானால், தமிழை வளர்ப்பதற்காக அமைக்கப் பட்ட அமைப்புக்குச் சங்கம் என்று பெயர் வைத்திருந்தது உண்மையானால், தொல்காப்பியர் “ச” வை மொழிமுதலாக ஏற்றுக் கொண்டு இலக்கணம் வகுத்திருக்கலாமே, யார் அவரைத் தடை செய்தது, ஏன் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை.

எனவே தமிழை வளர்ப்பதற்காக சிவபெருமானது தலைமையிலும், முருகப் பெருமானது தலைமையிலும், நக்கீரது தலைமையிலும் அல்லது வேறுவிதமாகச் சொல்லப் படுகின்ற தலைமைகளிலும் இருந்த அமைப்புகளுக்கு, தமிழ்ச் சங்கம் என்ற பெயரை வைத்திருக்கவே முடியாது.

தமிழை வளர்ப்பதற்காக தமிழ் நாட்டில் தமிழ்க் கடவுளர்களாலும், தமிழ்ப் புலவர்களாலும் அமைக்கப்பட்ட அமைப்புக்கு, தமிழ்ச் சொல் அல்லாத வேற்றுமொழிச் சொல்லான சங்கம் என்ற சொல்லை அக்காலத்தில் எக்காரணம் கொண்டும் வைத்திருக்கவே முடியாது.

எனவே தமிழை வளர்ப்பதற்காக முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்ற பெயர்களில் மூன்று சங்கங்கள் இருந்ததாகச் சொல்வது பொய்யாகும் என்று நான் கூறினால் எனது புலமையின் மேலும். எனது தமிழ்ப் பற்று, தமிழுணர்வு என்பவற்றின் மேலும் பலர் சந்தேகம் கொள்வர். என்மேல் புழுதிவாரி இறைப்பார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

ஆனால் அத்தகையதோரு கருத்தோடு எனக்கு உடன்பாடில்லை. உண்மையில் தமிழை வளர்ப்பதற்குரிய

அமைப்பு முற்காலத்தில் இருந்தது என்பதில் எனக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமுமில்லை.

ஆனால் சங்கம் என்ற பெயரில் இருக்கவில்லை. இருந்திருக்க முடியாது. ஆனால் அதே வேளை வேறு என்ன பெயரில் இருந்தது என்பதை இந்நாள்வரை ஆதார பூர்வமாக அறிய முடியவில்லை.

கி.பி.470இல் வச்சிர நந்தி என்ற சமணத்துறவி தமது சமண சமயக் கருத்துக்களைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் திட்டமிட்டுப் பரப்புவதற்காக மதுரையில் அமைத்த சங்கமே திராவிட சங்கம்.

இச்சங்கம் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட சங்கமல்ல. தமிழ் மக்களை மதமாற்றம் செய்வதற்காக, சமணக் கருத்துக்களை எப்படித் தமிழர் மத்தியில் பரப்பலாம் எனச் சிந்தித்து செயலாற்றுவதற்காக அமைக்கப்பட்டதே அது.

அவர்கள் வெண்பா யாப்பில் எளிய முறையில் தமது சமயக் கருத்துக்களாக அறக்கருத்துக்களைப் பாடி சமயம் வளர்த்தார்கள். அப்படிப் பாடிய புலவர்களின் பெயர்களைக் கூட பெருமளவுக்கு அறிய முடியவில்லை

அதனால் இச்சங்கத்தில் தமிழ்ப்புலவர்கள் யார் யார் அங்கம் வகித்தார்கள் என்ற விபரம் எதுவும் இதுவரை வெளியாகவில்லை.

இந்தத் திராவிடச் சங்கத்தின் கட்டுக் கோப்பும், செயற்பாடும், பிற்காலப்புலவர்களின் கருத்தைக் கவர்ந் திருக்கிறது. அதனால் முற்காலத்திலிருந்த தமிழ் வளர்த்த அமைப்புக்களுக்குத் தமிழ்ச் சங்கம் என்ற பெயரை வைத்து வழங்கியிருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

திராவிடம் என்ற சொல் சங்க காலத்தில் காணப்படவில்லை. சங்கமருவிய காலப் பிற்பகுதியில்தான் இச்சொல் தமிழில் இடம்பெறுகிறது. குறிப்பாக பல்லவர் காலத்தில் இச்சொல் அதிகம் இடம்பெறுகின்றதைக் காணலாம்.

சங்கமும் தமிழரும்

13ம் ஹூயி என்ற பிரஞ்சுப் பேரரசன், தன் மொழியைப் பாதுகாப்பதற்கும், வளர்ப்பதற்குமாக கி.பி.1525ம் ஆண்டு பிரஞ்சுக் கலைக் கழகம் என்ற அமைப்பை நிறுவினான் என்பர் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள். Royal Acadamy of The French என்பது அவ்வமைப்பின் பெயர். இக்கலைக் கழகத்தையே, ஒரு மொழிவளர்ச்சிக்காக முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்ட அமைப்பு என ஆதாரபூர்வமாக அறிஞர்கள் ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.

ஆனால் இதற்குப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழ் அமைப்புக்கள் பற்றிய முழுமையான, ஆதாரபூர்வமான தகவல் எதுவும் இன்னும் கிடைக்காமல் இருப்பது நமது துரதிஷ்டமே.

தமிழர்கள் முற்காலத்தில் தமிழை வளர்க்கவும், பாதுகாக்கவும் தோற்றுவித்த அமைப்புக்கு தமிழ்க் கழகம் என்ற பெயர் இருந்திருக்கலாம். கழகம் என்ற சொல்லில் வரும் “ழ” இச் சொல்லைத் தூய தமிழ்ச் சொல்லாகக் காட்டுகிறது.

எனவே முற்காலத்தில் “சங்கம்” என்ற பெயரில் தமிழ் வளர்ச்சி அமைப்புக்கள் இருந்திருக்க முடியாது. கழகம் என்ற பெயரிலோ, வேறு பெயரிலோ இருந்திருக்கலாம். பிற்காலத்தில் “சங்கம்” என்ற பெயர் பொருந்தியிருக்கலாம்.

கழகம் என்ற பெயரில் தமிழ் வளர்ச்சி அமைப்புக்கள் இருந்ததனை பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணலாம்.

சங்க காலம்

சங்க காலம் என்று பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் வரையறுத்த காலத்தில், தொகை நூல்கள் எட்டும், பாட்டு நூல்கள் பத்தும் வெளிவந்ததாக அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆனால் சில பாடல்களை ஆராயும் போது, அப் பாடற்காலம் கி.மு.பல நூற்றாண்டுகளுக்கு, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

புறநானாறு

பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெரு வழுதியை நெட்டிமையார் வாழ்த்துகின்ற பாடலொன்று புறநானா

ற்றில் வருகிறது. “ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்.....” எனத் தொடங்கும் இப்பாடல் புறநானூற்றில் ஒன்பதாம் பாடல். இப்பாடலில்,

“.....

எங்கோ வாழிய குடுமி, தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃருளி மணலினும் பலவே.....”

என வாழ்த்துகிறார் புலவர். இதற்கு விளக்க உரைவகுத்த ஒளவை சு.துரைச்சாமிப் பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு இதனை விளக்குகின்றார்.

“பாண்டியன் நெடியோன் காலத்திலிருந்த பஃருளி யாற்றை நெட்டிமையார் எடுத்தோதி அதன் மணலிலும் பல்லாண்டு வாழ்கவென வாழ்த்துதலால் அப்பஃருளியாறு நெட்டிமையார் காலத்தும் உளதாதல் பெறப்படும்.

படவே, இவரும் இவராற் பாடப்பெற்ற பாண்டியனும் கடல்கோட் காலத்துக்கு முற்பட்டவர் என்பது விளக்கமாம்.”

கடலுக்குள்ளே அமிழ்ந்து போன ஆற்றின் மணலை, அதாவது ஆற்று மணலின் எண்ணிக்கையை ஒருவனது வாழ்க்கை நீண்ட ஆயுளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று வாழ்த்தும் போது, உவமையாகக் குறிப்பிடுவது முறையாகாது.

ஆற்று மணலின் எண்ணிக்கையை, அல்லது கடல் மணலின் எண்ணிக்கையை, ஒருவரின் வாழ் நாட்களோடு பொருத்தி வாழ்த்தும் மரபு பின்பும் தொடர்ந்தது

அருணகிரியார் தனது பிறவிகளின் எண்ணிக் கையைக் குறிப்பிடும் போது, எழுகடல் மணலை அளவிடின் அதிகம் எனதிடர் பிறவி அவதாரம் என்கிறார்

பஃருளி ஆறு கடலோடு கலந்த காலம் மிகமிகப் பழங்காலமாகும் என்பதும், அது கி.பி.மூன்று நூற்றாண்டு களுக்குள் அடக்கப்படுகின்ற காலம் அல்ல என்பதும், சாதாரண தமிழருக்கே தெரிந்த விடயம்.

ப.:றுளி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்து
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை ஆண்ட தென்னவன் வாழி.

ப.:றுளி ஆற்றுடன், பல உச்சிச் சிகரங்களையுடைய தான் குமரிமலைத் தொடரினையும், கொடிய கடலானது தன்னகத்தே விழுங்கிக் கொள்ள, அவற்றுக்கு ஈடாக வடதிசைக் கங்கையையும், இமயமலையையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு, தென்திசையை ஆட்சிபுரிந்த, பாண்டியனை சிலப்பதிகாரத்தின் இப்பாடவில் இளங்கோவடிகள் வாழ்த்துகிறார்.

ப.:றுளி ஆறு கடலோடு கலந்த காலம் கி.மு.பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை.

எனவே புறநானூற்றில் வருகின்ற நெட்டிமையார் பாடிய இப்பாடவின் காலமும் கி.மு. பல ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும் எனக் கூறலாம்.

தெற்கு எல்லை

புறநானூற்றில் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற மன்னனை காரிகிழார் என்ற புலவர் பாடிய பாடல் ஒன்றில், அம்மன்னனின் இராச்சிய எல்லையை அழகாகப் பாடுகிறார்.

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்.

தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்.

குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது . தொன்றுமுதிர் பெளவத்தின் குடக்கும்

(புறநானூறு 06)

இதன் உரையில் “வடக்கின் கண்ணது பனிதங்கிய நெடிய இமய மலையின் வடக்கும், தெற்கின் கண்ணது உட்கும் திறம்பொருந்திய கண்ணி யாற்றின் தெற்கும், கீழ்க்கண்ணது கரையைப் பொருகின்ற சகரரால் தோண்டப்பட்ட சாகரத்தின் கிழக்கும், மேல்கண்ணது பழையதாய் முதிர்ந்த கடலின் மேற்கும்” என குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

அதாவது வடக்கு எல்லை இமயமலைக்கு வடக்கு, தெற்கு எல்லை குமரி ஆற்றுக்குத் தெற்கு. கிழக்கு எல்லை சாகரத்தின் கிழக்கு. மேற்கு எல்லை பழைய கடலின் மேற்கு, எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

இந்த எல்லைகளைச் சொல்லி இப்படிச் சொன்னாலும் பொருந்தாது இவற்றுக்கு அப்பாலும் உண்டு என இப்பாடல் தொடர்கிறது. எங்களுக்கு இதுவே போதும்.

தமிழர்களின் தமிழ் நாட்டுப் போர்கள் பற்றித்தான் சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது. இருப்பினும் ஒரு பாண்டியனின் பெயர் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்று புறநானானுரு சொல்கிறது.

பல நெடுஞ்செழியர்கள் பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி புரிந்த காரணத்தால், இவனை வேறு படுத்திக் காட்ட, இவன் ஆரியப்படையை வெற்றி கொண்டவன் என்றபொருளிலான அடை மொழியோடு, ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என அழைக்கப் பட்டான் என உரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆரியப் படை என்பது, வடநாட்டுப் படை. ஒன்றில் வடநாட்டார் தென்னாட்டை நோக்கிப் படை எடுத்து வந்தபோது, இப் பாண்டிய மன்னன் அப்படையை முறியிட்டது வெற்றி கொண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது இவன் வடநாட்டுக்குச் சென்று, ஆரியப் படையை வெற்றி கொண்டிருக்க வேண்டும்.

பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் நாட்டு வடக்கு எல்லை இமய மலைக்கு அப்பால் இருந்தது என்று காரி கிழார் என்ற புலவர் பாடுவதால், ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் வட நாட்டுக்குச் சென்று போர் புரிந்து வெற்றிகொண்டான் என்பதே பொருந்தும். இவனது காலம் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் காலத்துக்கும் முன் ஆகலாம்.

பல யாக சாலைகளை அமைத்து யாகம் செய்ததால் இவனுக்கு இந்த “பல்யாகசாலை” என்ற அடைமொழி சேர்ந்திருக்கிறது. அதனால் இவனது காலத்தில் தமிழ் மன்னர்கள் யாகம் செய்யும் வழக்கம் இருந்தது. சைவ சமயம் ஓங்கி இருந்தது.

இம்மன்னனை நெட்டிமையார் என்ற புலவர் பாடும் போதும் இவன் செய்த யாகங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். “உன்னோடு போர் செய்யவந்து தோற்றுப் புறங்கொடுத்து ஓடிப் பழியொடு வாழ்ந்த மன்னர்களின் எண்ணிக்கையா? அல்லது யாகங்களை முடித்து தூண் நடப்பட்ட வேள்விச் சாலைகளின் எண்ணிக்கையா அதிகம்”என்று கேட்டுப் பாடுகிறார் நெட்டிமையார்.

விளங்குபொன் ஏறிந்த நலங்கிளர் பலகையொடு
நிழல்படு நெடுவேல் ஏந்தி ஒன்னார்
ஒண்படைக் கடுந்தார் முன்புதலைக் கொண்மார்
நசைதர வந்தோர் நசைபிறக் கொழிய
வசைபட வாழ்ந்தோர் பலர்கொல், புரையில்
நற்பனுவல் நால் வேதத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண் ணுறை
நெய்ம்மலி ஆவுதி பொங்கப் பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூபம் நட்ட வியன்களம் பலகொல்
யாபல கொல்லோ பெரும

(புறநானூறு -15)

அக்கால மன்னர்கள் போர்களையும் யாகங்களையும் சரிக்குச் சரி சமமாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இப்பாடலும் ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

இனி மேலே காரி கிழார் பாடிய பாடலுக்குச் செல்வோம். தெற்கு எல்லை குமரி ஆற்றின் தெற்கு என்று சொல்லப்படுவதால், இப்பாடல் குமரிஆறு, குமரி மலை என்பவை கடலும் அமிழ்ந்து போவதற்கு முன்பு பாடிய பாடலாக இருக்கவேண்டும். அதாவது கடல் கோளுக்கு முற்பட்ட பாடலாதல் வேண்டும்.

“இப்பாண்டியன் காலத்தில் தெற்கில் கடல் இல்லை யாதலால், தெனா அது உருகெழு குமரி என்றாராக” என விளக்கம் தருகிறார் ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை.

எனவே இப்பாடல் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பாடலாகும். அதாவது குமரிக்கண்டம் (லெழுரியாக் கண்டம்) இருந்தகாலத்துப் பாடலாக இருக்கவேண்டும்.

பஃறுழி ஆற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக் குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்வதற்கு முற்பட்ட பாடலாக இருக்கவேண்டும்.

எனவே, இப்போது கிடைத்துள்ள பாடல்களின் அடிப்படையில் கூட சங்ககாலத்தை கி.பி. என்று ஆரம்பிப்பது மிகவும் முட்டாள்த்தனமானது என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

அகநானுரு

இன்றைய சங்ககாலப் புலவர் பட்டியலில் “அறுவை வாணிகன் சாத்தனார்” என்ற பெயரும் இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

அறுவை வாணிகம் என்பது நீளமாக நெய்யப்பட்ட சேலையை அறுத்து விற்கின்ற வாணிபம் ஆகும்.

நீட்டாக நெய்து விட்டு, வெட்டி, வெட்டி விற்பதால் வெட்டப்பட்டதற்கு வேட்டி என்ற பெயரும். துணிக்கப்பட்டு விற்கப்படுவதால் துணி என்றும், துண்டாடப் படுவதால் துண்டு என்றும் பெயர் வந்தது.

இன்றைக்கு கூறைச்சேலை, கூறை வேட்டி என்ற சொற் பிரயோகம் யாவரும் அறிந்ததே. கூறுபோட்டு விற்றதனால் கூறை என்ற பெயர் வந்தது.

இப்பொழுது கூறை என்பது திருமணத்திற்காக வாங்கப்படும் சேலை என்ற அளவில் சுருங்கி விட்டது. கூறை என்பது ஊர்ப்பெயராகவும் காணப்படுகிறது.

அறுவை வாணிகம் சிறப்பாக நடைபெற்ற காரணத் தினால் மக்கள் தங்கள் உடலை மறைக்க துணி, வேட்டி, துண்டு, கூறை என ஏதோ ஒன்றைப் பயன்படுத்தினர்.

கூறை என்பது முற்காலத்தில் ஆடையையே குறித்தது. கி.பி.7ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப் படும். சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள், “தம்மையே புகழ்ந்து இச்சை பேசினும்.....” எனத் தொடங்கும் தேவாரத்தில் “இம்மையே தரும் சோறும், கூறையும்.....” என்று பாடியுள்ளார்.

சிவ பெருமான் உணவும், உடையும் தருவார் என்பது இதன் பொருள்.

நெசவுக் கலை பற்றி சாமி சிதம்பரனார் பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும் என்ற நூலில் பின்வருமாறு கூறிச் செல்கிறார்.

நெசவுக்கலை

பண்டைத் தமிழர்கள் நெசவுத் தொழிலிலே சிறந்து விளங்கினர். பருத்தி நூல் ஆடைகளையும், பட்டாடைகளையும் நெய்தனர். மிகவும் மெல்லிய ஆடைகள் நெய்வதிலே கை தேர்ந்திருந்தனர். ஆடைகளிலே பூ வேலைகள் செய்தனர். அழகமான கரைகள் போட்ட உடைகளை நெய்தனர்.

“பாம்புஉரி அன்ன, வடிவின, காம்பின்
கழைபடு சொலியின், இழைஅணி வாரா
ஒன்பும் கலிங்கம்.”

பாம்பின் தோல் போன்ற மெல்லிய பளபளத்த தோற்றும் உடையன: முங்கில்த் தண்டின் உட்புறத்தேயுள்ள வெண்மையான தோல்போல, நெய்யப்பட்டுள்ள நூல் வரிசை, கண்ணுக்குத் தெரியாத, ஒளிபொருந்திய வெள்ளிய ஆடை (புறநானூறு 383)

“நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய
பூக்கனிந்து, அரவுஉரி அன்ன அறுவை”

கண்ணால் காணமுடியாத அவ்வளவு மெல்லிய நூலால் நெய்யப்பட்டது. அழகான பூவேலைகள் செய்யப் பட்டது.

பாம்பின் தோலைப்போல அவ்வளவு மென்மையும் வழவழப்பும், பளபளப்பும் பொருந்தியது. இத்தகைய மெல்லிய துணி. (பொருநர் ஆற்றுப்படை 82 - 83)

மேலே காட்டிய புறநானூற்று அடிகளும், பொருநர் ஆற்றுப்படை அடிகளும், பண்டைத் தமிழர்கள், மெல்லிய பருத்தி நூல் ஆடைகள் நெய்யக் கற்றிருந்தனர் என்பதை அறிவித்தன.

“நீர்ப்படு பருந்தின் இருஞ்சிறகு அன்ன
நிலம்தின் சிதாஅர் களைந்த பின்றை
நூலாக் கலிங்கம் வால்அரைக் கொள்ளு”

நீரால் நனைந்த பருந்தின் பெரிய சிறகைப் போன்ற
தோற்றமுற்ற - நிலத்திலே புரளும் கந்தைத் துணியைக் களைந்த
பிறகு, நூற்காத நூலால் நெய்யப்பட்ட ஆடையை (பட்டாடை),
தூய்மையான இடையிலே உடுத்திக் கொண்டு (பதிற்றுப்பத்து -
பாட்டு 12)

“கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கி”

கொட்டைக் கரைபோட்ட பட்டாடை கொடுத்து.
(பொருநர் ஆற்றுப்படை 165)

மேலே உள்ள பதிற்றுப்பத்து, பொருநர் ஆற்றுப்படை
வரிகள் பண்டைத் தமிழர்கள் பட்டாடைகள் நெய்தனர். நல்ல
கரை போட்ட ஆடைகளை நெய்தனர் என்ற உண்மையை
உணர்த்தின.

“வறன்றில் புலத்தி எல்லித் தோய்த்த
புகாப்புகர் கொண்ட புன்பும் கலிங்கம்”

வறுமை இல்லாதவள் - ஆடைகளை வெளுப்பவள்.
இரவிலே தோய்த்து எடுத்துக் காயவைத்த கஞ்சி பொருந்திய
மெல்லிய பூவேலை அமைந்த உடை (நற்றினை 90)

“சோறு அமைவற்ற நீர்உடைக் கலிங்கம்.”

சோற்றால் ஆகிய கஞ்சி பொருந்திய நீரையுடைய
ஆடை (மதுரைக் காஞ்சி - 721)

மேலே காட்டிய நற்றினையும், மதுரைக் காஞ்சியும்
ஆடைகளை வெளுத்துக் கஞ்சியிட்டு மடமடப்பாக்கும்
கலையைத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என்பதை உணர்த்தின.”

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிடும்
சங்க கால நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு
நூல்களிலேயே தமிழரின் நெசவுக்கலை பற்றியும் மக்கள்
அணிந்திருந்த ஆடைகளைப் பற்றியும் பல குறிப்புக்கள்
உள்ளன.

சங்கமும் தமிழரும்

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிடும் சங்க காலத்து (கி.பி) மக்களது பண்பாட்டு நிலையையும், வாழ்க்கை முறையையும் கருத்திற்கொண்டு பார்க்கும் பொழுது, இலை குழைகளை, மரப்பட்டைகளை (மரவுரி) ஆடைகளாக அக்காலத்து மக்கள் அணிந்திருக்கவே முடியாது என உறுதியாகக் கூறலாம்.

ஆனால் அகநானுற்றில் கயமனார் பாடிய பாலைத் தினையில், மகட் போக்கிய செவிலித் தாய், சுரத்திடை பின்சென்று நவ்விப் பிணாக்கண்டு சொல்லியது என்ற துறையில் வரும் பாடல் ஒன்று.

பருவம் அடைந்த பெண் குளிர்ந்த தழைகளை ஆடையாக உடுத்திருந்த செய்தியைக் கூறுகின்றது.

“முலைமுகம் செய்தன. முள்ளொயிறு இலங்கின.
தலைமுடி சான்ற, தண்தழை உடையை.”

(அக.7)

எனத் தொடர்கிறது அப்பாடல்.

“நின் முலைகளும் முகங்கூட்டி நிரம்பியுள்ளன. கூர்மையான நின்பற்களும் ஒளி பெற்றன. நின் கூந்தலும் முடித்தலுக்கு ஏதுவாக நன்கு வளர்ந்துள்ளன. தண்மையான தழை ஆடையையும் நீ உடுத்தியிருக்கிறாய்.” என்பது இவ்வரிகளின் பொருள்.

பெண்களின் பருவமாற்றத்தில் பற்கள் பிரகாச மடைவதை நுட்பமாகக் கண்டு இப்புலவர் பாடியுள்ளது வியப்பாக இருக்கிறது.

“முள்ளொயிறு இலங்கின” என்று, கூரிய பற்கள் பிரகாச மடைந்தன, என கூறியிருப்பதைப் பார்க்கும் போது இப்புலவரை உடற்கூற்று மருத்துவத்தின் முன்னோடி என்று சொல்லலாம் போல் தோன்றுகிறது.

தண் தழை உடையை என்பதற்கு, குளிர்ச்சியான இலைகளினாலான ஆடைகளை உடையாகக் கொண்டிருக்கிறாய் என்பது பொருள்.

இப்பாடவில்,

“..... பொன்னொடு
புலிப்பல் கோத்த புலம்பு மணித் தாலி,
ஒலிக் குழைச் செயலை உடைமான் அல்குல்,...”
(அக-7)

என்ற வரிகளும் வருகின்றன.

“பொன்னொடு புலிப்பல்லும் கோத்த, ஒலிக்கும் மணிகளுடன் சூடிய தாலியினை அணிந்தவள், தழைத்த அசோகின் தளிரினால் அமைந்த தழை ஆடையினை அணிந்தவள். அதனால் மாட்சி பெற்று விளங்குகின்ற அல்குல் தேரினை உடையவள்.” என இதற்கு புலியூர்க் கேசிகள் உரையினை வகுக்கின்றார்.

எனவே இப்பாடல் கிறிஸ்துவுக்கு பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்ட பாடலாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் சங்க இலக்கியம் சமகாலச் செய்திகளையே சொல்லிச் செல்கின்றது.

டாக்டர் மு.வரதராசன் சங்க காலத்தை கி.மு.2ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.2ம் நூற்றாண்டு வரை என்கிறார்.

தமிழகத்தில் தற்பொழுது பல அறிஞர்களும் சங்ககாலத்தை கி.மு.விலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றார்கள்.

சுவாமி விபுலானந்தரின் சீடரான வெள்ளை வாரணனார் சங்க காலத்தை கி.மு ஐநூற்று இருந்து ஆரம்பிக்கின்றார்.

இவர்கள் யாவரும் கிடைத்த நூற் பாக்களைக் கொண்டே காலநிர்ணயம் செய்கின்றார்கள்.

சாசனவியலிலே பெரும்புகழ் பெற்ற இந்திய ஆய்வு அறிஞரான ஐராவதம் மகாதேவன், “கல்வெட்டுக்கள், புதைபொருள்கள் மற்றும் தடயங்களில் இருந்து சாசனவியல் ஆய்வின் முடிவாக, தற்பொழுது சங்ககாலம் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்ற காலம், கி.மு.2ம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஆரம்பிப்பதாகக் கொள்ளலாம்” என்கிறார்.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகத்தால் வெளியிடப்பட்ட புறநானாறு நூலின்

சங்கமும் தமிழரும்

முன்னுரையையில் காணப்படும் பின்வரும் கூற்று கவனிக்கற் பாலது.

“தென்குமரியின் தெற்கிலுள்ள இந்துமாக்கடல் தோன்றுவதற்கு முன் தோன்றிய செய்யுட்களும், அது தோன்றிய பின் பாரத இராமாயண நிகழ்ச்சிகட்கு முன்னும் பின்னும் தோன்றிய செய்யுட்களும், திருவேங்கடத்தில் திருமால் கோயிலும், பழனியில் முருகன் கோயிலும், இராமேச்சரத்தில் இராமலிங்கர் கோயிலும் தோன்றுவதற்கு முன் தோன்றிய செய்யுட்களும், சிலம்பு பாடிய இளங்கோவடிகளும், மணி மேகலை பாடிய சாத்தனாரும் தோன்றுவதற்கு முன்னும் பின்னும் தோன்றிய செய்யுட்களும் இப்புறநானூற்றில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, மிகப்பழைய நூல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பழையதெனக் கருதப்படும் தொல் காப்பியத்துக்கு முன்னே தோன்றிய செய்யுட்களும், பின் தோன்றிய செய்யுட்களும் தன்னகத்தே கொண்டு, தமிழ் நாகரிகத்தின் தொன்மையுணர்த்தும் பெருநூலாகத் திகழ்வது இப்புறநானூறு என்பது மிகையாகாது.”

சங்க காலத்தை கி.பி. காலம் என்று தமிழிலக்கிய ஆய்வாளர்கள் சிலர் முற்காலத்தில் குறிப்பிட்டு வந்ததற்கு முக்கிய காரணம் அறியாமை அல்ல. அவர்களது அடிமைப் புத்தியே.

வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிவருடிகளாக, வெள்ளைக்காரத் துரைகளின் விசுவாசம் மிக்க நாய்களாக, அவர்கள் போடுகின்ற பதவி உயர்வு, சம்பளம், கல்வி வாய்ப்பு, தொழில்வாய்ப்பு முதலான எலும்புத் துண்டுகளை குறைவில்லாமல் பெற வேண்டும் என்ற காரணத்தினால் கி.பி யிலிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றனர்.

கி.மு. என்று பேசினால், எழுதினால் அது வெள்ளைக்காரனுக்கு கோபத்தை ஊட்டுவதாக இருக்கும். கி.மு. இந்தியாவிலே ஒன்றுமில்லை. கி.பி. தான் எல்லாம் வந்தன என்று சொல்லி, கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சார்ந்த வெள்ளைக்காரர்களது பாதங்களை நக்கி பணிந்தால் மட்டுமே அன்றைய தமிழ் அறிஞர்களுக்கு சொத்தும் சுகமும் கிடைக்கும் என்ற நிலை இருந்தது.

வெள்ளைக்காரக் கிறிஸ்தவர்களான அந்நியநாட்டு டாக்டர் கால்ட் வெல், ஜீலியன் வின்ஸன் முதலானோர் சங்க காலத்தை கி.பி. 8, கி.பி. 6 இன் பிற்பட்ட காலம் என்றே முடிவு கட்டியுள்ளது எம்மைப் பழித்து வெறுப்பேற்றுகிறது.

தமிழின் தொன்மையையும், தமிழின் வன்மையையும், தமிழின் மேன்மையையும் எழுதினால் அது வெள்ளைக்காரர்களுக்கு எதிரான துவேச வார்த்தைகளாகக் கருதப்படும் எனப் பலர் கருதினார்கள்.

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே - அதன்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததும் இந்நாடே - அவர்
சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து
சிறந்ததும் இந்நாடே

என்று பாட்டுப் பாடிய பாரதி எட்டய புரத்திலும் வாழ்முடியாமல், பாண்டிச் சேரியிலும் வாழ்முடியாமல் பட்ட பாட்டை, வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் பாரதத், சம்பளம் பெற்ற தமிழ் அறிஞர்கள் தெரியாமலா இருந்திருப்பார்கள்.

ஆனால் நமது பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்தான் தனது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலை வெளியிட்டிருக்கிறார்.(1951)

எனவே அவர் சுதந்திரமாகச் சரியாகத் தனது ஆய்வைச் செய்து முடிவை வெளிப்படுத்தியிருக்கலாம்.

இந்திய அறிஞர்கள் சிலரின் ஆய்வை நம்பி, நமது பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் ஏமாந்தது ஒரு வகையில் எமக்கு வியப்பே.

முடிவுரை

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் சங்க காலத்தை, “கி.பி.முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப் பகுதியைச் சங்க காலம் என்பர்” என்று குறிப்பிட்டதற்குப்

சங்கமும் தமிழரும்

பதிலாக “கி.பி.முன்றாம் நூற்றாண்டு முடியும் வரையான காலப் பகுதி” என்று எழுதியிருந்தால் மிக நன்றாக இருந்திருக்கும்.

எத்தனை ஆண்டுகள் என்று வரையறை செய்ததாலும், “கி.பி.முதல் முன்று நூற்றாண்டுகள்” என்று சூறியதாலும், இவரது “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” நூலே க.பொ.த(உ.த), மற்றும் பட்டப் படிப்புக்கு இலங்கையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நூலாக இருப்பதனாலும், இந்நூலைக் கற்ற மாணவர்கள் தமிழிலக்கியத்தின் தொன்மையைச் சரியாக அறிந்துகொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது.

தமிழில் இலக்கியம் தோன்றுவதற்கும், அல்லது தமிழர் தோன்றுவதற்கும் இயேசுவிற்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்க முடியும்.

இயேசு கிறிஸ்து பிறந்த பின்தான் தமிழ்ப் புலவர்கள் வாயைத்திறந்து பாட்டுப் பாடினார்கள் என்றோ, இயேசு கிறிஸ்து பிறந்த பின் பாடப்பட்ட பாடல்கள் மட்டும்தான் கிடைத்துள்ளன என்றோ சொல்வதைப் போன்ற முட்டாள்த் தனமான கருத்து இருக்கமுடியுமா?

இன்றைய தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள், எனது இக் கருத் தோடு உடன்படுவார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

வெள்ளைக் காரர்களாகிய கிறிஸ்தவர்கள் எம்மை அடிமைப் படுத்துவதற்காக, எம்மைப் பற்றிய பல பொய்களை மெய்களாக்கியுள்ளார்கள்.

அவர்கள் வந்தது நாட்டைக் கொள்ளை அடிக்கவும், சமயம் பரப்பவுமே. ஆனால் வர்த்தகம் செய்வதற்காக என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

எம்மை முட்டாள்களாக்கி எம்மிடையே பிரிவினை களை வளர்த்து, ஆட்சியைப் பிடித்து, அதன் மூலம் எமது அரிய செல்வங்களை அபகரித்தார்கள்.. தமது மதங்களைப் பரப்புவதற்காக எமது மதங்களைப் பழித்தார்கள்.

எம்மை அடிமைகளாக வைத்திருப்பதற்காக தாமே யாவற்றிலும் முன்னோடிகள் என்றும், தாமே யாவரிலும்

மேலானவர்கள் என்றும், தமது மொழியே உயர்ந்தது பழைமையானது என்றும், தமது மதங்களே பழைமையானவை உயர்ந்தவை என்றும் கூறியும், எழுதியும் எமது பாரம்பரிய மொழிகளையும் மதங்களையும் பழித்தார்கள்.

எங்களை நாகரிகமற்றவர்கள் என்றும் எங்களை நாகரிகப் படுத்தவே தாங்கள் வந்ததாகவும் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

தங்களது வரலாறு, தங்களது இலக்கியம், தங்களது மொழி, தங்களது சமயம், என்பவற்றை எங்களுக்குத் திணிப் பதற்காக எங்களது வரலாற்றை, மறைத்தும், திரித்தும், எழுதினார்கள். எங்களது இலக்கியத்தை மறைத்தார்கள். எங்களது மொழியை மத்த்தைப் பழித்தார்கள்.

இவற்றுக்கெல்லாம் இவர்களது கல்வியைக்கற்ற எம்மவர்கள் துணை போனார்கள். இவர்களது கல்வியைக் கற்ற எம்மவர்களுக்கு எங்களது பெருமை தெரிய வில்லை.

மகாகவி பாரதியார் தனது சுயசரிதையில் ஆங்கிலேயர்களால் நடாத்தப்பட்ட ஆங்கிலக் கல்விச் சாலைக்குச் சென்று படிப்பவர்கள் தமது பாரம்பரிய மொழிகளின் பெருமைகளையும், இலக்கியச் செழுமை களையும், பண்பாட்டு விழுமியங்களின் சிறப்புக் களையும் அறியாதவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். ஆக்கப்பட்டு விடுகிறார்கள் என்று ஆவேசத்தோடு பாடுகிறார்.

தன்னை, திருநெல்வேலியிலுள்ள ஆங்கிலேயர்களால் நடாத்தப் படுகின்ற ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் சென்று கல்வி கற்க தனது தந்தை அனுப்பியதை வெறுப்போடும், ஆத்திரத்தோடும், அருவருப்போடும் சொல்லும்போது

நெல்லை யூர்சென்றவ் வூணர் கலைத்திறன்

நேரு மாறைன எந்தை பணித்தனன்.

புல்லை உண்கென வாளரிச் சேயினைப்

போக்கல் போலவும், ஊன்விலை வாணிகம் நல்ல தென்றோரு பார்ப்பனப் பிள்ளையை

நாடு விப்பது போலவும் எந்தைதான்

அல்லல் மிக்கதோர் மண்படு கல்வியை

ஆரி யர்க்கிங் கருவருப் பாவதை

நரியு யிர்ச்சிறு சேவகர் தாதர்கள்
 நாய்ன னத்திரி ஒற்றர் உணவினைப்
 பெரிதெ னக்கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்
 பேடியர் பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்.
 கருதும் இவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடும்
 கலைப் யில்கென என்னை விடுத்தனன்.

என்று சொல்கிறார். இந்தக்கூற்று பாரதிக்கு மட்டுமல்ல அடிமைப் பட்ட யாவருக்குமே பொருந்தக் கூடியது.

புல்லைச் சாப்பிடு என்று சிங்கக் குட்டியை அனுப்பியது போலவும், மாமிச வியாபாரம்தான் உனக்கு நல்லது என்று ஒரு அந்தணச் சிறுவனை அனுப்பியது போலவும் இருந்தது தந்தை தன்னை ஆங்கிலேயர்கள் நடாத்திய ஆங்கிலப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிய செயல் என்று சொல்லி, அங்கே கற்கின்ற கல்வி துன்பம் மிகுந்த மண்படு கல்வி என்கிறான். அருவருப்பான கல்வி என்கிறான்.

அவர்களது கல்வியை யார் விரும்பிக் கற்பார்கள் என்றும் பட்டியலிடுகிறான் பாரதி.

வெள்ளைக்காரர்களின் கீழ் நரியைப் போன்று வாழ்க்கை நடாத்தும் சிறு சேவகர்கள், வெள்ளைக்காரர்களின் அடிமைகள். நாயைப் போலத் திரிகின்ற, வெள்ளைக்காரர்களின் ஒற்றர்கள். உணவையே பெரிதாக மதித்து மானத்தை மறந்து தமது உயிரையே விற்கின்ற ஆண்மையற்றவர்கள், வெள்ளைக்காரர்களுக்குப் பொய்யான உபசார வார்த்தை களையே பேசி மகிழ்விப்போர்,

இத்தகைய மிருகங்கள்தான் கற்பார்கள் என்று ஏசுகிறான் பாரதி. மிகுந்த கோபத்தோடு மாக்கள் (விலங்குகள்) என்கிறான்.

அப்படி ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று படித்தவர்களின் நிலை என்ன என்றும் ஆவேசமாகப் பட்டியலிடுகிறான் பாரதி.

கம்பன் என்றோரு மாணிடன் வாழ்ந்ததும்
 காளி தாசன் கவிதை புனைந்ததும்,
 உம்பர் வானத்துக் கோளையும் மீனையும்
 ஓர்ந்த ளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாட்சியும்
 நம்ப ருந்திற லோடொரு பாணினி
 ஞால மீதில் இலக்கணங் கண்டதும்
 இம்பர் வாழ்வின் இறுதிக்கண் டுன்மையின்
 இயல்பு ணர்த்திய சங்கரன் ஏற்றமும்

சேரன் தம்பி சிலம்பை இசைத்ததும்
 தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்
 பாரில் நல்லிசைப் பாண்டிய சோழர்கள்
 பார ஸித்துத் தர்மம் வளர்த்ததும்.
 பேர ருட்சுடர் வாழ்கொண் டசோகனார்
 பிழை படாது புவித்தலம் காத்ததும்
 வீரர் வாழ்த்த மிலேசுசர்தந் தீயகோல்
 வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியின் வெற்றியும்

அன்ன யாவும் அறிந்திலர் பாரதத்
 தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர்.
 முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்
 முண்டி ருக்குமிந் நாளின் இகழ்ச்சியும்
 பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தேர்கிலார்
 பேடிக் கல்வி பயின்றுமல் பித்தர்கள்

.....

கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ, பற்றியோ காளிதாசன்
 பற்றியோ, வானியல் மேதை பாஸ்கரன் பற்றியோ, பாணினி,
 ஆதிசங்கரர், அசோகன், வீரசிவாஜி என இந்திய ஞானிகளை,
 அரசர்களை, புலவர்களை, அங்கு சென்று கற்றவர்கள்
 அறியார்கள் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறான்.

தான் அங்கு சென்று படித்ததால் தனது தந்தைக்குச்
 செலவு ஆயிரக்கணக்காக இருந்தது. தனக்கோ தீது பல்லாயிரம்
 சேர்ந்தன. எள்ளளவு நன்மையும் கிடைக்கவில்லை. இதை

சங்கமும் தமிழரும்

நாற்பதாயிரம் கோவிலில் சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லுவேன் என்று ஆவேசத்தோடு பாடுகிறான் பாரதி.

செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது
தீதெ னக்குப்பல் லாயிரம் சேர்ந்தன
நலமொ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேனிதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்.

.....

.....

எங்களை நாகரிகப் படுத்துவதற்காகவேதான் தாங்கள் வந்ததாகச் சொல்லிக்கொண்ட வெள்ளைக் காரர்களுக்குப் பதிலாடியாகத்தான் பாரதி தமது முதாதையர்களின் “சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து சிறந்ததும் இந்நாடே” எனப் பாடுகிறான்.

சுவாமி விவேகானந்தரின், அமெரிக்க ஐரோப்பியப் பயணங்களின் பின்தான் சுவாமி விவேகானந்தர் பிறந்த நாட்டிலுள்ளவர்களை நாகரிகப் படுத்த வேண்டிய தேவை இருக்கிறதா?, அவர்கள் நாகரிக மற்றவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்களா? என்ற வினாக்களே வெள்ளைக்காரர்களுக்கு எழுந்தன.

ஏனெனில் சுவாமி விவேகானந்தரின் அறிவும், ஆற்றலும், நாகரிகமற்ற ஒரு சமுதாயத்திலிருந்து பிறந்து வளர்ந்த ஒருவரிடம் காணப்படவே முடியாதவை.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று உலக சகோதரத்துவத்தை உலகுக்கு உணர்த்திய தமிழர்கள், நாகரிக மற்றவர்களா?

இந்த வகையிலேதான் வெள்ளைக்காரர்கள் எம்மை, நாகரிக மற்றவர்களாகவும், பழம் பெருமை அற்றவர்களாகவும், தொன்மையான இலக்கிய, இலக்கணப் பாரம்பரியங்களைக் கொண்டிராதவர்களாகவும் எமக்கும், தம் நாட்டுக்காரர்களுக்கும் சொல்லி, எம்மை அடிமைகளாக்கினார்கள்.

எஜமானர்களாகிய தங்களது மதம், மொழி, இலக்கியம் பண்பாடு, வரலாறு, என்பவற்றை மேன்மைப் படுத்திச் சொல்லி அவற்றையே எம்மவருக்குக் கற்பித்தார்கள்.

அக்காலத்தில் அவர்களிடம் படித்த எம்மவரும் அவற்றை நம்பி, கிறிஸ்துவுக்கு முன் எம் நாட்டில் எதுவுமே இல்லை, கிறிஸ்துவுக்குப் பின்தான் எமது இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள் தோன்றின என்று ஆராய்ந்து முடிவு கட்ட வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டிருந்தார்கள்.

அத்தகைய ஆய்வுகளுக்கு அவர்களே முன்னோடி களாகவும் இருந்தார்கள்.

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்களது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலைப் படித்த பல இலட்சம் தமிழ் மாணவர்கள் சங்ககாலம் என்பது கி.பி. முன்னாறு ஆண்டுகள் என்றே நம்பி வருகிறார்கள்.

எமது உண்மையான தொன்மையை அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். கி.மு. தமிழிலே ஒன்றுமே இல்லை என்றே நம்பி தாழ்வு மனப் பான்மையோடு தலை குனிந்து இருக்கிறார்கள்.

இனியாவது, பின்னினைப்பாகவாவது சங்க காலம் என்பது கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே தொடங்கி விட்டது என்ற உண்மையையும், கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே எமது இலக்கியங்கள், பண்பாடுகள், சிறப்பாக இருந்தன என்ற உண்மையையும் மாணவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும்.

அதன் மூலம் எமது அடுத்த தலைமுறையாவது தமிழன் என்று சொல்லித் தலை நிமிர்ந்து வாழ வழி செய்யவேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் நம் தமிழர், அங்குள்ள வேற்று மொழியினருக்கு முன், எமது தொன்மையையும் பெருமையையும் சொல்லிப் பெருமைப்பட வழி வகுக்க வேண்டும்.

பேராசிரியர் சுசுமோ ஓநோ என்ற யப்பானிய ஆய்வாளர், தமிழில் இருந்துதான் யப்பான் மொழி பிறந்திருக்கவேண்டும் என்கிறார். 3000 ஆண்டுகளாக யப்பான் மொழிக்கு தமிழ் மொழித்தொடர்பு உண்டு என்கிறார்.

சங்கமும் தமிழரும்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சமஸ்கிருத மொழி தமிழில் இருந்து தோன்றியது என்று ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தினார்.

பின்லாந்து அறிஞர் அஸ்கோ ப்ரேமோலா சிந்துவெளி நாகரிகம் தமிழர்களுடையது என்று நிறுவுகிறார்.

தேவ பாஷை என்று சொல்லப்படுகின்ற சமஸ்கிருதத்துக்கு மட்டுமல்ல, உலக மொழிகள் யாவற்றுக்கும் தாய் மொழியாக இருக்கும் தகுதி படைத்தமொழி தமிழ் மொழி என்பதை, அடுத்த தலைமுறை அறிந்து கொள்ள பாடத்திட்டத்தில் ஆவன செய்யப்பட வேண்டும்.

செம்மொழிக்குரிய சகல தகுதிகளையும் கொண்டது தமிழ் மொழி என்ற உணர்வோடு, உலகின் மிக முத்தமொழி என்ற பெருமித உணர்வோடு, உலகத்துக்கே அறமுரைத்த மொழி என்ற மகிழ்வோடு, உலக சகோதரத்துவத்தை உலகத்துக்கு உரத்துக் கூறிய மொழி என்ற திருப்தியோடு மாணவர்கள் கல்விகற்க வழி செய்யவேண்டும். என்பதே எனது பெரு விருப்பம்.

இனியாவது தமிழ் அறிஞர்கள் ஒன்று கூடி, மனசு சுதந்திரத்தோடு ஆய்வுகளை நிகழ்த்தி, ஏகோபித்த முடிவோடு, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதினால் தமிழ் உலகத்திற்குப் பெரிதும் பயன்படும்.

03

விநாயகப் பெருமானும் தமிழிலக்கியமும்

பல்லவர் காலம்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே பல்லவர் காலத்திலே தான் விநாயகப் பெருமான் பற்றிய தகவல்கள் முதன்முதல் பாடப்பட்டன.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரின் தேவாரம் ஒன்று விநாயகப் பெருமான் சிவபெருமானுக்கும் உமையம் மையாருக்கும் மகனாகத் தோன்றிய வரலாற்றைப் பின்வருமாறு சொல்கிறது.

பிடியத் னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே

‘உமையம் மையார் பெண் யானையின் வடிவைக் கொள்ள. சிவபெருமான் ஆண்யானையின் வடிவைக் கொண்டு, தனது பாதங்களை வணங்குகின்ற அடியவர்களின் துன்பங்களைப் போக்குகின்ற கணபதி தோன்றும்படியான மிகுந்த அருட் கொடையை உலகுக்கு வழங்கினார்’ என்பது இத் தேவாரத்தில் சொல்லப்பட்ட செய்தியாகும்.

சங்கமும் தமிழரும்

திருஞானசம்பந்தர் தருகின்ற இந்தச் செய்தி தான் விநாயகப் பெருமான் பற்றி தமிழ் இலக்கியம் தருகின்ற முதல் செய்தியாகும்.

திருஞான சம்பந்தரின் காலம் கி.பி.7ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்று தழிமறிஞர்கள் கணக்கிடுகின்றனர்.

இத் தேவாரப் பாசுரத்திற்கு முந்தைய தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் விநாயகப் பெருமான் பற்றிய தகவல்கள் எவ்வும் இல்லை என்று சாதிக்கின்றனர் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள்.

விநாயகப் பெருமான் இத் தேவாரத்தில் கணபதி என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளதையும் இங்கு கவனத்தில் கொள்வது பொருத்தமானது.

பல்லவர் காலம் எனப்படும் கி.பி.7முதல் கி.பி.9 வரையான காலப்பகுதியில், வாதாபி நகரத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கணபதி விக்கிரகம் தமிழ் நாட்டில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு வழிபடப்பட்டதாகவும், அக்கணபதி வாதாபி கணபதி என்று அழைக்கப்பட்டதாகவும் அறிஞர்கள் கருது கின்றனர்.

நரசிம்ம பல்லவனின் படைத்தளபதியாக வாதாபி நகருக்குப் படையெடுத்துச் சென்ற பரஞ்சோதி என்பவர், புலிகேசி என்ற அரசனைக் கொண்று, வாதாபி நகரைக் கைப்பற்றிய பின் பதவியிலிருந்து விலகி வாதாபி நகரிலிருந்து கணபதி விக்கிரகத்தைக் கொண்டு வந்து தமிழ் நாட்டில் வழிபடத் தொடங்கினார் என்று பலர் கருதுகின்றனர்.

இப் பரஞ்சோதியே பின்னாளில் “சிறுத் தொண்ட நாயனார்” என்று அழைக்கப்பட்டவர். பைரவ சுவாமிகளின் விருப்பத்திற்கிணங்கித் தன் ஒரே மகனான சீராள தேவரை வெட்டி “பின்னைக் கறி சமைத்த” சிறுத்தொண்ட நாயனாரின் வரலாறு பெரிய புராணத்தில் பேசப்படும் சர்ச்சைக்குரிய அற்புதமான வரலாறு ஆகும்.

இவர் திருஞானசம்பந்தரின் சம காலத்தவர் என்பது பெரிய புராணம் தரும் சான்றாகும்.

சங்க காலம்

சங்க இலக்கிய நூல்களான பாட்டு நூல்கள் பத்திலோ, அல்லது தொகை நூல்கள் எட்டிலோ விநாயகப் பெருமானைப் பற்றிய செய்திகள் எதுவும் இல்லை.

சிவபெருமான், முருகப்பெருமான், திருமால், இராமன், வாமனர், இந்திரன், கொற்றவை, வருணன், மற்றும் கிருஷ்ண பகவான், பலராமன் முதலானோர் பற்றிய தகவல்கள் சங்ககால, சங்கமருவிய கால இலக்கிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன.

கிருஷ்ண பகவான், அவரது சகோதரர் பலராமன் ஆகியோர் பற்றிய செய்திகளை அறிந்திருந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் விநாயகப் பெருமானைப் பற்றி அறியாதிருந்தது வியப்பே.

சங்கமருவிய காலத்து நூல்கள் எனச் சொல்லப் படுகின்ற பதினெண்ண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காவியங்களிலும் விநாயகப் பெருமான் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் இல்லை.

சங்க காலத்துப் புறத்தினைப் பாடல்கள் நானுறின் தொகுப்பான புறநானுறு என்ற நூலில் மகாபாரதப் போர் பற்றிய சுவாரஸ்யமான செய்தி ஒன்று உண்டு

சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதனை முருங்சியூர் முடி நாகனார் பாடிய பாடல், கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைத் தொடர்ந்து முதற் பாடலாக இடம் பெற்றிருக்கிறது. அப் பாடலில்

அலங்குளைப் புரவி ஜவரோடு சினைஇ¹
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
சரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்.

(புறநானுறு - 01)

எனும் அடிகள் வருகின்றன. பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் என்பவன் மகாபாரத யுத்தத்தின் போது பாரபட்சம் காட்டாமல், பாண்டவர்கள் கௌரவர்கள் ஆகிய இரு தரத் தாருக்கும் உணவு கொடுத்தான் என்று பாடுகிறார் புலவர்.

பெருமளவு சோறு (உணவு) கொடுத்த காரணத்தால் உதியஞ் சேரலாதனுக்கு ‘பெருஞ்சோற்று’ என்ற அடைமொழிச் சிறப்பு கொடுக்கப்பட்டது.

இப்பாடலில் ஜவர் என்பது பாண்டவரையும், நிலத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட ஈர் ஜம் பதின்மர் ($2 \times 5 \times 10 = 100$) என்பது நூற்றுவராகிய துரியோதனன் முதலான கௌரவர்களையும் குறிக்கின்றது.

மகாபாரதக் கதையைத் தெரிந்து வைத்திருந்த சங்கப் புலவர்களுக்கு விநாயகப் பெருமானைப் பற்றித் தெரியா திருந்தது ஆச்சரியமானதாக இல்லையா? மகாபாரதக் கதையை எழுதியவரே விநாயகர்தானே.

தொல்காப்பியம்

தொல் காப்பியத்தில் பொருளதிகாரத்தில் அகத் திணை இயலின் ஜந்தாம் சூத்திரத்தில் நிலம் பற்றியும் நிலத்திற்குரிய காத்தற் கடவுள் பற்றியும் வருகின்ற பாடலில்

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்”
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

(தொல்.அகத்திணையியல்.குத்.5)

எனவரும் பாடலுக்கு “திருமாலின் காத்தலைக் கொண்ட காடாகிய இடமும், முருக வேளின் காத்தலைக் கொண்ட உயர்ந்த மலையாகிய இடமும், இந்திரனின் காத்தலைக் கொண்ட நன்னீர் பொருந்திய வயலாகிய இடமும், வருணனின் காத்தலைக் கொண்ட மிகுந்த மணல் பொருந்திய இடமும்” எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டு “முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று முன்னோர்களால் மொழியப்பெற்ற பெயர் முறையாற் கூறப்பெறுவனவாம்.”

என்று சென்னை பாரி நிலையம் வெளியிட்ட தொல்காப்பியம் புதிய 8ம் பதிப்பில் (டிசம்பர் 1993). புலியூர்க்

கேசிகன் உரை எழுதுகிறார். இது ஏற்கனவே பலரால் இப்படியே தான் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

திருமால் சைவ சமயக் கொள்கைப்படி காத்தற் கடவுள். அவர் மூல்லை நிலம் எனப்படும் காடும் காடுசார்ந்த நிலத்திற்கும் மட்டுமா காத்தற் கடவுள்.

தனிப்பட மூல்லை நிலத்திற்கும் திருமாலுக்கும் என்ன சம்பந்தம். பாற் கடலிலே பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமனை மூல்லை நிலக் கடவுள் என எழுதுவது, கருதுவது எப்படித் தகுதியான ஆய்வாகும்.

மூல்லை நிலம் கிருஷ்ணனுக்கு உரியது. கிருஷ்ணன் அங்கு மாடுகளை மேய்த்தான். மூல்லை நில மக்களுக்குரிய காவற் தெய்வம் கிருஷ்ணனே.

எனவே மாயோன் என்று குறிப்பிடுவதை கிருஷ்ணனைக் குறிப்பதாகக் கருதுவதே பொருத்தம் போல் தெரிகிறது.

கிருஷ்ணன் மகாவிஷ்ணு எனப்படும் திருமாலின் அவதாரம் என்ற நிலையில் இருந்தாலும், மாயோன் என்பது நேரடியாக கிருஷ்ணனைக் குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

‘சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்’ என்ற அடிக்கு “முருகவேளின் காத்தலைக் கொண்ட உயர்ந்த மலையாகிய இடமும்” என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

முருகன் செந்நிறம் கொண்டவன். “செவ் வேள்” என அழைக்கப்படுபவன் என்பதனால் சேயோன் எனப்படுகிறான். சிவபெருமானின் சேய் என்பதனாலும் சேயோன் எனலாம்.

ஆனால் சிவபெருமானும் செந்நிறம் கொண்டவர் தானே. முருகனை விட சிவபெருமான் தானே மலைக் கடவுள்.

உயர்ந்த மலையாகிய திருக்கைலாய மலையில் இருப்பவர் சிவபெருமான் தானே.

எனவே சேயோன் என்பதை ஏன் முருகன் எனக் கொள்ள வேண்டும். மலை வாழ் மக்களின் கடவுள். குறிஞ்சித் தெய்வம் என்ற சிறப்பின் காரணமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கலாம்.

சேயோன் என்ற சொல் முருகன், சிவபெருமான் ஆகிய இருவரையும் குறிக்கக் கூடியதாக இருப்பதனாலும், இருவருக்கும் மலையோடு சம்பந்தம் இருப்பதனாலும் இதனை எந்த வகையிலும் கருதலாம்.

இருப்பினும் தொல்காப்பியர் சிவபெருமானைக் கருதவில்லை என உரையாசிரியர்கள் கருதுவதற்கு, என்ன காரணம் என்பது ஆராயப்பட வேண்டியதே.

இந்திரன், வருணன், திருமால் ஆகியவர்களோடு சிவபெருமானை ஒரே வரிசையில் வைக்க உரையாசிரியர்கள் விரும்பாதிருந்திருக்கலாம்.

தொல்காப்பியரை சமனர் என்றும், அவர் பெயர் “திரண்துமாக்கினி” என்றும் நிறுவும் ஆய்வாளர்கள், தொல்காப்பியர் சிவபெருமானை ஏனைய தெய்வங்களிலும் மேம்பட்ட கடவுள் என்று கருதியிருக்க வேண்டியதில்லை என்பதையும், சிவபெருமானும், மாகாவிஷ்ணு முர்த்தியும் சமனர்களைப் பொறுத்தவரை, ஒரே நிலையில் மதிக்கப்படுபவர்களே என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

அப்படியிருக்க தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் மாயோனைத் திருமால் என்று கருதி இந்திரன், வருணன் ஆகியோரின் வரிசையில் வைத்ததை மட்டும் எப்படி ஒப்புக் கொள்ள முடியும். வைணவர்கள் இதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

எனவே சேயோன் என அவர் குறிப்பிடுவது முருகனை என்றால், மாயோன் என அவர் குறிப்பிடுவது கிருஷ்ணனை என்றே கொள்ள வேண்டும்.

அல்லது மாயோன் என அவர் குறிப்பிடுவது திருமாலை என்றால், சேயோன் என அவர் குறிப்பிடுவது சிவபெருமானை என்று கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் திருமாலையும், அவரது அவதாரமான கிருஷ்ண பகவானையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது, கிருஷ்ண பகவானே காட்டுக்கு அல்லது மூல்லை நிலத்துக்கு மிக மிக அதிகம் பொருத்தமானவர் என்பது தெளிவு.

எனவே மாயோனெக் கிருஷ்ணநாகப் பார்க்கும் போது, கிருஷ்ண பகவான் பற்றிய தகவல் தொல்காப்பியத்திலே வந்துவிடுகிறது.

தொல்காப்பியமே தமிழ் இலக்கண நூல்களில் முழுமையாகக் கிடைத்திருக்கின்ற முதல் நூல்.

தொல் காப்பியம் என்பது தொல் + காப்பு + இயம் என பிரிக்கப்படும் போது பழைமையை காக்க இயம்புவது எனப் பொருள் தருகின்றது. (தொல் - தொன்மை, பழைமை, இயம்-இயம்புவது).

இலக்கியம் என்பது இலக்கை இயம்புவது என்று பொருள் கொள்ளத்தக்கது போல, இதுவும் அமைகின்றது. (இயம்புதல்-சொல்லுதல்)

பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள், தமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலில், பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களை அடியோற்றி, (தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்) தொல்காப்பியம் எழுந்த காலத்தை, கி.பி.நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டாகலாம் எனக்கருதி, சங்கமருவிய கால நூல் என்கின்றார்.

ஆனால் இந்நூல், கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் எழுந்தது என்று தமிழ் வரலாறு என்ற தமது நூலில், ரா.இராகவையங்கார் அவர்களும், வித்துவான் சு.வெள்ளை வாரணன் அவர்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தொல்காப்பியம் என்ற நூலில் கி.மு.5320 என்றும் நிறுவுகிறார்கள்.

டாக்டர்.மு.வரதராசன் அவர்கள் தொல்காப்பியம் கி.மு 500 முதல் கி.பி 200 வரையான காலப்பகுதியில் எழுந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் தமது தமிழ்மொழி - இலக்கிய வரலாறு என்று நூலில் தொல்காப்பியம் ஏறத்தாழ கி.மு.300 என்கிறார்.

கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, எம்.ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார் முதலானோரும் தொல்காப்பியத்தைக் கி.மு.வில் தோன்றியது என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

சங்கமும் தமிழரும்

இந்த வகையில் பார்க்கும் போது கிருஷ்ணன் பற்றிய தகவல் கி.மு. விலேயே தமிழகத்திற்கு வந்துவிட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

சிலப்பதிகாரம்

தமிழின் முதற் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தில் ஆய்ச்சியர் குரவைப் பாடல்களில் கிருஷ்ணன் பற்றியும், பலராமன் பற்றியும் பாடுகிறார் இளங்கோ அடிகள்.

அதிலே ஒரு பாடலில் மகாபாரதச் செய்தியோடு கிருஷ்ண பகவானைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் இளங்கோ அடிகள்.

“மடந்தாழும் நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
கடந்தானை நூற்றுவர்பால் நாற்றிசையும் போற்றப்
படர்ந்தா ரணம் மழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத் நாவென்ன நாவே?
நாராயணா! என்னா நாவென்ன நாவே”

இப்பாடலில் மாமன் கம்சனை கிருஷ்ணன் கொன்ற கதையும், கௌரவர்களாகிய நூற்றுவர்களிடம் பாண்டவராகிய ஐவருக்காகக் கிருஷ்ணன் தூது சென்ற கதையும் சொல்லப்பட்டு, நாராயணனாகிய திருமாலின் அவதாரமே கிருஷ்ணன் என்று பாடப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தையும் சங்கமருவிய கால இலக்கியம் என்கிறார் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம்.

எப்படிப் பார்த்தாலும், திருஞான சம்பந்தருக்கு முன்பாகவே, அதாவது பல்லவர் காலத்துக்கு முன்பாகவே, சங்க காலம், சங்கமருவிய காலம் ஆகிய காலத்துப் புலவர்கள் கிருஷ்ணனைப் பற்றியும், மகாபாரதப் போரைப் பற்றியும் அறிந்து வைத்திருந்தனர் என்பதை மறுக்க முடியாது.

அப்படி இருக்க விநாயகப் பெருமானைப் பற்றி மட்டும் அவர்கள் அறியாதிருந்தது வியப்பாகவே இருக்கிறதல்லவா. ஏனெனில் கிருஷ்ணபகவான் மகாபாரதக் கதை மூலமே பிரபஸ்யம் பெற்றவர்.

விநாயகப் பெருமான் மகாபாரதக் கதையை மகாமேரு மலையில் எழுதியவர்.

பாரத வெண்பா

மகாபாரதக் கதையை, வியாச முனிவர் சொல்லச் சொல்ல, விநாயகப் பெருமான் தனது ஒற்றைத் திருக் கொம்பினாலே மகாமேரு மலையிலே பொறித்தார் என்பது மகாபாரதத்தின் தோற்றுவாயாக இருக்கிறது.

ராஜாஜி அவர்கள், தனது வியாசர் விருந்து என்ற உரைநடை நூலின் ஆரம்பத்தில் கணபதி ராயசம் என்ற தலைப்பில் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வியாச பாரதத்தைத் தழுவி அவர் “வியாசர் விருந்து” என்ற நூலைப் படைத்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

விநாயகப் பெருமானுக்குக் காப்புப் பாடல், அல்லது வாழ்த்து, வணக்கப் பாடல் பாடிய பலர் இந்த செய்தியைப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

வியாசரின் பாரதத்தை முதன் முதலில் தமிழில் பாடியவர் பெருந்தேவனார் என்ற பெரும் புலவர். அவர் பாடிய பாரதத்துக்கு பாரத வெண்பா என்று பெயர்.

முதன் முதல் வெண்பா யாப்பில் பாடப்பட்ட இவ் இதிகாசத்துக்குப் பெருந்தேவனார் பாரத வெண்பா என்றும் பெயர் வழங்குகின்றது.

பாரதத்தைப் பாடியதால் பாரதம் பாடிய என்ற சிறப்பு அடைமொழி சேர பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என அவர் அழைக்கப்படுகிறார்.

“பெருந்தேவனார் காலம், இடம், வரலாறு ஒன்றும் நமக்குத் தெரியவில்லை. அவர் பாடல்களின் அமைப்பையும், போக்கையும் பார்த்தால் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முற் பட்டவர் என்று தெரிகிறது.”

என்று பெருந்தேவனார் பாரதம் என்ற நூலின் முகவுரையில் வித்துவான் ஸ.சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் பெருந்தேவனார் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்கமம் தமிழரும்

பெருந்தேவனார் பாரதம், இருபதினாயிரம் பாடல் களைக் கொண்டது என்றும், அதில் எண்ணூற்று ஐம்பது பாடல்களே கிடைத்திருப்பதாகவும், அவற்றில் சிதைந்து தெளிவின்றி இருக்கும் பாடல்கள் தவிர்த்து, இருநூற்றி ஆறு பாடல்களை மட்டுமே நூல் வடிவில் தந்திருப்பதாகவும் சொல்கிறார் வித்துவான் ஸ.சண்முகசுந்தரம்.

இவற்றிலும், பாரத வென்பாவைச் சேர்ந்த நான்கு பாடல்களைப் பெருந்தொகை என்னும் தொகை நூலிலிருந்தும், தொல்காப்பிய உரையின் மேற்கோள் பகுதியில் இருந்தும் பெற்றதாக அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றினை, குறுந்தொகை, ஜங்குறு நூறு என்னும் சங்கத் தொகை நூல்கள் ஜந்திற்குக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்களைப் பாடிச் சேர்த்தவர் இவர் என்றும். இவர் பெரும்பாலும் சிவனையும், முருகனையும் பாடியிருக்கிறார் என்றும், நற்றினையில் உள்ள பாட்டு திருமாலைக் குறித்து நிற்பதாகப் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஜயரவர்களால் உரை காணப்பட்டுள்ளதாகவும், புறநானூறு நூலில் ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார்.

ல.சண்முகசுந்தரம் குறிப்பிடுவது போல
பெருந்தேவனார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவராயின்,
இவரது பாரத வெண்பாவிலுள்ள காப்புப்பாடலில் சொல்லப்பட்ட
விநாயகப்பெருமானை தமிழ் உலகம் அறியாமல் போனது
எப்படி

இவர் ஏன் விநாயகப் பெருமானைக் குறித்து இந்நால் களில் பாடவில்லை என்பதும் விளங்கவில்லை.

பெருந்தேவனார் தனது பாரத வெண்பா நூலிற்கு காப்பாக, கடவுள் வாழ்த்தாக விநாயகப் பெருமானுக்கே பாடல் பாடியுள்ளார்.

இத வினையகலும் ஓங்கு புகழ்பெருகும்
காதல் பொருள்அனைத்தும் கைசூடும் - சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைமேல் பாரதப்போர் தீட்டும்
தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் தாள்

இப்பாடலில் தனிக்கோட்டு வாரணம் என ஒற்றைக் கொம்பரான(ஏகதந்தர்) விநாயகப்பெருமான் துதிக்கப்படுகிறார்.

மகா மேரு மலையில் பாரதப் போர்க் கதையை எழுதியவர் விநாயகப்பொருமான் என்ற செய்தியையும் இப்பாடலில் சொல்லியுள்ளார்

பெருந்தேவனார் பாரதத்தைப் பற்றிப் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் தனது ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ என்ற நூலில் குறிப்பிடும் போது,

“பாட்டும் இடையிடையே உரைநடைப் பகுதிகளும் கலந்து வந்த நூல்கள் பல அக்காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என நாம் கொள்ளக் கிடக்கிறது” எனக் கூறி,

‘தமிழில் இத்தகைய (சம்பு நடை) நடையில் எழுந்த நூல்களுக்குப் பெருந்தேவனார் பாரதம், தகடுர் யாத்திரை முதலியவற்றை உதாரணமாகக் காட்டுவர்” என்கிறார்.

பாரத வெண்பா அதாவது பெருந்தேவனார் பாரதம் சம்பு நடையென்று பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் எப்படி முடிவு கட்டினார்.

பாரத வெண்பாவில் கிடைத்த பாடல்கள் முழுவதும் வெண்பாவாகத்தானே இருக்கின்றன.

பிறிதோர் இடத்தில் “நந்திக் கலம்பகம் என்னும் பிரபந்தமும், பெருந்தேவனார் எழுதிய பாரத வெண்பா என்னும் இதிகாசமும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் காலத்தவை” என்கிறார் பேராசிரியர்.

இதன்படி பெருந்தேவனார் பாரதம் பல்லவர் காலத்து நூல் என அவர் முடிவு கட்டியிருப்பது புலனாகிறது.

இந்த முரண்பாடுகளுக்குத் தீர்வு காண இவ் ஆய்வு முயற்சியில் நான் இறங்கவில்லை.

ஆனால் சங்க கால, சங்கமருவிய காலப் பெரும் புலவர்கள் பாரதம் பற்றியும், கிருஷ்ணன், பலராமன் பற்றியும் அறிந்திருந்த போதும் விநாயகப் பெருமான் பற்றி ஏன் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதே ஆச்சரியத்திற்குரியது.

முடிவுரை

மகாபாரதக் கதை செவிவழிக்கதையாகத் தமிழகத்தில் பரவிய காலத்தில் விநாயகப் பெருமான் பாரதத்தை எழுதிய கதை பரவியிருக்கவில்லை என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

பெருந்தேவனார்தான் இக்கதையைத் தமிழில் முதன் முதல் இலக்கியமாக சொல்லியிருக்கிறார்.

இவரது காலம் சம்பந்தருக்குப் பிற்பட்ட பல்லவர் காலமாக இருக்கலாம் அல்லது இவரது பாரத வெண்பா பிற்காலத்திலேயே கிடைத்திருக்கலாம்.

இல்லாது போனால் பாரதத்தின் முக்கிய பாத்திரங்களான கிருஷ்ணன், பஞ்ச பாண்டவர், நூற்றுவர் பற்றி அறிந்திருந்த தமிழர்கள், விநாயகப் பெருமானை அறியாதிருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

04

புறநானூறும் தமிழ்ரும்

சங்ககால நூல்கள்

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற் பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களது வாழ்க்கை பற்றி அறிந்துகொள்ள பெரிதும் துணையாக இருப்பவை சங்க இலக்கிய நூல்கள் எனலாம்.

சங்ககால நூல்களாக எமது நாட்டுப் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் அவர்கள் பதினெட்டு நூல்களைக் குறிப் பிடுகிறார்.

அவற்றில் பாட்டு நூல்கள் பத்து. தொகை நூல்கள் எட்டு. இவற்றையே பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை என்று கூறுகிறார்கள்.

பாட்டு நூல்கள் பத்தின் பெயர்களையும் ஒரு புலவர் ஒரு வெண்பாவில் அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார். அப்பாடல் இது.

முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு மூல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய

கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப் பாலை கடாத்தொடும் பத்து.

முருகு - திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநாறு - பொருநராற்றுப்படை, பாணி ரண்டு - சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மூல்லை - மூல்லைப்பாட்டு, பெருகு வளமதுரைக்காஞ்சி - மதுரைக் காஞ்சி, மருவினிய கோலநெடுநல்வாடை. - நெடுநல்வாடை, கோல்குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை - பட்டினப்பாலை, கடாம் - மலைபடுகடாம். (கூத்தராற்றுப்படை)

இதேபோல தொகைநூல்கள் எட்டின் பெயர்களையும் ஒருபுலவர் பாடியிருக்கிறார். அப்பாடல் இது.

நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை ஜங்குறுநாறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலியோடு அகம்புறம்என்று
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.

நற்றினை,- நற்றினை, நல்லகுறுந்தொகை,
குறுந்தொகை, ஜங்குறுநாறு - ஜங்குறு நாறு, ஒத்த பதிற்றுப்பத்து
- பதிற்றுப்பத்து, ஒங்கு பரிபாடல் - பரிபாடல், கற்றறிந்தோர்
ஏத்தும் கலி - கலித்தொகை, அகம் - அக நானுநாறு, புறம் - புற
நானுநாறு

இவ் இரண்டு பாடல்களையும் ஒரு புலவர்தான் பாடினாரா அல்லது இரண்டு புலவர்கள் பாடினார்களா என்பது அறியப்படவில்லை. அவர்களின் அல்லது அவரின் பெயர் கூட அறியப்பட வில்லை.

இந்தப் பதினெட்டு நூல்களிலே தொகை நூல்கள் எட்டினுள் ஒன்றாகிய புறநானுநாறு நூலிலிருந்து தமிழர்களின் வாழ்க்கை பற்றிய சில செய்திகளைச் சொல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

புற நானுநாறு

தமிழர்களின் வாழ்க்கையை அகம், புறம் என்று பிரித்தே புலவர்கள் பாடினார்கள்.

அகம் என்பது வெளியில் தெரியாத உள்ளத்து (அகத்து) உணர்வு என்றும், புறம் என்பது வெளியே தெரியக்கூடிய காட்சி என்றும் மிகச் சுருக்கமாக ஒரு அடிப்படை விளக்கத்தைக் கொடுக்கலாம்.

அகம், காதல் சம்பந்தப்பட்டது என்றும் புறம் போர் சம்பந்தப்பட்டது என்றும் பொதுவாகக் கூறலாம். இவற்றுக்கு அப்பாலும் உண்டு.

புற நானூறு என்றதுமே தமிழர்களின் போர், வீரம் என்பவையே பெரிதும் முன் நிற்கின்றன. புறத்திணையில் போர், வீரம் ஆகியவை மட்டுமன்றி வேறு பலவும் உண்டு.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்களின் வாழ்க்கைக் கோலத்தை அறிந்துகொள்ள புறநானூறு நூலே பெரிதும் துணையாகின்றது என்பது தமிழறிஞர் கருத்து.

புற நானூறு நூலில் நான்கு அடி முதல் நாற்பது அடிகள் வரையான அடிகள் கொண்ட பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

இவை அகவல், வஞ்சி ஆகிய யாப்புக்களில் பாடப்பட்டுள்ளன. வஞ்சி யாப்பில் சில பாடல்களே காணப்படுகின்றன.

பெயர் அறியப்பட்ட புலவர்களாக நூற்றி அறுபது(160) புலவர்களின் பாடல்கள் உள்ளன. பெயர் தெரியாதோராக பதினாறு (16) புலவர்கள் இனங்காணப்பட்டுள்ளனர்.

நானூறு பாடல்கள் கொண்ட தொகுப்பு நூல் என்று புறநானூறு நூலைச் சொல்லிக் கொண்டாலும், முன்னாற்றித் தொண்ணாற்றி எட்டுப் பாடல்களே(398) நூல்களில் உள்ளன.

இரண்டு(02)பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். இருப்பினும் ஒருபாடல் கிடைத்துள்ளதாக கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் தனது “சங்கத்தமிழ்” என்ற நூலில் தெரிவித்து, அப்பாடலைப் பற்றி தனது கட்டுரை ஒன்றில் எழுதியுள்ளார்.

சங்கமும் தமிழரும்

கிடைத்த பாடல்களில் நாற்பத்தி நாலு பாடல்கள் முழுமையானவையாகக் கிடைக்கவில்லை. சிதைவடைந்தவையாகக் காணப் படுகின்றன.

பாண்டிய மன்னர்கள் பதினெந்து (15) பேர், சேர மன்னர்கள் பதினெட்டு (18)ப்பேர், சோழ மன்னர்கள் பதினெட்டு(18)ப் பேர் புற நானுற்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

தமிழர்கள் பத்து (10) வகையான ஆடைகளை அனிந்துள்ளதாகவும், இருபத்தெட்டு (28) வகையான ஆபரணங்களை அனிந்துள்ளதாகவும், அறுபத்தி ஏழு (67) வகையான உணவுகளை உண்டதாகவும், முப்பது(30) வகையான படைக்கலங் களைப் பயன்படுத்திய தாகவும் அறிய முடிகிறது.

தொன்மை

இந்நாலிலுள்ள செய்யுட்களின் தொன்மை பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்கிறார்கள்.

“தென்குமரியின் தெற்கிலுள்ள இந்துமாக்கடல் தோன்றுதற்கு முன் தோன்றிய செய்யுட்களும், அது தோன்றிய பின் பாரத இராமாயண நிகழ்ச்சிகட்கு முன்னும் பின்னும் தோன்றிய செய்யுட்களும் - புறநானுற்றில் தொகுக் கப்பட்டுள்ளன”

என இந் நாலை வெளியிட்ட(ஆறாம் பதிப்பு 1967) திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகத்தார் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

படைப் பெருக்கு

புற நானுறு நாலில் போர்க்காட்சிகளே அதிகம் என்பது பொதுவான கருத்து. வீரம் என்ற பெயரில் யுத்தங்கள் மூலம் படுகொலைகள் பலவற்றைச் செய்தார்கள் என்பதும் பலரது குற்றச் சாட்டு.

இதுபற்றிய விவாதத்திற்கு நான் இவ்விடத்தைப் பயன்படுத்த விரும்ப வில்லை. சங்ககாலத் தமிழர்களின் போர் அறம் எப்படி இருந்தது என்பதை இங்கு பார்ப்போம்.

சோழன் நலங்கிள்ளியை ஆலத்தூர் கிழார் என்ற புலவர் பாடிய பாடல் ஒன்றில், அவனது படைப் பெருக்குப் பாடப்பட்டுள்ளது.

மிகவும் நயமான அருமையான, கற்பனைச் செறிவுமிக்க அப்பாடல் இது.

தலையோர் நூங்கின் தீஞ்சேறு மிசைய
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர் விடுவாய்ப்பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்துபீ டழித்த ஏந்துவேற் தானை.....

(புற நானூறு -225)

சோழன் நலங்கிள்ளி போருக்குப் போகும்போது அவனது சேனையின் முன்னிலைப் படையான தூசிப்படையார் பனைமரத்து நூங்கினைக் குடித்து அதன் உள்ளீடான் வளுவலைச் சாப்பிட்டுச் செல்வார்களாம்.

படையின் இடையில் செல்வோர் பனம்பழத்தைச் சாப்பிட்டுச் செல்வார்களாம்.

கடைசியில் செல்வோர் பனங்கிழங்கைச் சுட்டுச் சாப்பிட்டுச் செல்வார்களாம்.

பனைமரத்தில் நூங்கு உள்ளகாலம் தை, மாசி மாதங்கள். பனம்பழக் காலம் ஆடி, ஆவணி மாதங்கள். பனங்கிழங்கு கிடைக்குங் காலங்கள் கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்கள் என்று பொதுவாகக் கணக்கிடலாம்.

அப்படியாயின் சோழன் நலங் கிள்ளியின் சேனை ஒரு பனைமரக் காட்டைக் கடந்து செல்ல ஒருவருட காலம் எடுத்தது.

இதைத்தான் ஆலத்தூர்க் கிழார் இவ்வளவு அழகாகச் சொல்கிறார்.

போர் அறம்

பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் என்ற புலவர் பாடும் போது அவனது போர் அறம் பற்றி அருமையாகப் பாடுகிறார்.

ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்பல வாழ்ந்றக்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறா அ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண் சேர்மின்னன
அறத்தாறு நுவலும் பூட்டை

புறநானூறு (09)

“பசுக்களும், பசுக்களின் இயல்பு பொருந்திய அந்தணர்களும், பெண்களும், நோயாளிகளும், பெற்றோரைப் பேணி, பிதிர்க்கடமை செய்கின்ற கடமை கொண்ட பொன் போன்ற புதல்வர்களைப் பெறாதவர்களும், உங்கள் உங்கள் பாதுகாப்பு இடங்களுக்குச் சென்று சேருங்கள்” என்று அறிவித்துவிட்டுத்தான் போருக்குச் செல்வானாம்.

இப்பாண்டிய மன்னன் போருக்குச் செல்லும்போது இப்படி ஒரு அறிவுறுத்தலைச் செய்துவிட்டுச் செல்லும் கொள்கையுடையவன் என்று நெட்டிமையார் பாடுகிறார்.

போரிலே பசுக்கள், அந்தணர்கள், பெண்கள், நோயாளிகள், பிள்ளை பெறாதவர்கள் பாதிக்கப் படக் கூடாது என்ற கொள்கையுடையவன் பாண்டியன் என்கிறார் புலவர்.

இதே கருத்தில் தான் சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி மதுரையை ஏரித்தபோது சொன்னதாக இளங்கோ அடிகள் பாடுகிறார்.

கண்ணகியின் முன் அக்கினி பகவானாகிய தீக்கடவுள் வந்துநின்று, இங்கு பிழைக்க வேண்டியவர்கள் யாவர் எனக் கேட்க, கண்ணகி

“பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர்,
முத்தோர், குழவி, எனும் இவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திற்ததார் பக்கமே சேர்க

(சிலப்பதிகாரம்-வஞ்சினமாலை-51-53)

அந்தணர்கள், அறவோர்கள், பசுக்கள், பத்தினிப் பெண்கள், முதியவர்கள், குழந்தைகள், பாதிக்கப் படக்கூடாது,

கொல்லப்படக் கூடாதென்று கண்ணகி தீக்கடவுளுக்கு ஆணையிடுகிறாள்.

புறநானூற்றில் சொல்லப்பட்ட போர் அறம் பிற் காலத்தில் எப்படி விரிவடைந்துள்ளது என்பதை இங்கு பார்த்தோம்.

கண்ணகி, மதுரையை ஏரித்து அழித்ததும் ஒரு போர் தான். பாண்டியன் அம்பு விட்டு அழிக்கப்போவதாகச் சொல்கிறான். கண்ணகி நெருப்பைவிட்டு அழிக்கப்போவதாகச் சொல்கிறாள்.

வீரம்

புறத்தினை என்றதுமே வீரம் என்பதே முதல் நினை வுக்கு வரும்.

தமிழ் நாட்டில் சேர சோழ பாண்டியர்க்கிடையேயும் குறு நில மன்னர்களுக்கிடையேயும், நடைபெற்ற பல போர்களைப் பற்றிப் புறநானூற்றுப் பாடல்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

இந்திய வடநாட்டில் தமிழர்கள் நடத்திய போர்கள் பற்றி புற நானூற்றில் நேரடிச் செய்திகள், காட்சிகள் எவ்வும் இல்லை.

ஆயினும், ஒரு பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என அழைக்கப்படுவதும், தமிழ் மன்னர்களின் தமிழ் நாட்டின் ஒரு எல்லையை இமயத்திற்கும் அப்பால் என்று குறிப்பிடுவதும், இவர்கள் வடநாட்டிலும் போர்களை நிகழ்த்தினார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெரு வழுதியை காரிகிழார் என்ற புலவர் பாடும்போது அவனது நாட்டின் வடக்கு எல்லையைப் பின்வருமாறு பாடுகிறார். (பாடல் -6)

வாடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்.

இதற்கு உரை வகுக்கும்போது “வடக்கின் கண்ணது பனி தங்கிய நெடிய இமய மலையின் வடக்கும்” என்று சொல்கிறார் உரை ஆசிரியர்.

சங்கமும் தமிழரும்

இப்பாடலில் கிழக்கு எல்லையாகக் குறிப்பிடப்படுவது தொடுகடலுக்குக் கிழக்கு.

“குணா அது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்”

இதற்கு உரை வகுக்கும் போது “கீழ்க்கண்ணது கரையைப் பொருகின்ற சகரரால் தோண்டப்பட்ட சாகரத்தின் கிழக்கும்” என்கிறார் உரை ஆசிரியர்.

சகரர்கள் சூரிய குலத்தவர். இராம பிரானின் மூதாதை யர்கள். பக்ரதனுக்கும் முற்பட்டவர்கள்.

எனவே கிழக்குத்திசையிலும் இவர்கள் போர் நடாத்தி வென்றிருக்க வேண்டும்.

தெற்கு எல்லையைப் பார்த்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கும். தெற்கு எல்லை

“தெனா அ துருகேழு குமரியின் தெற்கும்.”

தெற்கு எல்லை குமரி ஆற்றின் தெற்கு என்கிறார் புலவர். இப்புலவர் காலத்திலும் இம்மன்னன் காலத்திலும் தமிழ்நாட்டிற்குத் தெற்கில் இந்து சமுத்திரம் இருந்திருக்கவில்லை. குமரி ஆறு மட்டுமே இருந்திருக்கிறது

அதனால் இப்பாடல் குமரிக்கண்டம் இருந்த காலத் ததாகலாம். குமரிக் கண்டம் (லெமுரியாக் கண்டம்) கடல் கொள்ளாப் படுவதற்கு முந்திய பாடலாக இதனைக் கருத இடமுண்டு.

தமிழ் நாட்டின் சில போர்க் களங்கள் பறநானூற்றில் பிரபலம் பெற்றன. வெண்ணிப் பறந்தலை, வாகைப் பறந்தலை, தலையாலங் கானம் முதலியவை அவை. பறந்தலை என்றால் யுத்தகளம் என்று பொருள்.

இனி சில காட்சிகளைக் காண்போம். பூங்கண் உத்திரையார் என்ற புலவர் ஒரு வீரத்தாயைப் பற்றிப் பாடிய ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம்

மீநுண் கொக்கின் தூவி அன்ன
வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
களிறுளறிந்து பட்டனன் என்னு முவகை
சன்ற ஞான்றினும் பெரிதே. கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே.

(புறநானாறு -- 277)

“மீன் கவர்ந்துண்ணும் கொக்கினுடைய தூவி போன்ற வெள்ளிய நரைத்த கூந்தலையுடைய முதியவளுடைய மகனாகிய இளையோன், போரில் தன்மேல் வந்த களிற்றைக் கொன்று தானும் இறந்தான், எனச் சான்றோர் உரைத்தசெய்தி கேட்டதனால் எய்திய உவகை, அவனை ஈன்ற பொழுது அவட்குண்டாகிய உவகையினும் பெரிதாயிருந்தது.

அவ்வுவகையால் அவளுடைய கண்கள் சொரிந்த நீர், வலிய, கழையாகிய முங்கிலிடத்து அசையும் மூங்கிற் புதரின்கண் மழை பெய்தவழித் தங்கித் தூங்கித் துளிக்கும் நீர்த்துளியினும் பலவாகும்” என இப்பாடலுக்கு உரை வகுத்துள்ளனர்.

பிள்ளைப் பேறு இல்லாதிருந்து முதுமையை நோக்கிய பருவத்தில், இத்தாய் இவனைப் பெற்றிருக்கிறாள். இத்தாய்க்கு இவனே பற்றுக்கோடு.

இருப்பினும் இவன் இறந்ததற்காக இவள் அழவில்லை. ஆனந்தக் கண்ணீரை இடைவிடாது சிந்துகிறாள்.

போர்க்களத்தில் யானையைக்கொன்று தானும் இறந்தான்.

பயந்து புறங்காட்டி ஓடாமல், யானையோடு எதிர்த்துப் போர் செய்தான் என்பதெல்லாம் இவளது ஆனந்தக் கண்ணீருக்குக் காரணங்கள்.

இவனைப் பெற்ற பொழுதிலும் இப்போது அதிகம் மகிழ்ந்தாள் என்பது மெய்சிலிர்க்க வைக்கிறது. இப்பாடலின் ஆழ்ந்த பொருளை நீங்களே சுவையுங்கள்.

ஒக்ஸர் மாசாத்தியார் என்ற பெண்டுலவர் பாடிய பாடல் ஒன்றை அடுத்துக் காண்போம்.

தனது தந்தையையும், கணவனையும் போரிலே இழந்த ஒரு பெண், போர்ப்பறை கேட்டு தனது சிறுபாலகனைப் போருக்கு அனுப்பியதாக இப்புலவர் பாடிய பாடல் இது.

கெடுக சிந்தை. கடிதிவள் துணிவே.

முதின் மகளிர் ஆதல் தகுமே.

மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள்தன்ஜை
யானை ஏறிந்து களத்துழூழிந் தனனே.

நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள்கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்ட டனனே.

இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புறுமயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடிடுப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே.

(புறநானாறு -279)

பாடலை ஓரளவுக்குப் பிரித்துள்ளேன். இப்பாடலுக்குரிய பொருளை நூலில் உள்ளபடி தருகிறேன்.

“இவளது சிந்தை கெடுக, இவளது துணிவு அச்சம் பொருந்தியதாக உள்ளது. இவள் முதிய மறக் குடியில் பிறந்த மகளாமெனல் தக்கதே.

முன்னாளில் உண்டாகிய போரின்கண் இவளுடைய தந்தையானவன் யானையைக் கொன்று தானும் வீழ்ந்து மாண்டான்.

நெருநல் (நேற்று) உண்டாகிய செருவின்கண் இவளுடைய கணவன் பெரியவாகிய நிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லாவாறு பகைவரைக் குறுக்கிட்டு நின்று பொருது அவ்விடத்தே மாண்டான்.

இன்றும் போர்க்கெழுமாறு வீரரை அழைக்கும் பறையோலி கேட்டு, மறப்புகழ்பால் விருப்பங்கொண்டு, அறிவு மயங்கி, வேலைக் கையிலே தந்து, வெள்ளிய ஆடையை எடுத்து விரித்து அரையில் உடுத்தி, உலறிய மயிர் பொருந்திய சூழ்மியில் எண்ணெயைத் தடவிச் சீவி, இந்த ஒரு மகனையைல்லது இல்லாதவளே ஆயினும், போர்க்களம் நோக்கிச் செல்வாயாக, எனச் சொல்லித் தன் மகனை விடுக்கின்றாள்”

தந்தையையும், கணவனையும் போரிலே இழந்த பின்னும் தனது பாலகனைப் போருக்கு அனுப்பிய தாயை இங்கு பார்த்தோம்.

தனது தலைக்குத் தானே எண்ணெய் பூசி வாரிக் குடுமி முடிக்கத் தெரியாத, தனது ஆடையைத் தானே உடுக்கத்தெரியாத பாலகன் அவன்.

அவனை விட்டால் வேறு துணையில்லாத, வேறு பின்ஸையில்லாத தாய் அவள். அவளது வீரம் எம்மால் விளம்புந் தகையதோ!

பால் சுரந்தது

போர்க்களம் ஒன்றில் ஒரு இளம் வீரன் தன் ஆற்றலைக் காட்டிப் போர்செய்து வீர மரணம் அடைந்தான்.

அவனது அஞ்சாமையையும், வீரத்தையும் கேள்விப் பட்ட அவனது தாய் போர்க்களத்துக்கு ஒடிவந்தாள்.

வெட்டுப்பட்டுச் சிதைந்துகிடந்த தன் மகனின் உடலைக் கண்டாள். கண்ட உடனே அவளுக்கு மகிழ்ச்சிப் பூரிப்பில், வற்றிய முலையில் பால் சுரந்தது. என்கிறார் ஒளவையார்.

.....
 வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி
 இடைப்படை அழுவத்துச் சிதைந்துவே றாகிய
 சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
 வாடுமுலை ஊறிச் சுரந்தன
 ஓடாப் பூட்கை விடலைத் தாய்க்கே.

(புறநானாறு - 295)

போர்ப்பறை

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஒளவையாரிடம் பெரு மதிப்பு வைத்திருந்தான்.

ஒளவையாரும் அவ்வரசன் மேல் பெரு மதிப்பு வைத்திருந்தார். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் பகை அரசர்களுக்கும் இது தெரியும்.

ஒளவையார் எல்லா மன்னர்களிடமும் செல்வார். ஒருதடவை அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் பகை அரசன் ஒருவன், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் நாட்டில், பெரும் வீரர்களும் இருக்கிறார்களோ? என்று ஏன் மாகக் கேட்டான். அதற்கு ஒளவையார் கூறிய பதிலில் ஒருபகுதி இது.

.....
பொதுவிற் தூங்கும் விசியறு தண்ணுமை
வளிபொருது எண்கண் கேட்பின்
அதுபோர் என்னும் என்னையும் உளனே.

(புறநானூறு ---89)

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் நாட்டிலுள்ள போர் வீரர்களின் சிறப்பைக் கூறிவிட்டு, இறுதியாக அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் சிறப்பைக் கூறுகிறார் ஒளவையார்.

“பொது இடத்திலே கட்டித் தொங்க விடப்பட்டுள்ள போர் முரசானது, காற்றின் மூலம் ஒலி எழுப்பினாலும், அவ்வொலி கேட்டு, போர் தொடங்கிவிட்டது என்று ஆர்வத்தோடு போருக்கு எழும் எனது தலைவனும் இருக்கிறான்” என்கிறார் ஒளவையார்.

மகன் எங்கே

காவற் பெண்டு என்ற பெண் புலவர் பாடிய பாடல் ஒன்றை அடுத்துப் பார்ப்போம்.

இப்பெண் புலவரின் வீட்டுக்குவந்த ஒருபெண், அவளின் சிறிய வீட்டிலிருந்த தூணைப் பிடித்துச் சாய்ந்துகொண்டு நின்று, “உனது மகன் எங்கே?” என்று கேட்க, அத் தாய் கூறிய வார்த்தைகள் இப்பாடலாக விளங்குகின்றது

சிற்றில் நற்றுண் பற்றி நின்மகன்
யான்டு உளனோளன வினவுதி, என்மகன்
யான்டுள னாயினும் அறியேன். ஒரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
என்ற வயிறோ இதுவே.
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களந் தானே.

(புறநானாறு--86)

“என் மகன் இப்போது எங்கே இருக்கின்றான் என்பதை நான் அறியேன். புலி கிடந்து போன கற் குகை போல அவனை ஈன்ற வயிறோ இதுதான்.” எனத் தன் வயிற்றைக் காட்டி மேலும் சொல்லுகிறாள்.

“அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் போர்க்களந்தான் செல்லவேண்டும் அங்கேதான் அவன் காணப்படுவான்” என்கிறாள்.

அக்கால வீரத் தாய் மாரும் வீரப் புதல்வர்களும் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்று பாருங்கள்.

மானமும் வீரமும்

மானமும் வீரமும் கலந்த இன்னொரு பாடலை இங்கு பார்ப்போம். காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற பெண் புலவர் பாடிய பாடல் இது.

தனது மகன் போர்க்களத்திலே பகைவரைக்கண்டு பயந்து புறங்காட்டி ஓடி, முதுகிலே காயம்பட்டு இறந்தான் என்று அறியாதார் பலர் பொய் கூற, அது உண்மையாயின் அவனுக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்த முலைகளை அறுத்து ஏறிவேன், என்று சபதங்கூறி, போர்க்களம் சென்று பிணங்களைப் புரட்டிப் புரட்டித் தேடி, தனது மகன் மார்பிலே காயம் பட்டு இறந்து கிடந்த காட்சியைக் கண்டு, அவனைப் பெற்ற பொழுதிலும் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள் என்று பாடுகிறார் புலவர்.

நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்தோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்

படையழிந்து மாறினன் என்றுபலர் கூற
 மண்டமர்க்கு உடைந்தனன் ஆயின் உண்டனன்
 முலை அறுத்திடுவன் யான்னனச் சினைஇக்
 கொண்ட வாளோடு படுபிணம் பெயராச்
 செங்களாந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
 படுமகன் கிடக்கை காணா உ
 சன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே.

(புறநானாறு-178)

“நரம்பு தோன்றி வற்றிய நிரம்பாத மெல்லிய தோள்களையும், தாமரை இலை போன்ற அடிவயிற்றினையும் உடைய முதியவள் ஒருத்தி, நின் மகன், பகைவர் படைகண்டு அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து மாண்டான் என்று அறியாதார் பலர் வந்து சொல்ல, ‘நெருங்கிச் செய்யும் போர்கண்டு அஞ்சி இறந்தான் என்பது உண்மையாயின், அவன் வாய் வைத்துண்ட என் முலையை அறுத்தெறிவேன் யான்’ என்று சினந்து சொல்லி, சொல்லிய வண்ணமே செய்தற்கு வாளைக் கையில் ஏந்திப் போர்க்களம் சென்று, அங்கே இறந்து கிடக்கும் மறவர் பினங்களைப் பெயர்த்துப் பெயர்த்துப் பார்த்துக் கொண்டே, குருதி படிந்து சிவந்த போர்க்களம் முற்றும் சுற்றி வருபவள், விழுப்புண் பட்டுச் சிதைந்து வேறு வேறாகத் துணிபட்டுக் கிடக்கின்ற, தன் மகனது கிடக்கையைக் கண்டு, அவனைப் பெற்ற நாளிற்கொண்ட உவகையினும் பேருவகை கொண்டாள்.” என்பது இப்பாடலின் பொருள்.

மகன் சிறுவன் என்பதையும் எண்ணவில்லை. அவனது உடல் சிதைந்து வேறுபட்டுக் கிடக்கின்றது என்ற துண்பமும் அவளுக்கு இல்லை.

மார்பிலே காயம்பட்டு இறந்தான் என்ற மான உணர்வே அவளிடம் மேலோங்கி இருந்தது. வீரமும் மானமும் போட்டிபோடும் பாடல் இது.

நற்றினை என்ற சங்க நூலிலுள்ள ஒருபாடலில், துண்பத்தின் எல்லைக்குச் சென்ற ஒருபெண், தனது ஒரு முலையை அறுத்து ஏறிந்தாள் என்ற செய்தி உண்டு.

“எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்
குருகார் கழனியின் இதனைத் தாங்கண்
எதி லாளன் கவலை கவற்ற
ஒருமுலை அறுத்த திருமா வுண்ணி

இப்பாடலில் “ஒருமுலை அறுத்த திருமாவுண்ணி”- எனவருகிறது. சிலப்பதி காரத்தில் கண்ணகி ஒருமுலை திருகி எறிந்து மதுரையைத் தீக்கிரையாக்கிய கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மானம்

சோழன் செங்கணானுக்கும், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும் போர் நடந்தது. போரில் கணைக்கால் இரும்பொறை தோல்வியற்றான். அவனுக்குக் கால் விலங்கு பூட்டிச் சிறையில் அடைத்தனர்.

தாகத்தால் தவித்த அவன் தனக்குத் தண்ணீர் தருமாறு வேண்டினான். காவலர்கள் உடன் தண்ணீர் கொடுக்காமல் காலம் தாழ்த்தினர். அவனுக்கு அது பெரிய அவமானமாக இருந்தது.

இவர்களிடம் இரந்து தண்ணீர் பெற்று உயிர் வாழ்வதை விட, இறந்து போவதே மானம் என என்னி ஒரு கவிதையை எழுதி வைத்துவிட்டுத் தண்ணீர் குடிக்காமல் உயிர் நீத்தான். அவன் எழுதிய கவிதை இது.

குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளன்று என்று வாளிற் தப்பார்.
தொடர்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் தீர்கிய
கேள்வ கேளிர் வேளான் சிறுபதம்
மதுகை இன்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாம்இரந்து உண்ணும் அளவை
ஸ்நம் ரோஇவ் உலகத் தானே

(புறநானாறு -74)

அரச வம்சத்தில் பிறந்தோர் போர்க்களத்தில் இரத்தக் காயத்தோடு இறப்பதையே பெரும் பேறாகக் கருதினர்.

அப்படி இரத்தக் காயத்தோடு இறப்பவர்கள் தான் வீர சொர்க்கம் செல்வார்கள் என்று நம்பினர்.

அதனால் “ஒரு குழந்தை இறந்துபோனாலும், அல்லது பிள்ளைக்குரிய வடிவமே அமையாத சதைப்பின்டம் பிறந்துவிட்டாலும், இவை மனிதர்களில்லைத்தானே என்று மன்னில் புதைப்பதில்லை.

வாளினாற் கீறி, இரத்தம் வரச் செய்துதான், மன்னில் புதைப்பார்கள். அரசு குலத்தில் பிறந்த இவை வாளுக்குத் தப்பா.

அத்தகைய குலத்தில் பிறந்த நான், நாய்போலச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டு, துன்பப் படுத்தப்பட்டு, தாகத்திற்குத் தண்ணீர் இரந்து பெற்று உயிர் வாழும் நிலையில் உள்ளேன்.

இது மானமாகாது. இதற்காகவா நான் அரசு (சத்திரிய) குலத்தில் பிறந்தேன்” என்னும் பொருள்பட அவன் எழுதிய செய்யுள் இது.

இவன், காவலர்கள் காலம் தாழ்த்திக் கொடுத்த தண்ணீரைக் குடிக்காமல் உயிர் நீத்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இரத்தக்காயம்

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்ற மன்னனை ஓளவையார் பாடிய பாடல் ஒன்றில் அக்கால வழக்கம் ஒன்று காணப்படுகிறது.

ஒரு அரசன் இயற்கையாக இறந்து விட்டால், அவனது உடலைத் தர்ப்பைப் புல்களில் கிடத்தி, வாளால் கீறி, “போர்க்களத்தில் இரத்தக் காயம் பட்டு இறந்தவன் அடைகின்ற வீர சொர்க்கத்தை இவன் அடைவானாக” என்று அந்தணர்கள் மந்திரம் சொல்லி அடக்கம் செய்வார்கள் என்பதே அவ்வழக்கம்.

..... மன்னர்

நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
 காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமார்
 அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
 திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி
 மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
 நீள்கழன் மறவர் செல்வழிச் செல்கென
 வாள்போழ்ந்து அடக்கலும் உய்ந்தனர் மாதோ

(புறநானாறு-93)

இப்பாடலில் சொல்லப்பட்ட செய்தி, சேரமான் கணக்கால் இரும்பொறையினால் இன்னும் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். விரிவஞ்சிவிளக்கவில்லை.

ஆனால் “அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்” என்பதற்கு உரை ஆசிரியர் “அறத்தை விரும்பிய கோட்பாட்டையுடைய நான்கு வேதத்தையுமுடைய அந்தனர்” என்று கூறுகிறார்.

இதிலிருந்து மரணச் சடங்கினை அந்தனர் செய்து வைத்ததாக அறிய முடிகிறது.

வடக்கிருத்தல்

தமது மானத்துக்கு இழுக்கு ஏற்படுமாயின், அக்கால மன்னர்கள் வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தனர். வடக்குத் திசையை நோக்கியபடி, உண்ணாமல், நீர் குடிக்காமல் இருந்து, உயிர் விடுவதையே வடக்கிருத்தல் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

பழிக்கு அஞ்சி, மானத்துக்கு அஞ்சி வடக்கிருந்து இறந்தவர்களை, புலவர்களும் குடிமக்களும் பெரிதும் போற்றினர்.

புற நானாறு நூலில் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தவர்களில் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் மிகவும் முக்கியமாகக் கருதப்படத் தக்கவன்.

அவனது மானமும், வீரமும் வெண்ணிக்குயத்தியார் என்ற பெண் புலவரால் சிறப்பாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

வெண்ணிப் பறந்தலை என்ற போர்க்களத்தில் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும், கரிகாற் சோழனுக்கும் இடையே நடந்த பெரும் போரைப் பாடியதால், இவருக்கு வெண்ணி என்ற அடைமொழி சேர்க்கப் பட்டுள்ளது..

வீரத்தை வெளிப்படுத்தி வெற்றியை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டு சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும், கரிகாற் சோழனுக்கும் இடையே போர் நடந்தது.

போரில் இரண்டு மன்னர்களும் நேரடியாக மோதினர். கரிகாற் பெருவளத்தானின் ஈட்டி, சேரமானின் மார்பைத்துளைத்து முதுகுவரை சென்று முதுகிலும் காயப் படுத்தியது.

சேரமான் போர்க்களத்தில் மயங்கி வீழ்ந்தான். கரிகாலன் வெற்றிச் சங்கூதித் திரும்பினான். போர் முடிவடைந்தது. சேரமானைத் தளபதிகள் காப்பாற்றி அரண்மனைக்குத் தூக்கிச் சென்றனர்.

அரண்மனை வைத்தியர்கள், மார்பைத்துளைத்த ஈட்டியை வெட்டிப் பிடுங்கி புண்ணுக்கு மருந்து போட முயன்றனர். மார்பிலும் முதுகிலும் மருந்துபோட வேண்டும்.

அதனை அறிந்த சேரமான் “முதுகுப் புண்ணுக்கு மருந்து போட்டு வாழுகின்ற வாழ்வு ஒரு மானமான வாழ்வில்லை” என்று சொல்லி முதுகுப் புண்ணுக்கு மருந்து போடுவதைத் தடுத்தான்.

புலவர்களும் அமைச்சர்களும் நிலைமையை விளக்கி, புறங் காட்டிப் பயந் தோடி முதுகில் காயம் படவில்லை. இந்த முதுகுப் புண்ணும் விழுப்புண்தான், அதனால் மருந்து போட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர்.

சேரமானோ மறுத்தான். “எப்படியிருந்தாலும் முதுகுப் புண்ணுக்கு மருந்து போட்டு வாழ மாட்டேன். அது எமது பரம்பரைக்கே இழக்கு. மானம் பெரிது உயிர் சிறிது” எனக்கூறி வடக்கிருந்தான். அவனோடு பலர் வடக்கிருந்தனர்.

அந்த நேரத்தில் கரிகாற் சோழனின் சோழ நாட்டில் வெற்றிப் பெருவிழா வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டது.

சேரமானை வெற்றி கொண்டது பெரிய வீரம் என்பதைப் பாராட்டி அரண்மனையில் புலவர்கள் கரிகாலனைப் புகழ்ந்து பாடல்கள் பாடினார்கள்.

அந்த விழாவிற்குச் சென்றார் ஒரு வீரப் பெண்மணி. அவர் ஒரு புலவர். சோழன் கரிகாலனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடியோர் மத்தியில், சோழன் கரிகாலனவிடச் சேரமானே சிறந்தவரன், என்று கரிகாலன் முன்னிலையில், அவனது வெற்றி விழாவில் பாடினார். அப்பாடல் இது.

நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!
களியியல் யானைக் கரிகால் வளவு!
சென்றமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய். நின்னினும் நல்லன் அன்றே
கலிகொள் யானர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புகழ் உலகம் எய்திப்
புறப்புன் நாணி வடக்கிருந் தோனே

(புறநானாறு - 66)

சுருக்கமானதும் இவ்விடயத்துக்குத் தேவையானது மான பொருளை மட்டும் தருகிறேன்.

“கரிகாற் சோழனே! பல போர்க்களங்களிலே நீ பலரை வெற்றி பெற்றிருந்தாலும், உன் ஆற்றல் விளங்கும்படி நீ வெற்றிபெற்றது சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனையே.

அவன் யாராலும் வெல்லப்பட முடியாத பெரு வீரன். அவனை வென்றது உனது பெரு வீரத்தைக் காட்டுகின்றது.

இருப்பினும், வெற்றி பெற்ற உன்னைவிடவும் பெரும் வீரனாகத் தன்புகழால் நிலைபெற்று விளங்குபவன் சேரமானே.

அவன் புறப்புன்னுக்கு மருந்து போட்டு உயிர் வாழுதல் வெட்கக் கேடான செயல் என்று சொல்லி, “புறப்புன்

சங்கமும் தமிழரும்

நாணி” வடக்கிருக்கிறான். அதனால் மிகுந்த புகழ் பொருந்திய உலகத்தில் நிலை பெற்றுவிட்டான்.

வெண்ணிக் குயத்தியார் என்ற பெண் புலவரின் வீரமே, சோழன், சேரன் ஆகிய இந்த இரண்டு பேர்களதும் வீரத்தைவிட மேலானதாக எனக்குத் தெரிகிறது. என்ன துணிச்சல்!.

கண்காணா நட்பு

பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பிசிர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்தவர் பிசிர் ஆந்தையார். இவரின் உண்மைப் பெயர் அறியப்படவில்லை.

இவரின் மகனின் பெயர் ஆதன் என்றும் இந்த மகன் சிறப்போடு வாழ்ந்ததனால் ஆதன் தந்தையார் என்று இவர் அழைக்கப் பட்டார் என்றும், அது மருவி ஆந்தையாராகச் சுருங்கி விட்டது என்றும் சொல்கிறார்கள்.

இவர், சோழ நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த கோப பெருஞ் சோழன்மேல் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தார்.

கவிதைகளாகக் கடிதங்கள் எழுதி சோழனுக்கு அனுப்புவார். சோழனும் இவருக்கு கவிதைகளாகக் கடிதங்கள் எழுதி அனுப்புவான்.

இவர்களது நட்பு கண்காணாக் கடித நட்பாக மலர்ந்தது. ஒருவரோடொருவர் மிகுந்த அன்பு பொருந்தியவர்களாக உயிர் நட்புப் பூண்டிருந்தனர்.

கணவன் மனைவிபோல ஒருவர் பெயரோடு ஒருவர் பெயரை இணைத்துச் சொல்லும் அளவுக்கு மிகுந்த நட்புக் கொண்டனர்.

நீண்ட காலமாக இவர்களது நட்பு வளர்ந்து செழித்தது. சோழ நாடெங்கும் இவர்களது நட்புப் பிரசித்தமாகியது. ஒருவரை ஒருவர் காண வேண்டும் என்று விரும்பியும் காலம் கனிய வில்லை.

சோழனுக்கு இராச்சியத்தில் சிக்கல் ஏற்பட்டது. அவனது பிள்ளைகள் நாட்டில் கலகம் விளைவித்தார்கள்.

அவர்களோடு யுத்தம் செய்து அவர்களை அடக்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியிருந்தது. அப்படிச் செய்வது தனக்கு அவமானம் எனக்கருதினான்.

தன் பிள்ளைகளே தனக்குப் பகைவர்கள் ஆகிவிட்டதால் தனது மானம் போய்விட்டது என்று எண்ணினான்.

மானம் போனபின் வாழ்வது ஆகாது என முடிவு கட்டி வடக்கு இருக்கத் துணிந்தான்.

அவனோடு பலபுலவர்கள் வடக்கிருந்தனர். தனது உயிர் நண்பரான பிசிர் ஆந்தையார் தான் வடக்கிருக்கும் செய்தியை அறிந்தால் உயிர் வாழார். அவரும் வடக்கிருந்து உயிர் நீப்பார்.

அதனால் அவர் இங்கு வந்தால் அவர் வடக்கிருப் பதற்காக என்னருகில் ஒரு இடம் ஒதுக்குங்கள் என்று கூறி இடம் ஒதுக்கச் செய்து அவன் உயிர் நீத்தான்.

.....

இன்னதோர் காலை நில்லலன்

இன்னே வருகுவன் ஓழிக்க அவர்க்குதிடமே

(புற நானூறு - 216) .

பாண்டிய நாட்டிலிருந்த பிசிர் ஆந்தையாருக்கு ஏதோ ஒரு உள்ளுணர்வு, சோழனைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவரை உந்தித்தள்ளியது.

ஒருநாள் புறப்பட்டுச் சோழ நாட்டை அடைந்தார். ஆனால் அவரால் தனது உயிர் நண்பனான சோழனைக் காண முடியவில்லை. சோழன் இறந்து நடுகல்லும் வைத்து விட்டார்கள்.

மிகுந்த துயரடைந்த பிசிர் ஆந்தையார் தான் இனி உயிர்வாழ விரும்பவில்லை என்று கூறி சோழன் வடக்கிருந்த இடத்துக்குச் சென்று அவ்விடத்தில் தானும் வடக்கிருக்க முயன்றார்.

அப்போது அவரோடு சென்ற புலவர்கள், சோழன் இவர் நிச்சயம் வருவார் என்றும், வடக்கிருப்பார் என்றும் கூறியதையும், அவருக்காச் சோழன் ஒதுக்கிய இடத்தையும் காட்டினார்கள். பிசிர் ஆந்தையார் அவ்விடத்தில் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார்.

ஒருதடவைகூடக் கண்ணால் காணாமல் கடிதங்கள் மூலமாக மட்டுமே நட்புக் கொண்டிருந்த கோப் பெருஞ் சோழன், பிசிராந்தையார் ஆகியோருக்கிடையில் இருந்த இந்த நட்பைப் போன்ற ஒரு நட்பை உலகில் எங்குமே காணமுடியாது.

பொத்தியார் என்ற புலவர் சோழனது பிரிவைத் தாங்க மாட்டாதவராய் சோழனோடு வடக்கிருந்த ஏனைய புலவர்களோடு சேர்ந்து வடக்கிருக்க முயன்றார்.

அப்பொழுது பொத்தியாரின் மனைவி கருவற்றிருந்தார். அதனை அறிந்த சோழன் ஆண்பிள்ளை பிறந்தபின் வந்து வடக்கிரு என்று அறிவுறுத்தி அனுப்பிவைத்தான்.

அதன்படி பொத்தியார் மகன் பிறந்தபின் சோழன் வடக்கிருந்து இடத்துக்கு வந்து வடக்கிருந்தார்.

அங்கே பிசிர் ஆந்தையாரும் வடக்கிருந்தார். பிசிர் ஆந் தையாரை அறிந்துகொண்ட பொத்தியார் பாடிய பாடல் இது.

நினைக்குங் காலை மருட்கை உடைத்தே
எனைப்பெருஞ் சிறப்பினோடு ஈங்கிது துணிதல்
அதனினு மருட்கை உடைத்தே பிறநாட்டுத்
தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி
இசைமர பாக நட்புக் கந்தாக
இனையதோர் காலை ஈங்கு வருதல்,
வருவன் என்ற கோனது பெருமையும்
அதுபழுது இன்றி வந்தவன் அறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே

அதனால், தன்கோல்லுயங்காத் தேயத் துறையும்
சான்றோன் நெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
அன்னோனை இழந்ததில் உலகம்
என்னா வதுகொல் அளியது தானே.

(புறநானூறு-217)

இதன் பொருளைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்...”இந்தச் சோழனது வடக்கிருந்த செயலை நினைத்துப் பார்த்தால் அது மிகவும் வியப்பாக இருக்கிறது.

அதைவிட வியப்பானது வேறுநாட்டில் பிறந்து, புகழால் விளங்கும் ஒரு புலவனோடு இவன் கொண்டிருந்த நட்பு.

தனக்குத் துன்பம் நேர்ந்த காலத்தில் இப்புலவர் வருவார் என்று அரசன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும், நட்பின் பெருமையும், அரசன் சொன்னது தவறாகாமல் இவ்விடத்துக்கு வந்துள்ள இப்புலவரது அறிவும், வியக்க வியக்க வியப்பாக இருக்கிறது.

தன் ஆட்சிவிளங்காத தேசத்தில் வாழும் சான்றோராகிய இப்புலவரின் நெஞ்சத்தில், நட்பால் நிலைபெற்ற இம்மன்னனை இழந்தபின், இவ்வுலகம் இனி என்ன ஆகப் போகிறது”. என்று இரங்குகிறார் பொத்தியார்.

இத்தகையதொரு நட்பை உலகில் எங்குதான் காணமுடியும். புறநானூறில் காணப்படும் இந்த அரிய நட்பு காலங் காலமாகப் போற்றி மகிழ்த்தக்கது. பெருமைப் படத்தக்கது.

வாழ்க்கைத் தத்துவம்

புறநானூறு நூலில் மன்னர்கள் பலர் பாடிய செய்யுள்களும் உள்ளன. அக்காலத்தில் மன்னர்களும் புலமை மிக்கவர்களாக இருந்தனர்.

அறிவு மிக்கவர்களாகவும், செய்யுள்களை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாகவும், தாமே செய்யுள்களைப் பாடக் கூடியவர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றனர்.

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழி என்ற மன்னன் பாடிய பாடல் ஒன்று அற்புதமானது. இந்த உலகம் இயங்குவதற்குரிய காரணங்களை அவன் அருமையாகச் சொல்கிறான்..

உண்டால் அம்மலை உலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே. முனிவிலர்
துஞ்சலும் இலர்.பிறர் அஞ்சவது அஞ்சிப்
புகழ்னின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழினின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனையர் ஆகித்
தமக்குளன முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்குளன முயலுநர் உண்மை யானே.

(புறநானாறு-182)

உண்பவரை நோயின்றி, மூப்பின்றி, மரணமின்றி வாழவைப்பது. தேவாமிர்தம் என்பது புராணச் செய்தி.

அந்தக் கிடைத்தற்கரிய தேவாமிர்தம் கிடைத்தாலும், இது இனியது என்று மகிழ்ந்து தனித்து உண்ணும் வழக்கம் இல்லாதவர்கள்,

யாவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து உண்ணுகின்ற வழக்கம் உள்ளவர்கள் இந்தப் பூமியில் இருக்கிறார்கள்.

யாரோடும் கோபங் கொள்ளாதவர்களாகவும், துன்பம் வந்தபோது சோம்பல் கொண்டு விரக்தியோடு வாழாமல் அதைத் தீர்க்கும் சுறுசுறுப்புக் கொண்டவர்களாகவும் பலர் இருக்கிறார்கள்.

பிறர் அஞ்சகின்ற பழிக்குத் தானும் அஞ்சி, தான் செய்கின்ற காரியத்தினால் தனக்குப் புகழ் வருமெனில், அதற்காக உயிரையும் கொடுக்கக் கூடியவர்கள் இப்பூமியில் இருக்கிறார்கள்.

தனக்குப் பழி வருமெனில் அதற்கு ஈடாக இந்த உலகத்தையே தனக்குத் தந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்.

இந்த ஆசைகளினாலெல்லாம் மயங்கி அயர்ந்து போகாதவர்கள் அவர்கள்.

இத்தகைய மாட்சிமை பொருந்திய குணம் கொண்டவர்களாக, தமக்காக முயன்று வாழாமல், பிறருக்கும் உரியவராக அவருக்காகவும் முயன்று வாழும் பொதுநலம் கொண்டவர்களாக பலர் இருக்கிறார்கள்.

இத்தகையவர்கள் இன்னும் இப் பூமியில் இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை. அதனால்தான் இந்த உலகம் இன்றும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. என்கிறான் இவ் அரசன்.

எவ்வளவு அற்புதமான கருத்தை இவ்வரசன் முன் வைத்துள்ளான் பாருங்கள்.

இந்த நல்லவர்களுக்காக இயங்குகின்ற இந்த உலகத்தில்தான், அவர்களுக்காக உள்ள அனைத்தையும் யாவரும் பெற்று வாழுகிறார்கள் என்ற உண்மையை, எவ்வளவு அற்புதமாகச் சொல்லி இருக்கிறான் இவ்வரசன். ஒளவையார் இதைத்தான் சுருக்கமாகச் சொன்னார்.

நெல்லுக்கு இறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழிஓடிப்
புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம்—தொல்லுலகில்
நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர்பொருட்டு
எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை

(முதுரை -10)

விவசாயிகள் நெல்லுக்குத்தான் தன்னீர் பாய்ச்சவார்கள். அத் தன்னீர் வாய்க்கால் வழியாக ஒடிச் செல்லும்போது புல்லுக்கும் கிடைக்கும்.

அதேபோல நல்லவன், ஒருவன் இருந்தாலும் அவன் வாழ வேண்டும் என்பதற்காகப் பெய்கின்ற மழை எல்லாருக்கும் கிடைக்கின்றது என்கிறார் ஒளவையார்.

கொடைச் சிறப்பு

புற நானூறில் பல மன்னர்களது கொடைச் சிறப்புக்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. மதுரைக் கணக்காயர் மகனார் நக்கீரனார்

சங்கமும் தமிழரும்

என்ற புலவர் பாடிய பாடல் ஒன்றில், செல்வத்தின் பயன் ஈதல் என்று அழகாகச் சொல்கிறார்.

தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண்குடை நிழற்றிய பெருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லார் ஒருவற்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்புவ பலவே

(புற நானூறு-189)

உலகம் முழுவதையும் தானே தனித்து ஆட்சிபுரியும் மன்னனாக இருந்தாலும், அம்மன்னனிடத்தே வேலை செய்யும் கல்விகற்காத சாதாரணமான ஏழைப் பணியாளனாக இருந்தாலும் உண்ணும் உணவு ஒரேஅளவுதான். உடுப்பவை மேலாடை கீழாடை என இரண்டு ஆடைகளே.

ஏனைய செயற்பாடுகள் யாவும் ஒரே தன்மை கொண்டவையே. அதனால் செல்வத்தின் பயன் கொடை கொடுத்தலே. வறியவர்க்கு ஈதலே.

நாமே தனித்துச் செல்வத்தை முழுமையாக ஏகபோகமாக அனுபவிப்போம் என்று முயன்றால், பல நல்ல காரியங்களைச் செய்யமுடியாமற் போய்விடும் என்கிறார் புலவர். மேலோட்டமாகப் பொருளை எழுதியுள்ளேன்.

கடை எழு வள்ளல்கள் என்று பாரி, காரி, ஓரி, எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என எழுவர் புற நானூற்றில் போற்றப்பட்டுள்ளனர். அவர்களைப் பற்றிப் பெருஞ் சித்திரனார் என்ற புலவர் பாடியுள்ளார்.

பெருந் தலைச் சாத்தனார் என்ற புலவர் தன் வறுமைத் தீயால் வாடி, குமணனைத் தேடி, அவன் ஆட்சி செய்த முதிரைமலை சார்ந்த நாட்டுக்கு வந்தார்.

அங்கு குமணன் ஆட்சியில் இல்லை என்பதை அறிந்து குமணனைத் தேடிக் காட்டுக்குச் சென்றார்.

ஆட்சியில் இருந்த குமணனின் தம்பியாகிய இளங் குமணன், தன் தமையனான குமணனது தலையைக் கொண்டுவந்து தருபவருக்கு பெரும் பரிசு தருவதாக அறிவித்திருந்தான்.

அந்நேரத்தில்தான் குமணனைத்தேடிக் காட்டுக்கு வந்தார் பெருந் தலைச் சாத்தனார்.

தனது வறுமையைச் சொல்லிப் பொருள் பெற அது தருணமாக இருக்கவில்லை. இருப்பினும் சொன்னார்.

குமணன் கலங்காது, தன்னிடம் வந்த புலவர் வெறுங்கையோடு போதல் கூடாது என்று கூறி, தனது உடைவாளை புலவர் கைக் கொடுத்து, தன் தலையை வெட்டிக் கொண்டு போய்த் தன் தம்பியிடம் கொடுத்து, உரிய பரிசைப் பெற்று வறுமையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்படி கூறினான்..

.....
 கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
 பாடி நின்றனன் எனாகக் கொன்னே
 பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்ளன்
 நாடுஇழந்த அதனினும் நனிஇன் னாதுளன
 வாள்தந் தனனே தலைளனக்கு ஈய
 தன்னிற் சிறந்தது பிறிதுஒன்று இன்மையின்

(புறநானூறு -165)

“தன்னிடம் வந்து பாடிய புலவன் பரிசுபெறாது வாடித் திரும்புதல், தனது நாட்டை இழந்த துன்பத்தைவிடத் தனக்கு மிகவும் துன்பமானது என்று நினைத்து, தன்னைவிடச் சிறந்த வேறொரு பரிசும் எனக்குத் தருவதற்கு இல்லாத காரணத்தால் தனது வாளைத்தந்தான்.

அதன்மூலம் தன் தலையை எனக்குத் தந்தான்.“ என்கிறார் புலவர். குமணனின் கொடை எப்படி இருக்கிறது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்ற அரசன் ஒளவையாருக்கு அரிய நெல்லிக் கனியைக் கொடுத்த வரலாறு,

சங்கமும் தமிழரும்

கொடைச் சிறப்பையும், கல்விச் சிறப்பையும் சேர்த்துப்பார்க்கக் கூடிய வகையிலே சிறப்பான வரலாறாகப் புறநானூற்றிலே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

நெல்லிக்கணி

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்ற மன்னனுக்கு ஒரு அரிய நெல்லிக்கணி கிடைத்தது.

அந்த நெல்லிக் கணியை உண்டவர், நோய் நொடியின்றி, சாதல் இன்றி, நீண்டகாலம் வாழ்வார் என்று அறிந்திருந்த அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, தன்னிடம் வந்த ஓளவையாருக்கு அந்த அரிய நெல்லிக்கணியை அதன் மகத்துவத்தைச் சொல்லாமல் கொடுத்து, உண்ணச் செய்தான் என்ற செய்தியை ஓளவையார் பாடுகிறார்.

.....
பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே! தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கணி குறியாது
ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்குஈத் தனையே

(புறநானூறு --- 91)

“பழைய பெரிய மலையின் உச்சியிலே இருந்த நெல்லி மரத்திலிருந்து மிகவும் முயன்று பறித்துக் கொண்டுவந்த இனிய நெல்லிக்கணியை, நீ உண்ணாது, அந்த நெல்லிக்கணியை உண்டால் சாதல் நீங்கும் என்ற உண்மையை எனக்கு முன்னே சொல்லாது நெஞ்சத்தில் அடக்கி வைத்து, எனக்கு உண்ணக் கொடுத்தாயே! நீ சிவபெருமான் போல நிலை பெற்று வாழ்வாயாக” என்று வாழ்த்துகிறார் ஓளவையார்.

ஒரு மன்னன் நோய் நொடியில்லாமல் மரணமில்லாமல் நீண்ட காலம் வாழ்வதைவிட, ஒரு புலவர் நீண்ட காலம் மரணமில்லாமல் நோய்நொடி இல்லாமல் வாழவேண்டும் என்று நினைத்த அரசனின் எண்ணத்தைப் போற்ற வேண்டும்.

அத்தோடு, தன் உயிரைப் பண்யம் வைத்து பழைய உயர்ந்த மலையின் உச்சிக்குச் சென்று பறித்துவந்த, கிடைக்க முடியாத அரிய நெல்லிக்கனியைத் தான் உண்ணாது கொடுத்த கொடையைப் போற்ற வேண்டும்.

“சாதல் நீங்க” என்று, அந்த நெல்லிக்கனி உண்டவர் இறக்க மாட்டார் என்கிறார் ஒளவையார். அதனால் தான் எமது இலக்கிய வரலாற்றில் ஒளவையார் பல நூற்றாண்டுக்காலம் வாழ்ந்ததைப் பார்க்கிறோம்.

அறவிலை வணிகம்

வேள் ஆய் அண்டிரன் என்ற அரசன் பெருங் கொடையாளியாக விளங்கினான்.

கொடை கொடுத்தால் சொர்க்கம் கிட்டும். பாவம் தீரும். மறு பிறப்புச் சிறப்பாக அமையும் என்றெல்லாம் இந்துசமயம் பலவாறாகச் சொல்கிறது.

அதனால் ஏழைகளுக்கும் இரப் போர்க்கும் கொடுக்கின்ற கொடையாளிகளுக்கு ஒரு எதிர் பார்ப்பு இருக்கவே செய்யும்.

ஆனால் வேள் ஆய்அண்டிரன் அந்த எண்ணத்தில் கொடுப் பதில்லையாம். அப்படிக் கொடுத்தால் அது வியாபாரமாகுமாம்.

நான் இன்ன இன்ன எல்லாம் கொடுக்கிறேன். அதனால் எனக்கு இன்ன இன்ன வெல்லாம் கிடைக்கும் என்று பிரதி உபகாரம் கருதிக் கொடுத்தால் அது அறவிலை வணிகம் என்று கருதுவானாம் வேள் ஆய் அண்டிரன்.

இம்மை செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய்அலன், பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறின
ஆங்குப் பட்டன்று அவன்கை வண்மையே.

(புறநானூறு ---134)

சங்கமும் தமிழரும்

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் வேள் ஆய் அன்டிரனைப் பாடிய பாடலே இது.

அவன் ஏன் கொடை கொடுக்கிறான் என்றால், சான்றோர் பலரும் கைக்கொண்ட உயர்ந்த ஒழுக்கம் அதுவெனக் கொண்டு, அவன் அதனைப் பின் பற்றி, கொடை கொடுக்கிறானே அல்லாமல், இப்பிறப்பில் செய்தது மறுமைக்குத் துணைசெய்யும் என்ற, அறவிலை வணிகம் செய்யும் அறவிலை வணிகனல்லன் ஆய். என்கிறார் புலவர்.

பரணர் என்பவர் சங்ககாலப் புலவர்களில் பெரும் புலவராகப் போற்றப் படுபவர். அவர் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் என்ற அரசனைப் பற்றிப் பாடும்போது அவனது கொடை நோக்கம் குறித்துப் பின் வருமாறு பாடுகிறார்.

.....
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை ஆயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே பிறர்
வறுமை நோக்கின்றவன் கைவன்மையே
(புறநானூறு-141)

எவ்வளவாயினும் கொடுத்தல் நல்லது என என்னு பவன் அவன். அவனது கொடை தன்னிடம் வருபவர்களது வறுமையை நோக்கியதே அல்லாமல் தனது மறுமையை நோக்கியது அல்ல என்கிறார் புலவர்.

யாதும் ஊரே

கணியன் பூங்குன்றனார் என்ற புலவர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் பாடிய பாடல் ஒன்றின் முதல் அடி, இன்றைக்கு ஜக்கிய நாடுகள் சபையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியும்போது அக்காலப் புலவர்களின் அறிவையும் ஆற்றலையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

உலகளாவியசகோதரத்துவத்தையும், ஒற்றுமையையும் மக்களிடத்தே உருவாக்க அப்புலவர் பெருந்தகை பாடிய பாடல் வரி இது.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

எல்லா ஊர்களும் எமது ஊர்களே. எல்லோரும் எமது உறவினர்களே என்பது இந்த அடியின் மேலோட்டமான பொருள்.

உலகில் வாழும் யாவரும் எமக்கு உறவினர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால் சண்டை இல்லை. எல்லா ஊர்களையும் நமது ஊர்களே என்று ஏற்றுக்கொண்டு விட்டால் ஊர்ச்சண்டை, நாட்டுச் சண்டை இல்லை.

சண்டை இல்லாதுவிட்டால் உலகம் எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கும் என்று என்னிப்பாருங்கள்.

யாவரும் உறவினர் என்றபின் மதச் சண்டை, மொழிச் சண்டை உட்பட எதுவும் இருக்க முடியாது.

ஓருவருக்கு ஒருவர் மேலே அன்பு பிறந்துவிடும். இந்தப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
 தீதும் நன்றும் பிற்றதர வாரா
 ஞாதலும் தனிதலும் அவற்றோ ரன்ன
 சாதலும் புதுவ தன்றே, வாழ்தல்
 இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே. முனிவின்
 இன்னாது என்றலும் இலமே. மின்னொடு
 வானம் தண்துளி தலைஇ யானாது
 கல்பொருது இரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
 நீர்வழிப் படுஷம் புணைபோல் ஆருயிர்
 முறைவழிப் படுஷம் என்பது திறவோர்
 காட்சியிற் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியிற்
 பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
 சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.

(புறநானாறு-192)

எமக்கு எல்லா ஊரும் எமது ஊரே, எல்லாரும் உறவினர். தீமையும் நன்மையும் தாமே வருவனவன்றிப் பிறரால்

சங்கமும் தமிழரும்

வருவன் அல்ல. துன்பப் படுதலும் அதிலிருந்து விடுபடுதலும் நன்மை தீமை களைப் போன்றே தாமே வருவன்.

இறந்து போதல் என்பது ஒரு புது நிகழ்வு அல்ல. வாழ்வது இனியது என்று மகிழ்வதும் இல்லை. வாழ்வில் வெறுப்புற்று கோபம் வந்த போது வாழ்க்கை இன்னாதது என்று கூறுவதும் இல்லை.

என்று ஒரு தத்துவ ஞானிபோல, சித்தர்போல தத்துவமுரைக்கும் இப்புலவர் மேலே சொன்னவற்றுக்குரிய காரணத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

மின்னலோடு வானம் மழைத்துளிகளைப் பெய்தலால் மலையிலே விழுந்து ஓலி எழுப்பிக் கொண்டு கீழிறங்கி ஓடிச் செல்லும் பெரிய ஆற்று நீரில் அகப்பட்ட மிதவை ஒன்று, ஆற்று நீரின் வழியே செல்வது போல, அரிய உயிர் ஊழ் விணைப்படி செல்லும், என்பதை நன்மை தீமைகளையும், அவை வருவதற்கான காரணங்களையும் கண்டறிந்த பெரியோர்கள் கூறிய நூல்களாலே அறிந்து தெளிந்து கொண்டோம்.

ஆதலினால் மாட்சியில் பெரியோரைப் பார்த்து வியப்பதும் இல்லை. சிறியோரைப் பார்த்து இகழ்வதும் இல்லை.

வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை எவ்வளவு அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார் பாருங்கள். சைவ சித்தாந்தம் கூறும் ஊழ்விணைக் கருத்தை உலகுக்கு உரக்கச் சொல்லியிருக்கிறார் புலவர்.

ஆற்றில் செல்லுகின்ற தெப்பத்துக்கென்று தனித்த செயற்பாடு ஒன்றும் இல்லை. ஆற்றின் திசையிலே அள்ளுண்டு செல்லும்.

ஆறு மேட்டின்மீது செல்லும்போது மிதவையும் மேட்டின்மீது மேலே செல்லும்.

ஆறு பள்ளத்தில் செல்லும்போது மிதவையும் பள்ளத்தில் கீழே செல்லும். ஆறு கரையில் மிதவையை ஒதுக்கினால் அது ஒதுங்கும். (மிதவை-தெப்பம்)

மனித வாழ்வும், முற்பிறப்பு வினையாகிய ஆற்றினால் அடித்துச் செல்லப்படுகின்ற மிதவை போன்றது, என அருமையான உதாரணம் மூலம் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை விளக்குகிறார் புலவர்.

மன அணி

பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்ற புலவர் இவ்வுலக வாழ்க்கை எப்படிப்பட்டது என்றும், இவ்வுலகில் வாழ்பவர்கள் இவ்வுலக வாழ்க்கையின் இயல்பை உணர்ந்து கொண்டால்தான் நன்றாக வாழலாம் என்றும் பின்வரும் பாடலில் சொல்கிறார்.

ஒருஇல் நெய்தல் கறங்க ஒருஇல்
ஸ்ரந்தன் முழவின் பாணி ததும்பப்
புணர்ந்தோர் பூஅணி அணியப் பிரிந்தோர்
பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்பப்
படைத்தோன் மன்றாப் பண்பி லாளன்
இன்னாது அம்மதிவ் உலகம்,
இனிய காண்கிதன் இயல்பு உணர்ந்தோரே.

(புறநானூறு -194)

ஒரு வீட்டில் சாக்காட்டுப் பறை ஒலிப்ப, ஒரு வீட்டில் திருமண மங்கல முழவு ஓலிப்ப, கணவரோடு கூடியிருக்கும் பெண்கள் பூக்களை அணிய, கணவரைப் பிரிந்திருக்கும் பெண்களின் கண்கள் துன்ப மிகுதியால் நீர்சொரிய,

இத்தகைய மாறுபட்ட உலகத்தைப் படைத்தவன் நிச்சயமாகப் பண்பு இல்லாதவன்.

இவ்வுலகம் கொடியது. இவ்வுலகின் இயல்பை உணர்ந்து கொண்டோர் இன்பத்தைக் காண்பதற்கு முயற்சி செய்துகொள்க.

“யாதும் ஊரே:” என்ற பாடலும், இப்பாடலும் எவ்வளவுக்கு மாறுபட்ட கருத்துக்களைத் தருகின்றன பாருங்கள். முதற் பாடல் ஊழை நம்பிய பாடல். இப்பாடல் உலகை வெறுத்த பாடல்.

நல்லது செய்தல்

நரி வெளுஉத் தலையார் என்ற புலவர் பாடிய பாடல் ஒன்றில், வாழ்க்கைத் தத்துவம் எப்படிச் சொல்லப் பட்டுள்ளது என்பதைப் பார்ப்போம்.

பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!
 கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
 பயனின் மூப்பிற் பல்சான் றீரே
 கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்
 பிணிக்குங் காலை இரங்குவிர் மாதோ
 நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
 அல்லது செய்தல் ஓம்புமின். அதுதான்
 எல்லாரும் உவப்பது. அன்றியும்
 நல்லாற்றுப் படுஷம் நெறியுமார் அதுவே.

(புறநானாறு ---195)

“நல்லது செய்யப் பிறந்த நீ, நல்லது செய்யாது விட்டாலும், தீமையாவது செய்யாதிரு” என்று சுவாமி விவேகானந்தர் பேசித்திரிந்ததை அவருக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இப்புலவர் பாடிவிட்டார்.

பல நல்ல குணங்கள் பொருந்திய சான்றோர்களே! கயல் மீனின் முள்ளுப் போன்ற நரை முதிர்ந்த திரைந்த கதுப்பினையும் பயனில்லாத முதுமையையும் உடைய பெரியோர்களே !

மழுவாகிய கூரிய படைக் கலங் கொண்ட பெரும் ஆற்றல் படைத்த இயமன், தனது பாசக் கயிற்றாற் கட்டிக் கொண்டுபோகும் காலத்தில், (மரண காலத்தில்) வருந்து வீர்கள்.

செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்களைச் செய்ய மாட்டுமிக்கள். ஆயினும் செய்யக்கூடாத காரியங்களைச் செய்யாது விட்டு விடுங்கள். அது போதும். அதையாவது கடைப் பிடியுங்கள்.

அதுதான் எல்லாரும் மகிழும் செய்கையாகும். அதுமட்டு மன்றி நல்லொழுக்க நெறியும் அதுவே ஆகும்.

உலகுக்கு நன்மை செய்வதே நல்ல ஒழுக்கம், நன்மை செய்யாவிட்டாலும், உலகுக்குத் தீமை செய்யாதிருப்பதும் நல்ல ஒழுக்கமே.

யாவரும் விரும்பும் நல்ல ஒழுக்கமும் அதுவே, என எவ்வளவு அற்புதமாகச் சொல்லி இருக்கிறார் பாருங்கள்.

நாடகமே உலகம்

உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்ற புலவர் சோழன் நலங்கிள்ளி என்ற அரசனைப் பாடும்போது, இவ்வுலக வாழ்வு ஒரு நாடகம் போன்றது என்று பாடுகிறார்.

..... விழவிற்
கோடியர் நீர்மை போல முறைமுறை
ஆடுனர் கழியும்இவ் உலகத்து

(புறநானாறு-29)

“விழாவில் ஆடும் கூத்தரது வேறுபட்ட கோலம் போல, முறை முறையே தோன்றி இயங்கி, இறந்து போகின்ற இவ்வுலகத்தில்” என்ற வாறாக இதற்குப் பொருள் சொல்லலாம்.

“நாடகமே உலகம் நாம் எல்லாரும் நடிகர்கள்” என்று ஆங்கிலப் பெரும் புலவன் சேக்ஸ்பியர் சொன்னதற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே, தமிழ்ப் புலவர் சொல்லியிருக்கிறார் என்பது வியப்பாக இல்லையா?

கல்வியும் சமூகமும்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே கல்வியின் முக்கியத்துவத்தையும், கல்வியால்தான் சமூக ஏற்றத்தாழ்வை, சாதிப் பாகு பாட்டைத் தீர்க்கலாம் என்பதையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் கண்டுகொண்டு பாடல் பாடியுள்ளனர்.

பாண்டியன் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஒரு புலவனாகவும் இருந்துள்ளான்.

நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயரில் வேறு மன்னர்கள் இருந்ததால், இவன் இந்திய வடநாட்டு ஆரியப் படையை வெற்றிகொண்டவன் என்ற அடைமொழியோடு, ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என அழைக்கப்பட்டான். இவன் பாடிய பாடல் இது.

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
பிறப்போர் அன்ன உடன்வயிற்று உள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் தாயும்மனம் திரியும்.
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோர் உள்ளும்
முத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடை யோன் ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட்ட படுமே.

(புறநானாறு-183)

ஆசிரியர்க்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் அதைத் தீர்த்தற்கு உதவியும், தேவையான பொருளைக் கொடுத்தும், ஆசிரியனை மதித்தலில் கோபங் கொள்ளாது கற்றல் நல்லது.

ஒருதாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாக இருந்தாலும், ஒரு பிள்ளையின் கல்விச் சிறப்பினால், தாயின் மனமும் அப்பிள்ளையிலேயே அதிகம் அன்பு வைக்கும்.

ஒரே குடியில் பிறந்த பலரிலும், முத்தவனை வருக என்று அழைக்காது, அவருள் அறிவுடையவனையே அரசனும் அழைத்து, அவனது அறிவுரை கேட்டு நடப்பான்.

வேறுபாடு கொண்ட, அந்தனர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற வரிசையில், பழிக்கப் படுகின்ற மிகவும் தாழ்ந்த குலத்துப் பிறந்த ஒருவன் கற்பானாக இருந்தால், மிகவும் மதிக்கப் படுகின்ற மேற்குலத்தில் பிறந்த ஒருவனும், அந்தக் கல்விகற்ற தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனிடம் சென்று வழி படுவான்.

கல்வியினால் சமூக மாற்றத்தைக் கொண்டுவரலாம் என்று அந்த அரசன் உறுதியாக நம்பியிருந்தான் என்பது இப்பாடல் மூலம் தெளிவாகிறது. தமிழரின் கல்விச் சிந்தனை வியக்க வைக்கிறது அல்லவா.

கல்விக்குச் சிறப்பு

மோசி கீரனார் என்ற புலவர், சேரமான் தகடுர் எறிந்த பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை என்ற மன்னனைக்காணச் சென்றார்.

நாடு விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. போர்க்களத்தில் பேரொலி எழுப்பி, போர் வீரர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டி, வெற்றிக்குக் காரணமாக இருந்த போர் முரசுக்கு, நீராட்டுவிழா நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

நீண்ட தூரம் நடந்து களைத்து வந்த புலவர், போர்முரசு வைக்கப் படுகின்ற முரசு கட்டிலில் அமர்ந்து அயர்ந்துபோய் உறங்கி விட்டார். போர்முரசு நீராட்டிப் பூச்சுட்டி எடுத்துவரப் படுகிறது.

காவலர்கள் முரசு கட்டிலில் ஒருவர் உறங்குவதைக் கண்டு அரசனுக்குத் தெரியப் படுத்துகிறார்கள். அரசன் கோபத்தோடு வருகிறான். கொலைவாளை உருவுகிறான்.

முரசு கட்டிலில் நித்திரை செய்பவர் ஒரு புலவர் என்பதை அறிந்துகொண்டு வாளை வீசி எறிகிறான்.

சாமரைகளைக் கையிலே பிடித்து புலவருக்குக் காற்று வீசுகிறான்.

கண்விழித்த புலவர் ஆச்சரிய மடைகிறார். முரசு கட்டிலில் துயின்ற தன்னை வாளால் வெட்டிக் கொல்வதே வழக்கமாக இருக்க, இம்மன்னன் அதற்குமாறாகத் தன்னை மன்னித்ததோடு, தனது நித்திரைக்குத் துணை செய்யக் கவரி வீசுகிறானே என்று அதிசயிக்கின்றார்.

அவனது தமிழ்ப் பற்றையும், புலவரை மதிக்கின்ற பண்பையும் வியந்து பாடுகிறார்.

ஒரு கல்வி மானுக்கு அரசன் கொடுத்த அதி உயர்ந்த கௌரவம் இது என்று மகிழ்கின்றார் புலவர்.

.....

குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா அளவை எண்ணெய்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர
இருப்பாற் படுக்கும்நின் வாள்வாய் ஓழித்ததை
அதாஉஞ் சாலும்நற் தமிழ்முழு தறிதல்
அதனொடும் அமையாது அணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஒச்சித் தன்னென
வீசியோயே

(புறநானாறு--50)

“நீ நல்ல தமிழறிந்தவன் என்பதற்கு நீ உன் வாள் வீசி என்னை இரு கூறாகுமாறு வெட்டாமல் விட்டதே போதும். அதுவும் போதாதென்று சாமரை வீசினாயே” என்று வியந்து பலவாறாகப் பாராட்டுகிறார் புலவர்.

பெரிய புராணத்தைப் பாடிய சேக்கிழார் பெருமானுக்கு, அநபாய சோழன் சாமரை வீசியதை, இதனோடு இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

கல்வி கற்ற புலவர்களுக்கு அக்கால அரசர்கள் கொடுத்த கௌரவம் அளப்பெரியது. ஓளவையாருக்கு அதியமான் கொடுத்த நெல்லிக்கனி இன்னொரு எடுத்துக் காட்டு.

புத்தி சொல்லல்

பொன்முடியார் என்ற பெண் புலவர் அக்கால அரசர்களுக்குக் கூறிய அறிவுரை, எக்காலத்துக்கும் ஏற்றதாகத் திகழ்வதை இன்றும் போற்றலாம்.

இவர் ஒவ்வொருவரதும் கடமைகளை வலியுறுத்துகிறார். ஒரு மறக்குடிப் பெண் பாடுவது போல இப்பாடலைப் பாடியிருக்கிறார்.

சன்றுபூற் தருதல் என்தலைக் கடனே.
 சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
 நல்நடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
 ஒளியுவாள் அருமசமம் முருக்கிக்
 களிருளறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே
 (புறநானாறு -312)

“மகனைப் பெற்று வளர்த்து விடுதல் என்னுடைய கடமையாகும், அவனை நற்குண நற்செய்கை பொருந்திய சான்றோனாக ஆக்குதல் தந்தையின் கடமையாகும்.

அவ்வீர மகனுக்கு நல்ல வேலைச் செய்து கொடுத்தல் கொல்லரின் கடமையாகும். அவனை நல்ல ஒழுக்கமுடையவனாக வாழச் செய்தல் அரசனது கடமையாகும்.

ஒளிவீசும் வாள்கள் மோதுகின்ற போர்க்களாம் சென்று, சிறந்த போரைச் செய்து, பகைவர்களது களிற்று யானைகளைக் கொன்று, வெற்றியோடு திரும்பிவருவது இளைஞனது கடமையாகும்.”

இப்பாடலில் இளைஞர்களுக்கு நல் ஒழுக்கத்தை வழங்குவது மன்னனின் கடமை என்று கூறியிருப்பது மிகவும் வித்தியாசமானது.

பிள்ளைகளை நல்ல பிள்ளைகளாகத் தாய் தந்தையர் வளர்க்கலாம். ஆசிரியர் நல்ல அறிவுரைகளைக் கூறி ஆற்றுப் படுத்தலாம். ஆனால் மன்னன் நல்ல ஆட்சியைச் செய்யாது போனால், தந்தையால் சான்றோனாக ஆக்கப்பட்ட தனயன் பயங்கர வாதியாக அரசால் அழைக்கப் படுகின்றநிலை உண்டாகும் என்று அன்றே கூறினார் இப்பெண் புலவர்.

எமது நாட்டில் சிங்கள இளைஞர்களும் அரசுக்கு எதிராகப் போர் செய்தனர். தமிழ் இளைஞர்களும் அரசுக்கு எதிராகப் போர் செய்தனர்.

இரண்டு சமூகத்து இளைஞர்களையும் அரசு பயங்கர வாதிகள் என்று சொல்லிச் சுட்டுக்கொன்றதை எப்படி மறக்க முடியும்.

மக்கள் நல்ல ஒழுக்க சீலர்களாக வாழுவதற்கு அரசே பொறுப்பு என்று கூறிய, இப்பெண் புலவரின் அறிவையும் தீர்க்க தரிசனத்தையும் எப்படிப் பாராட்டுவது.

வரியும் புலவரும்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பவன் பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி செய்து வருகையில், அதிக வரி விதித்து அதை வசூலிக்க உத்தரவிட்டான். மக்கள் வரி செலுத்த முடியாதவர்களாகத் துன்பப்பட்டனர்.

அப்போது பிசிர் ஆந்தையார் என்ற புலவர் அரசனிடம் சென்று, வரியை அதிகம் அறவிடும் முயற்சியைக் கைவிடும்படி அருமையான உதாரணத்தோடு புத்தி சொன்னார். அப்பாடல் இது..

காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே
மாநிறை இல்லதும் பன்னாட்கு ஆகும்.
நூறுசெறு வாயினும் தமித்துப்புக் குணினே
வாய்ப்புகு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நத்தும்.
மெல்லியன் கிழவன் ஆகி வைகலும்
வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்ட நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணாது உலகமும் கெடுமே.

(புறநானூறு-184)

“வயலிலே விளைந்த நெல்லை அறுத்து குற்றி அரிசியாக்கி, கவளம் கவளமாக (திரணை) யானைக்கு உண்ணக் கொடுத்தால் சிறிதளவு நெல்லே பல நாட்களுக்கு உண்ணப் போதுமானதாகும்.

பெரிய அளவைக்கொண்ட வயல் வெளியாயினும், யானை தனித்துச் சென்று உண்டால், அதன் வாயில் செல்லும் நெல்லைவிட, அது காலினால் அழிப்பதே அதிகமாகும்.

அறிவுள்ள மன்னன் வரியின் அளவை சரியாக அறிந்து வரி பெறுவானாயின், அவனது நாடு கோடியளவு பொருளைப் பெற்று பெரிதும் வளர்ச்சியறும்.

மன்னன் அறிவு குறைந்தவனாகி, தனக்குப் புத்திசொல்லாத ஆரவாரம் மிக்க உத்தியோகத்தருடன் கூடி, மக்களின் விருப்பம் அற்ற நிலையில், வரி அறவிடுவானாயின், அது யானை புகுந்த வினை நிலம்போல, அரசனுக்கும் கிடைக்காது. அவனது நாடும் பொருளாதாரத்தில் வீழ்ச்சியறும்.”

எவ்வளவு அற்புதமான அறிவுரை. எவ்வளவு சிறப்பான உதாரணம். சங்கப் புலவர்கள் அரசனுக்குப் புத்தி சொல்லும் அழகே அழகு. இன்னொரு காட்சியைப் பார்ப்போம்.

மன்னனும் மழையும்

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் என்ற மன்னனின் நாட்டில் விவசாயிகள் சில ஆண்டுகளாக முறையாக வரிசெலுத்த வில்லை.

அதனால் அரசன் கோபங்கொண்டு கடுமையான சட்டம் இயற்றி வரி அறவிட முயன்றான். அரசனுக்கு அறிவுரை கூறி அதனைத் தடுத்து நிறுத்த வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்ற புலவர் சென்றார்.

அவர் அரசனுக்கு அருமையான புத்திமதிகளைப் பக்குவமாகக் கூறினார்.

விவசாயிகளின் பெருமையையும் உழவுத்தொழிலிலின் மகிழமையையும், அரசனின் பரம்பரைப் பெருமையையும், அரசனது வெற்றிகளையும் எல்லாம் சொல்லி, அரசனை மகிழ்ச்சிப் படுத்திவிட்டு, விவசாயிகளின் பிரச்சினையைச் சொல்கிறார்.

அரசே விவசாயிகள் வரி செலுத்தாததற்குக் காரணம் வரி ஏய்ப்பு அல்ல. உன் கட்டளைக்குப் பணிய வில்லை என்று கோபங்கொள்ளாதே.

வரி செலுத்தாததற்குக் காரணம் அவர்களிடம் அதற்குரிய பொருள் இல்லை. பொருள் இல்லாததற்குக்

சங்கமும் தமிழரும்

காரணம். அவர்களுக்குரிய விளைச்சல் கிடைக்கவில்லை. விளைச்சல் கிடைக்காததற்குக் காரணம் கேட்டால் உலகம் உன்னையே பழிக்கும்.

விளைச்சல் கிடைக்காததற்குக் காரணம் போதிய மழை பெய்யாமையே. மன்னனின் ஆட்சி சிறப்பாக இருந்தால் தான் மழை காலந்தவறாது பெய்யும் என்பதுதானே மரபு.

எனவே மக்கள் வரிகட்ட வில்லையே என்று கேள்வி கேட்டால், அதன் குற்றம் உன்னிலேதான் வந்து முடியும். அதனால் வரியை இரத்துச் செய் என்று அறிவுரை கூறினார் புலவர்.

எப்படி இருக்கிறது புலவரின் அறிவும், ஆற்றலும் துணிச்சலும், பொது நோக்கும்.

வெள்ளைக்குடி நாகனாரின் அறிவுரை கொண்ட நீண்ட இப்பாடலின் சில அடிகளை மட்டும் இங்கே தருகிறேன்.

.....
மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை அல்லன செயற்கையிற் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும்துக் கண்ணகல் ஞாலம்
அதுநற் கறிந்தனை ஆயின் நீயும்
நொதும் லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடுபுறந் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடிபுறந் தருகுவை ஆயின்னின்
அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே

(புறநானூறு -35).

“மழை பெய்யுங் காலத்துப் பெய்யாது விட்டாலும், விளைச்சல் குறைந்து போனாலும், இயற்கைக்கு மாறாக ஏதாவது நடந்தாலும் அரசனையே இந்த உலகம் பழிக்கும். அரசனின் ஆட்சி சிறப்பாக இருந்தால் தான் யாவும் சிறப்பாக நடக்கும் என்பதே மரபு.

அதனை நன்கு அறிந்துள்ளாயாதலால், உனக்குச் சரியான வழியைக் காட்டாதவர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்காது, விவசாயிகளைப் பாதுகாப்பாயாக.

அதன்மூலம் ஏனைய குடி மக்களையும் பாதுகாப்பாயாக. அப்படிச் செய்தால் எதிரிகள் உன் அடியில் வீழ்ந்து உன்னைப் போற்றுவர்.” என்கிறார் புலவர்.

நன்றி மறவாமை

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுக்கு ஆலத்தூர்க் கிழார் புத்தி சொல்லும் பாடல் ஒன்றில், வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கருத்துக்கள் அழகாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளன.

தாய்க்குச் சமமானதாகக் கருதப் படும் பால் தருகின்ற “பசுவின் முலைகளை அறுத்த அற ஒழுக்கமற்ற வர்களுக்கும், பெண்களின் கர்ப்பத்தை அழித்தோர்க்கும், தந்தை தாய் முதலான குரவர்களுக்குத் தவறிழைத்த கொடுமையான மனிதர்களுக்கும், அவர்கள் செய்த பாவங்களுக்குப் பிராயச் சித்தம் உண்டு.

ஆனால் நிலம் கீழ் மேலாக மாறினாலும், ஒருவன் செய்த நன்மையை மறந்தவனுக்கு, அவன் செய்த அந்தப் பாவத்திற்குப் பிராயச் சித்தமே இல்லை. என அறநூல் சொல்கிறது” என்கிறார் புலவர்.

ஆன்முலை அறுத்த அறன் இலோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழவாய் மருங்கிற் கழுவாயும் உளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ

(புறநானூறு -34)

திரு வள்ளுவரின் “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்—” என்ற திருக்குறள் இப்பாடலைப் படிக்கும் போது நினைவுக்கு வருகிறதல்லவா?.

சமாதானத் தூது

அதியமானோடு போர் செய்ய விரும்பி தொண்டைமான் தயார் நிலையில் இருந்தான்.

அப்போரைத் தவிர்க்க விரும்பிய ஒளவையார், தொண்டைமானிடம் சென்று பேசி, போர் ஏற்படாமற் தடுத்தார் என்ற செய்தியும் புற நானுற்றில் உண்டு.

ஒரு பெண், அரசர்களுக்கிடையே தூது சென்றதும், அது சமாதானத் தூதாக அமைந்ததும் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் நிகழ்ந்துள்ளது.

பாரியும் கபிலரும்

கடைஞ்சு வள்ளல்களிலே ஒருவன் பாரி. இவன் ஆதரவற்ற மூல்லைக் கொடிக்குத் தன் தேரைக் கொழு கொம்பாகக் கொடுத்துவிட்டு, தான் கால் நடையாக அரண்மனைக்கு வந்தவன்.

புலவர்களைப் பெரிதும் ஆதரித்து பெரும்புகழ் கொண்டவன். பல ஊர்களைப் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்து சிறந்த கொடையாளியாகப் போற்றப் பட்டவன்.

இவனைக் கொல்வதற்காக, முடியடை முவேந்தர் என்று அழைக்கப்பட்ட சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர் மூவரும், இவனது இராசதானி அமைந்திருந்த பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டனர். நீண்டநாள் முற்றுகையின் பின் வஞ்சனையாகக் கொன்றனர்.

அங்கவை, சங்கவை என்ற பெயர்கள் கொண்ட இவனது இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் ஆதரவற்று நின்றபோது, பெரும் புலவரும் பாரியின் நண்பருமான கபிலர் அவர்களைப் பாதுகாத்து அவர்களுக்கு மனம் முடித்துக் கொடுக்கப் பெரு முயற்சி செய்தார்

அது எளிதில் கை சூடாததாலும், பாரியின் பிரிவைத் தாங்க முடியாததாலும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார்.

பாரியுடன் நட்புக் கொண்டிருந்த ஒளவையார் இச் செய்தி அறிந்து, அவ் அபலைப் பெண்களுக்குத் தகுந்த இடத்தில் மணம் பேசி, திருமணம் செய்து வைத்தார்.

அங்கவை, சங்கவை ஆகிய இரண்டு பெண்களும் தமது தந்தையின் பிரிவை ஆற்றாராகிப் பாடிய ஒரு பாடல் மிகுந்த சோகப் பாடலாக புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றது.

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்
எந்தையும் உடையோம் எங்குன்றும் பிறர்கொளார்.
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவில்
வென்றுள்ளி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம்எந்தையும் இலமே
(புறநானூறு-112).

தாயை இழந்த தன் பிள்ளைகளைப் பாரி மிகவும் அன்புடன் வளர்த்துவந்தான். முழு நிலாக் காலத்தில், அவர்கள் தமது தந்தையோடு சேர்ந்து மலையுச்சியில் நின்று நிலவை இரசித்து மகிழ்வார்கள்.

பாரி கொல்லப் பட்டு பறம்பு மலையும் பறிபோனபின் ஒரு முநிலாக் காலத்தில், தமது தந்தையின் பிரிவு ஆற்றாராய் முழு நிலவைப் பார்த்து அவர்கள் பாடிய உணர்வு பூர்வமான பாடல் இது.

“முவேந்தரும் முற்றுகையிட்டிருந்த அந்த மாதத்தில் அந்த நிலாக் காலத்தில், எமக்குத் தந்தையும் இருந்தார். எமது பறம்பு மலையும் பிறரால் கவர்ந்து கொள்ளப் படாமல் எமக்குச் சொந்தமாக இருந்தது.

இந்த மாதத்தின் இந்த நிலாக் காலத்தில் போரில் வென்று வெற்றியை முரசறைந்து வெளிப்படுத்தும் மன்னர்கள், எமது மலையையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். எமக்கு

சங்கமும் தமிழரும்

இப்போது இருப்பிடமும் இல்லை. எமக்குப் பாதுகாப்பாக எமது தந்தையுமில்லை.”

என்று சொல்லி அவர்கள் வருந்தியது எங்கள் வருத்தமாகவும் வெளிப்படுகிறது. எம்மிலும் பலருக்கு ஊரும் இல்லை உறவும் இல்லை.

பேகனும் பரணரும்

வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் என்பவன் சிறந்த கொடையாளி. மழைக் குளிரில் நடுங்கிய மயிலுக்குத் தன் போர்வையைப் போர்த்திக் கொடுத்துவிட்டு, தான் அக்குளிரில் நடுங்கியபடி, தன் வீட்டுக்கு வந்தவன். கடை எழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகப் போற்றப்படுபவன்.

அவனது கொடைச் சிறப்பைப் பாடச் சென்ற புலவர்கள், அவன் தனது மனைவி கண்ணகி என்பாளைத் தவிக்கவிட்டு, பரத்தை ஒருத்தியோடு வாழ்வதனை அறிந்து, அவ்விடம் சென்று அவனுக்குப் புத்தி சொன்னார்கள்.

பரணர், சங்கப் புலவர்களில் மிகச் சிறந்த புலவர்களில் ஒருவர். அவரும், இன்னொரு சிறந்த புலவராகிய கபிலரும், அரிசில் கிழார் என்ற புலவரும், பெருங்குன்றூர்க் கிழார் என்ற புலவரும், பேகனிடம் சென்று பாடி, தமக்குப் பரிசிலாக அவன் கண்ணகியோடு வாழ்வேண்டுமென்று வேண்டி, அவர்களைச் சேர்த்து வைத்தார்கள்.

மயிலுக்குப் போர்வை கொடுத்தது பெருங் கொடையாகாது. பரத்தையை விட்டு நீங்கிப் போய், மனைவிக்கு வாழ்வு கொடுப்பதே பெருங் கொடையாகும் என்று அவனுக்கு அறிவுறுத்திய பாடல்கள் வெகு சிறப்பானவை. .

முதுமையும் நரையும்

மோசி கீரனார் என்ற புலவர் பற்றி முன்ப பார்த்துள்ளோம். அவர் சோழ நாட்டுக்கு வந்தபோது, அவரது நன்பனான கோப் பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து இறந்து விட்டான்.

இவர் தானும் வடக்கிருக்க, சோழன் வடக்கிருந்த இடத்துக்குச் சென்றார். அங்கிருந்த புலவர்கள் இவரைப் பற்றி சோழன் சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறார்கள். நேரில் காணவில்லை.

அவர்களின் கணிப்பு நிச்சயமாக இவர் வயதுசென்று நரை முடி கொண்ட கிழவராகத்தான் இருப்பார் என்று. ஆனால் அவர் வயது முதிர்ந்தவராக இருந்தாலும், தலைமுடி நரைக்காத வராக, கருப்பு முடி கொண்டவராக இருந்ததைப் பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டனர்.

அவரது முடி நரைக்காததற்குரிய காரணத்தை அவரிடமே கேட்டனர். அதற்கு அவர் கூறிய பதில் மிகவும் சிறப்பானது .

அக்கேள்வியையும், அவரது பதிலையும் சேர்த்து அவர் பாடிய பாடலைப் பார்ப்போம்.

யாண்டுபல வாக நரையில ஆகுதல்
யாங்கா கியரென வினவதிர் ஆயின்
மாண்டன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்.
யான்கண் டனையரென் இளையரும். வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்தலை
ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே.

(புறநானாறு -191)

“நுமக்குச் சென்ற ஆண்டுகள் பலவாயிருக்க நரை இல்லையாகுதல் எவ்வாறாயிற்று எனக் கேட்பீராயின், என்னுடைய மாட்சிமைப்பட்ட குணங்களை உடைய மனைவியுடனே புதல்வரும் அறிவு நிரம்பினார்.

யான் கருதிய அதனையே கருதுவர் என்னுடைய ஏவல் செய்வாரும்.அரசனும் முறை அல்லாதன செய்யானாய்க் காக்கும்.

அதற்குமேலே யான் இருக்கின்ற ஊரின்கண் நற்குணங்களால் அமைந்து பணிய வேண்டுமூயர்ந்தாரிடத்துப்

சங்கமும் தமிழரும்

பணிந்து ஜம்புலனும் அடங்கிய கோட்பாட்டினையுடைய சான்றோர் பலராதலான்.”என்கிறார் புலவர்.

முடி நரைக்காதிருப்பதற்குக் காரணத்தை எவ்வளவு அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார் பாருங்கள். மனைவி, மக்கள், ஏவலராகிய இளையோர், அரசன், கல்விகற்று அடங்கிய சான்றோர் என யாவரும் சரியாக இருந்தால் நோயும் இல்லை. மூப்பும் இல்லை. நரையும் இல்லை.

அரசுக்கு எதிராக

ஓளவையார், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்ற மன்னனின் கொடைச் சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டு, வேறு புலவர்களோடு அவனது இராச்சியமான தகடுர் என்ற ஊருக்குச் சென்றார்.

அவன் ஓளவையாரைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தானாகையால், ஓளவையாரைத் தன்னோடு சில நாட்கள் தங்க வைப்பதற்காக, ஏனைப் புலவர்களுக்குப் பரிசில்கள் கொடுத்து அனுப்பி விட்டு, ஓளவையாருக்கு ஒன்றும் கொடுக்காமல் காலம் தாழ்த்தினான்.

சில நாட்கள் தங்கியிருந்த ஓளவையாருக்கு அவனது செய்கையின் காரணம் தெரியவில்லை. அவரால் ஓரிடத்தில் இருக்கவும் முடியவில்லை. அதனால் அவர் தன் கருத்தைப் புலப்படுத்தி ஒரு பாடல் புனைந்தார்.

.....

கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி
தன்னறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்
அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை உலகழும் அன்றே அதனாற்
காவினெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை
மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே.

(புறநானாறு-206)

“விரைவாகச் செல்லும் குதிரையை உடைய அரசனாகிய நெடுமான் அஞ்சி, தன்னையும் அறியாதவனாக என்னையும் அறியாதவனாக இருக்கிறான் போலும். அறிவும் புகழும் உடையவர்கள் முற்றாக இறந்து போய் விடவில்லை. இவனை விட்டால் வேறு யாரும் இல்லையா? பலர் இருக்கிறார்கள்.

அதனால் நான் முட்டை முடிச்சுக்களைக் கட்டிக் கொண்டு புறப்படப் போகிறேன். மரங்களை வெட்டி தள பாடங்கள் செய்யும் ஒரு தச்சனின் நல்ல வேலை தெரிந்த பிள்ளைகள் கோட்டியோடு காட்டுக்குச் சென்றால் அவர்களுக்கு யாருடைய தயவும் தேவை இல்லை.

அதேபோல எமக்கும் எத்திசையில் சென்றாலும் அத்திசையில் உணவு கிடைக்கும்.”

என்று வாயிற் காவலனுக்குச் சொல்வது போல பாடல் எழுதிக்கொடுத்துவிட்டுப் புறப்படத் தயாரானார் ஓளவையார்.

அக்காலத்துப் புலவர்களின் தன் மானத்துக்கு இப்பாடல் ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைக் காணச் சென்றார் பெருஞ்சித்திரனார். அவனோ இவரை நேரில் வந்து வரவேற்று உபசரிக்காமல், இவரது பாடலைக் கேட்காமல் அதிகாரிகள் மூலம் பரிசுகளை வழங்கினான்.

புலவருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. பரிசு சிறிதாயினும், மன்னன் நேரில் வந்து பாடலைக்கேட்டுப் பாராட்டி, பரிசு வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டவர்கள் புலவர்கள்.

புலவர் அப்பரிசைப் பெற மறுத்துப் பாடிய பாடலின் ஒரு பகுதி இது.

.....
காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யான்ஷர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்.

(புறநானாறு-208)

“யான் ஓர் வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்” என்ற கூற்று அக்காலப் புலவர்களின் மன நிலையை அழகாகக் காட்டுகிறது அல்லவா.

புகழ் புகழ்.

மன்னர்கள் புகழை விரும்பி பல காரியங்களைச் செய்தார்கள். புகழ் பொருந்திய வாழ்க்கையே முத்தி அளிக்கும் என்று நம்பினார்கள்.

சோழன் நலங்கிள்ளியை உறையுர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் பாடிய பாடல் ஒன்றில் இச்செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த ஒன்கேழ்
நூற்றிதழ் அலரி நிரைகண் டன்ன
வேற்றுமை இல்லா விழுத்தினைப் பிறந்து
வீற்றிருந் தோரை எண்ணுங் காலை
உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே.
மரையிலை போல மாய்ந்திசினோர் பலரே.
புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவன் ஏவா வான ஊர்தி
எய்துப என்பதஞ் செய்வினை முடித்தென.

.....

(புறநானூறு -27)

“சேற்றிலே வளருகின்ற தாமரைகள் பூத்திருக்கும் தாமரைப் பூக்களின் வரிசையைக் கண்டதுபோல, நல்ல குடியிற் பிறந்து அரசாட்சி செய்தோரை நினைத்துப் பார்க்கும்போது, புகழும், பாட்டும் கொண்டவர்கள் சிலரே.

தாமரை இலைபோல, இறந்து போனோர் பலரே. புலவர்களால் பாடப் படும் புகழ் கொண்டவர்கள் தமது கருமங்களை முடித்து, பாகனாலே செலுத்தப்படாத, வான ஊர்தியில் ஏறி வானத்திற்குச் செல்வார்கள்.” என்று தான் அறிந்ததாக இப்புலவர் பாடுகிறார்.

சங்க கால மன்னர்களும், மக்களும் எந்த வகையிலாயினும், புகழ் பொருந்தியவர்களாக வாழவே விரும்பினர். பாவ புண்ணியத்துக்கு அஞ்சினர்.

இடுக, சடுக

நம்பி நெடுஞ்செழியன் என்ற குறுநில மன்னன் ஒருவன் மிகச் சிறப்பாக வாழ்ந்தான். எதிர் பாராத விதமாக நோயுற்று இறந்துபோனான்.

அவன் பெரு வீரனாக இருந்தும், போர்க்களத்தில் இறக்காமல் இரத்தக் காயமாகிய விழுப் புண்பட்டு இறக்காமல், நோய் வாய்ப் பட்டு இறந்தது பலருக்கும் கவலை அளித்தது.

இரத்தக் காயம் படாது இயற்கையாக இறந்தோரை வாளால் கீறிப் புதைப்பதே அக்கால வழக்கம்.

இவனை அப்படிப் புதைப்பதா? அல்லது இயற்கை மரணம் அடைந்தவரை ஏரிப்பது போல ஏரிப்பதா? என்று பலரும் குழம்பினர்.

அப்போது அங்கிருந்த பேரெயில் முறுவலார் என்ற புலவரிடம் என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசனை கேட்டனர். அவர் அருமையாகச் சொன்னார்..

“இம்மன்னன் வாழ்ந்த காலத்தில் என்னென்ன வெல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அன்னன்ன வெல்லாம் சிறப்பாக, நிறைவாகச் செய்து முடித்திருக்கிறான்.

அதனால் வாளால் வெட்டிப் புதைப்பதாலோ அல்லது அப்படியே ஏரிப்பதாலோ அவனுக்கு ஒரு பெருமையும் வந்துவிடப் போவதில்லை.

இடுவதாலோ சடுவதாலோ அவன் சொர்க்கத்துக்குப் போகப் போவதில்லை.

அவன் செய்த காரியங்களின் பயனினால் தான் அவனுக்கு அந்நிலை கிட்டும். எனவே புதைத்தாலும் ஒன்றுதான் ஏரித்தாலும் ஒன்றுதான்” என்று அறிவுரை கூறினார்.

..... ஆங்குச்
செய்ப வெல்லாஞ் செய்தனன் ஆகலின்
இடுக ஓன்றோ சுடுக ஓன்றோ
படுவழிப் படுகதிப் புகழ்வெய்யோன் தலையே.
(புறநானாறு --239)

மேலும் சில

“வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறேன் மெய் கூறுவல்.”

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”

“பன்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்.
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை.
அறிவெனப் படுவது பேதையர்சொல் நோன்றல்”

“அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்.”.

“நிலம் பெயரினும் நின் சொல் பெயரல்”

“பசிப்பிணி மருத்துவன்”

“மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”

“செல்வத்துப் பயன் ஈதல்”

“ஈன இரத்தல் இழிந்தன்று அதன்எதிர்
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று”

“மனைக்கு விளக்காகிய வாணுதல்”

“வறிது நிலை இய காயமும்” (ஓன்றுமே இல்லாத
ஆகாயம்)

“கதிர் நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை.”

“நாணது இல்லாக் கற்பின் வாணுதல்”

சங்க காலப் புலவர்கள் மன்னர்களுக்கு அறிவுரை கூறும்போது அவர்களது வீரத்தையும், பல்வகைச் சிறப்புக் களையும், பரம்பரைப் பெருமைகளையும் சொல்லிப் பாராட்டி அவர்களை மகிழ்வித்துப் பெருமிதமடையச் செய்து தம்வசப்படுத்திவிட்டுத்தான் அறிவுரை வழங்கினார்கள்.

இது உளவியல் ரத்தியாக சிறந்ததோரு உத்தியென்றே சொல்லலாம்.

குழந்தையைத் தாய் காப்பது போல இராச்சிய பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார்கள்.

“காவல் குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி” என்று நரி வேருஉத் தலையார், சேரமான் கருவுரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை என்ற மன்னனுக்கு அறிவுரை வழங்கினார்.

இப்படி பல அறிவுரைகளை அரசர்களுக்கு வழங்கி ஆட்சியைச் செம்மைப் படுத்தினார்கள்.

புறநானூறு நூலில் பல செய்திகள் உள்ளன. நான்சிலவற்றையே இங்கு தந்துள்ளேன்.

இந்தத் தலை முறைக்கும், அடுத்த தலைமுறைக்கும் இலகுவாக விளங்க வேண்டும் என்பதற்காக பாடல்களைப் பிரித்துள்ளேன்.

சில பாடல்களுக்கு திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வெளியிட்ட (1967) ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்களின் விளக்க உரையோடு ஆறாம் பதிப்பாக வெளிவந்த புறநானூறு நூலிலுள்ள உரையை அப்படியே தந்துள்ளேன்.

சில பாடல்களுக்கு மேலெழுந்தவாரியான உரையை எழுதியுள்ளேன். சில பாடல்களை முழுமையாகத் தந்துள்ளேன். சில பாடல்களின் சில பகுதிகளை மட்டும் தந்துள்ளேன்.

புறநானூறுப் பாடல்களிலுள்ள செய்திகளை ஓரளவுக்கு அறிந்து கொள்ளவும் மேலும் அறிந்து கொள்ள ஆசையைத் தூண்டவும் இம்முயற்சியில் இறங்கினேன்.

புறநானூறு நூலைப் படியுங்கள். பண்டைத் தமிழர்கள் பற்றி இன்னும் பலவற்றை அறிந்துகொள்ளுங்கள். வெளிப்படுத்துங்கள்.

தமிழராகப் பிறந்ததற்காகப் பெருமைப்படுங்கள். தமிழ் மொழிக்கு இன்னும் பெருமை சேருங்கள். தமிழராய் வாழுங்கள்.

05

சிங்கப்புரைச் சொர்க்கபுரி ஆக்கிய தமிழ்ப் பெண் புலவர்.

எமது சங்க இலக்கியங்கள் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழைமை வாய்ந்தவை. நக்கண்ணையார், நச் சென்னையார், நப்பசலையார், காவற் பெண்டு, பொன் முடியார், பேய் மகள் இள எயினி, குறமகள் இள எயினி, ஓளவையார் என முப்பதிற்கு மேற்பட்ட பெண்புலவர்களின் பாடல்கள் சங்க இலக்கிய நூல்களை அலங்கரிக்கின்றன.

சங்க கால இலக்கிய நூல்களில் பெரிதும் சிறப்பாகப் பேசப்படும் நூல் புறநானுரூ. இந் நூலிலும் பெண் புலவர்கள் சிலரின் பாடல்கள் சிறப்பிடம் பெற்றிருக்கின்றன.

சங்ககாலப் பெண்புலவர் ஒருவர் பாடிய ஒரு அரசியற் கருத்து, ஒரு நாட்டைச் சிறப்பான முறையில் கட்டி எழுப்பி, உலகில் போற்றத் தக்க நாடாக அந்நாட்டை வைத்திருக்கிறது என்றால், நம்மில் பலர் அதை நம்பத் தயாராக இல்லை.

சங்க காலப் புலவரா? தமிழ்ப் புலவரா? அதுவும் பெண்புலவரா? சிந்தனைத் தெளிவும் அரசியல் அறிவும்

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் தமிழ்ப் பெண்களிடம் இருந்திருக்குமா? என்று சந்தேகப் படுபவர்களும், நம்ப மறுப்பவர்களுமே நம்மில் பலராக இருக்கிறோம்.

பொன் முடியார் என்ற பெண் புலவர் பாடிய அரசியற் கருத்தே, சிங்கப்பூரை உலகின் சொர்க்கபுரியாக வைத்திருக்கிறது என்று சொன்னால் யார்தான் நம்புவார்கள்.

சிங்கப்பூர் ஒரு சிறுதீவு. சிங்கபுரி என்று ஒரு காலத்தில் தமிழர்களால் அழைக்கப்பட்டது. சிங்கப்பூரில் சீனர்கள், மலாயர்கள், தமிழர்கள், யப்பானியர், பறங்கியர், ஆங்கிலேயர் என பல நாட்டு மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

பல மொழிகளைப் பேசுகின்ற, பல மதங்களைக் கடைப் பிடிக்கின்ற, பல நாடுகளைச் சேர்ந்த, பல கலாசாரங்களைக் கொண்ட, பல சாதிப் பிரிவுகளைக் கொண்ட இன்னும் பல் வேறுபட்ட குணாம்சங்களைக் கொண்ட மக்கள் அங்கு வாழ்கிறார்கள். வாழ்கிறார்கள் என்ற சொல் அவர்களுக்கே பெரிதும் பொருந்தும் எனலாம்.

உலகின் பெரும் வர்த்தகச் சந்தையாக விளங்கும் சிங்கப்பூரை அழகான நாடாக மட்டுமல்ல, அமைதியான நாடாகவும் இருக்கக் கூடியதாக ஆட்சி செய்வது அத்தனை சுலபமான காரியமில்லை.

ஆனால், அந்த நாட்டை எந்தக் கலவரமுமில்லாமல், அமைதியாக, சொர்க்க புரியாக வைத்திருக்க, ஆட்சியாளர்களால் எப்படி முடிந்தது, முடிகிறது என்பது தான் உலகின் ஆச்சரியமான கேள்வியாக இருக்கிறது.

இரண்டே இரண்டு மொழி பேசுகின்ற, நான்கே நான்கு மதங்களைக் கொண்ட நாடு நமது நாடு. நமது நாட்டில் நாம் கண்ட இனக்கலவரங்கள், மதக் கலவரங்கள், அரசியற் கலவரங்கள், பெரும் போர்கள், அப்பப்பா.... எத்தனை துண்பம். எத்தனை துயரம்.

சிங்கப்பூரை கலவரமில்லாத, அமைதி தவழும் அழகுப் பூஞ்சோலையாக, பூரண சுதந்திர ஜனநாயக நாடாக ஆக்கிய

சங்கமும் தமிழரும்

பெருமை, லீகுவான்யூ என்ற அந்நாட்டின் பிரதமரையே சாரும் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

லீகுவான்யூ அவர்களிடம் ஒரு தடவை ஒரு பத்திரிகையாளர் ஒரு கேள்வி கேட்டார். “எப்படி இந்த நாட்டை எந்தக் கலவரமுமில்லாமல், எந்தக் கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்களும் எழாமல் ஆள முடிகிறது?” என்று.

அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் “மக்களின் நல் ஒழுக் கத்திற்கு அரசே பொறுப்பு. மக்கள் ஒழுக்கமாக சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக, நீதியை மதிப்பவர்களாக வாழ்வதற்கு, மக்களின் நியாயமான தேவைகள் யாவும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அந்த வகையில் அரசு செயற்படுகிறது.

மக்கள், கிளர்ச்சி, போராட்டம் எதுவும் செய்துதான் தமது உரிமைகளைப் பெறவேண்டும் என்ற நிலையை நான் வைக்க வில்லை.” என்பதே.

“நாட்டிலுள்ள பிரஜைகளின் நல்லொழுக்கத்திற்கு அரசே பொறுப்பு” என்ற கருத்து லீகுவான்யூ வின் கருத்தாக இப்போது பேசப்பட்டாலும், இக்கருத்து தமிழர்களின் கருத்து என்பதை யாரும் சொல்வதில்லை.

பொன் முடியார் என்ற பெண் புலவரின் பாடலொன்று புறநானூறு என்ற நூலில் இருக்கிறது. அவர் ஒரு நாட்டிலுள்ளவர்களின் கடமைகளை வலியுறுத்தி, ஒரு அரசியற் கருத்தைப் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

சன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே.

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே.

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே.

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே

ஓளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்

களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே.

(புறநானூறு- 312)

வீர மறக்குலத் தாய் ஒருத்தியின் கூற்றாக இப்பாடலைப் பொன் முடியார் பாடியிருக்கிறார்.

“மகனைப் பெற்று வளர்த்து விடுதல் என்னுடைய கடமையாகும். அவனை நற்பண்புகளால் நிறைந்தவனாக்குவது தந்தைக்குக் கடமையாகும். அவனுக்கு வேண்டிய வேலை வடித்துக் கூறியதாக்கிக் கொடுப்பது கொல்லனது கடமையாகும். நல்லொழுக்கத்தை வழங்குவது நாடாளும் வேந்தனது கடமையாகும்.

பிரகாசம் விளங்குகின்ற வாளைக் கையிலேந்திச் சென்று, அரசனுக்காக அரிய யுத்தத்தைச் செய்து, பகை வர்களின் களிற்று யானைகளைக் கொன்று, வெற்றியோடு மீஞ்வது, காளையாகிய எனது மகனின் கடமையாகும்.” என்பது இப்பாடலின் பொருள்.

காளை என்ற சொல் இளைஞரைக் குறிக்கும். “நன்னடை நல்கல்” என்பது நல்லொழுக்கத்தை வழங்கல் என்ப பொருள்படும். சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடன் எனத் தந்தையின் கடனைக் கூறிய போதும் “நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே” என வலியுறுத்திய நுட்பம் ஆழ்ந்து நோக்கத் தக்கது.

பெற்றோர்கள், பிள்ளைகளை நற்பண்புள்ளவர்களாக வளர்த்தாலும், அரசு சரியாக அமையாது போனால், நாட்டில் அமைதி நிலவாது. கலவரம், கிளர்ச்சி, யுத்தம் தவிர்க்க முடியாதவை ஆகிவிடும்.

எங்கள் நாட்டில் தமிழ் இளைஞர்கள் மட்டுமா கலவரஞ் செய்தார்கள், போர் செய்தார்கள், சிங்கள இளைஞர்களுந்தான் கலவரஞ் செய்தார்கள், போர் செய்தார்கள்.

இந்த இளைஞர்களைத் தந்தையர்கள் சான் றோர்களாக்க வில்லையா? அத்தனை இளைஞர்களும் நல்லொழுக்கம் இல்லாதவர்களா?

ஒரு கட்சிக் காரரின் ஆட்சியில் மட்டுமா கலவரங்கள் போர்கள் நடந்தன. இல்லையே, இரண்டு கட்சிக் காரர்களின் ஆட்சிகளிலும், கூட்டாட்சிக் காலங்களிலும் கலவரங்கள், போர்கள் நடந்துதானே இருக்கின்றன.

சங்கமும் தமிழரும்

இரண்டே இரண்டு மொழிகளை மட்டுமே பேசுகின்ற மக்கள் வாழ்கின்ற இந்த நாட்டில், மொழிசார்ந்த கலவரங்கள் வரமுடியுமா? என்று சிந்தித்துப் பார்க்க அரசியலார்க்கு நேரமில்லை. சிந்தனையில்லை, அறிவில்லை.

தமிழ் மொழி பேசுவோர், சிங்கள மொழி பேசுவோர் என்ற இரு மொழிவழியான மக்கள் பிரச்சினையை இன்று சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் என்று முன்று சமூகங்களின் பிரச்சினையாக்கி, இன்னும் பெளத்தம், இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் என நான்காக்க முயற்சிக்கும் ஆட்சியாளர்கள், அரசியலார், சிங்கப்பூரை முன்னுதாரணமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு நாட்டிலுள்ள இளைஞனின் கடமை என்ன என்பதை வலியுறுத்தவே இப் பெண்புலவர், தாயின் கடமை, தந்தையின் கடமை, போர் ஆயுதங்களைச் செய்து கொடுப்போரின் கடமை, அரசனின் கடமை என ஏனைய கடமைகளைப் பட்டியலிடுகிறார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இளைஞர்களுக்குரிய தேவைகள் சரியான முறையில், நீதியான முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டால் தான், இளைஞர்கள் நாட்டைக் காப்பார்கள்.

அரசுக்கு எதிராகப் போரைச் செய்வதும் இளைஞர்களே. அரசைக் காக்கப் போரைச் செய்வதும் இளைஞர்களே. இதற்கு எமது நாடே பெரும் சான்று.

அரசன் இளைஞர்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை வழங்குதல் என்பது, இளைஞர்களை மதித்து அவர்களது நியாய மான தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தலேயாகும்.

எனவே, இளைஞர்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை வழங்குதல் தாயின் கடமையல்ல. தந்தையின் கடமையல்ல, ஆசிரியர்களின் கடமையும் அல்ல. அது முழுக்க முழுக்க அரசின் கடமையே, என்பதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பே பாடிய பொன்முடியார் என்ற பெண்புலவரின் கருத்தை அரசுகள் ஏற்க வேண்டும்.

இக்கருத்தைக் கடைப்பிடித்து சிங்கப்பூரைச் சொர்க்க புரியாக ஆக்கிக் காட்டிய லீகுவான் யூ வையும், சிங்கப்பூரையும் ஆட்சியாளர்கள் யாவரும் முன்மாதிரியாகக் கொள்ள வேண்டும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே, பொன் முடியார் இளைஞர்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை வழங்குதல் மன்னனின் கடமை என்று பாடினாரல்லவா.

அவரது காலத்திலோ சற்றுமுன் பின்னாகவோ கோப்பெருஞ் சோழன் என்ற மன்னனின் ஆட்சியிலே குழப்பம் ஏற்பட்டது.

குழப்பத்தை விளைவித்தவர்கள் நாட்டு மக்களால்லர். அவனது இரு புதல்வர்களான இளைஞர்களே,

தந்தைக்குப்பின் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுகின்ற ஆசையிலே, அவர்கள் தந்தையின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட மறுத்து, தந்தைக்கு எதிராகப் போர்புரியப் படைத்திரட்டிக் கலகம் செய்தனர்.

அரசனாகிய தந்தை தன் பின்னைகளோடு போரிட விரும்பவில்லை. போரிட்டு வென்றாலும் அவமானம் தோற்றாலும் அவமானம் என்று கருதினான்.

தான் பெற்று வளர்த்த தன் பின்னைகளுக்கே தன்னால் நல்லொழுக்கத்தை வழங்க முடியாமற் போய்விட்டதே என்ற குற்ற உணர்வினால், அவமானத்தால், கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்து இறந்தான் என்ற வரலாற்றைப் புறநானூறு சொல்கிறது.

இந்தக் கோப்பெருஞ் சோழன்தான் பிசிராந்தையார் என்ற பாண்டிய நாட்டுப் புலவரோடு நட்புப் பூண்டவர்.

இவரின் வடக்கிருத்தலைப் பொறுக்க முடியாத பிசிராந்தையார், தானும் வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தார் என்கிறது புறநானூறு.

சங்கமும் தமிழரும்

ஒரு தடவை கூடக் கண்ணால் காணாமல் கடிதழுலம் கவிதைத் தொடர்பு கொண்டு, நட்புப் பூண்டிருந்த, கோப்பெருஞ் சோழனுக்காக, பாண்டிய நாட்டில் வாழ்ந்த பிசிராந்தையார், சோழநாட்டுக்கு வந்து, வடக்கிருந்து தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்ட வரலாறு நட்புக்குச் சிகரம் வைத்தது போல் அமைந்தது.

சங்க காலத் தமிழ்ப்பெண் புலவர் பொன் முடியார் அரசியல் அறம் வகுத்ததும், அவ் அறம் தவறிய காரணத்தால், தன் உயிரைப் போக்கிய கோப் பெருஞ் சோழன் அதற்கு உதாரணமாகியதும் படிக்க வேண்டிய பாடங்களாகும்.

இளைஞர்களது மட்டுமல்ல, அனைத்துப் பிரஜைகளதும் நல்லொழுக்கத்திற்கும் பொறுப்பு அரசே, என்பதை எல்லா ஆட்சியாளர்களும் தெரிந்து கொண்டால், தெளிந்து கொண்டால் எல்லா நாடுகளுமே சொர்க்கங்கள் தான்.

+-----+

அகளங்கனி

வவுனியா பம்பையெடு கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகவும், தூய பணியாகிய கற்பித்தற் கடமைகளைப் பல இடங்களிலும் அர்ப்பணிப்புடன் நிறைவேற்றி, பெயருக்கேற்ப அகளங்கனாகவே வாழுந்துகொண்டிருப்பவர் பன்முக ஆளுமை நிறைந்த எழுத்தாளர் காவிய மாமணி அகளங்கன்.

நாற்பத்தைந்து வருடகால நட்பை என்னுடன் பேணிவரும் அகளங்கனுக்கு, உலகின் பல நாடுகளிலும் வாசகர்கள் உள்ளனர். மாணவப் பருவத்திலேயே கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட ஆரம்பித்தவர்.

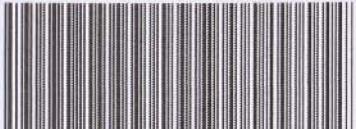
எளிதாக உள்ளத்தில் பதியவைத்திடும் எழுத்தாற்றலும், சபையோருக்குத் தேவையான தகவல்களை ஒழுங்காக ஆயத்தம் செய்து நிகழ்த்தும் உரை ஆற்றலும், தமிழ்மணி அகளங்கனுக்குக் கைவந்த கலை.

அற்புதமான படைப்புக்களை உருவாக்கி அழகிய நூல்களாக்கி வருபவர் கலாநிதி அகளங்கன். சங்கமும் தமிழரும் அவ்வகையில் இன்னொரு படைப்பு.

இந்த ஆண்டுக்கான (2017) தமிழ் நாடு எஸ்.ஆர். எம்.பல்கலைக்கழக தமிழ்ப் பேராய விருதான விபுலாநந்தர் படைப்பிலக்கிய விருதை பெற்ற இவர், இன்னும் பரிசுகள் பெற வாழ்த்துகிறேன்.

கலாகீர்த்தி உடைய எஸ்.தில்கலைநடாசா

ISBN : 978-955-7654-15-7

Bar code : 9 789557 654157

“தமிழ் அதர்”

90, திருநாவற்குளம்,
வவுனியா.

விலை 300/-